

Sayı: 206 | Ocak 2010 | Masrafı: 2€

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

İtalya-Rosarno'daki göçmenlere yönelik histerik saldırganlık 'modern köleci ırkçılık'tır!

Daha iyi iş koşulları için gösteri yapan Afrikalı göçmenlere ateş açılması sonrasında başlayan olaylar boyutlandı. Bu kez de yapılan saldırıyı protesto eden yüzlerce Afrikalı sokaklarda polisle çatıştı, 18'i polis 37 kişi yaralandı.

Faşizan saldırılar ard ardına geldi

İtalya'nın Güneyindeki Rosarno şehrinde yaşayan Afrikan asıllı göçmenler, Perşembe günü yürüyüş yaptı. Yürüyüş sırasında bir grup tarafından ateş açıldı ve göçmenlerden yaralananlar oldu. Afrikalılar bu olayın üzerine gece geç saatlerde sokaklara çıkarak araba ve çöpleri yakarak, ırkçılara ait olduğu bilinen işyerlerinin camlarını kırdı.

Yine kimlikleri açıklanmayan grup, göstericilerin üzerine arabayla saldırarak 5 kişiyi yaraladı. Sonrasında demir sopalarla saldıran grup, 2 kişiyi ağır yaraladı. 2 Afrikalının ise olayda bacağına kurşun isabet etti.

Gösteriler sırasında Afrikalılar 'Biz hayvan değiliz' ve 'Buradaki İtalyanlar ırkçılardır' yazılı pankartlar taşıdı.

Devamını polis getirdi

Bunun üzerine polisin müdahale

etmesiyle çatışmalar boyutlandı, olaylarda 18'i polis olmak üzere toplam 37 kişi yaralandı. Yüzlerce araba yakıldı, bir kadın arabasından çıkarılarak dövüldü. İtalyan Haber Ajansı ANSA'nın yaptığı açıklamaya göre talan suçlamasıyla 7 kişi gözaltına alındı

Aylardır devam eden olayların bu şekilde boyutlanmasını gerekçe gösteren İçişleri bakanlığı bölgeye polis güçleri takviye etti. Halbuki, Cuma günü 2000 Afrikalı Rosarno Belediye binasına giderek, sorunların çözümü için

yetkililerle görüşme talep etti.

Uzun süredir problemler sürüyor

Olayların devam etmesi kaygısıyla okul ve işyerleri kapatıldı. İtalya'nın Calabria eyaletinde göçmenlere yapılan saldırılar aylardır sürüyor. Bu eyalete Afrikadan her yıl binlerce insan geleceğini güvenceye alma umuduyla veya sezonluk çalışmak için akın ediyor. Küçük bir kasaba olan Rosarno'da 16.000 kişiden 5000'i göçmen.

Genelde tarımda çalışan göçmen-

ler kaçak olduklarından kaynaklı insanlık dışı koşullarda yaşamlarını idame ettirmek zorunda kalıyor. Çoğu elektrik ve su'dan yoksun olan boş fabrikalarda veya yıkık evlerde kalıyor.

Devlet göz yumuyor, ucuz işgücü olarak kullanıyor

Sınır Tanımayan Doktorlar gibi birçok insan hakları savunucularının dahi uzun zamandır bölgedeki göçmenlerin koşullarının iyileştirilmesini talep ediyor. Devlet ise, ucuz işgücü olarak bölgede çiftliklerde köle gibi çalıştırılan göçmenlerin durumunu görmezden geliyor.

Dahası devlet, yapılan saldırıların yarattığı gündemi lehine kullanarak 'kaçak göçmenlerin giriş yapmalarının engellenmesi' nutuklarını atmaya başladı. İçişleri Bakanı Roberto Marini yaptığı açıklamada, son olaylarla 'göçmenlerin yarattığı problemlerin' fazlasıyla 'gözardı' edildiğini söyledi. Bakan, en kısa zamanda kaçak göçmenliğin ortadan kaldırılması için yasal düzenlemelerin yapılması gerektiğini açıkladı.

→ sayfa 3'te

BASYAZI

Yeni Yılda Umut Yüklü Yarınlar İçin Mücadeleyi Geliştirelim!

ATİK üyelerine, aktivistlerine ve tüm dostlarımıza yeni yılda aydın ve güzel günler, umut yüklü yarınlar diliyoruz. İnsanlık, ezilenler ve sömürülenler cephesinden bakıldığında; 2009 yılı kazanım ve kayıpların, gerileme ve atılımların, iyilik ve kötülüklerin, umut ve umutsuzlukların hep bir arada olduğu 'kriz ve çözümler' yılı oldu.

Özgür gelecek uğruna küresel düzlemde sürdürülen yeni bir dünya yaratma mücadelesinde kazanımlar ve kayıpların iç içe olması normaldir.

→ sayfa 2'de

ATİK Kadınlar Kurultayı Başarıyla Gerçekleşti

9. ATİK Kadınlar Kurultayı Almanya'nın Frankfurt kentinde önceki hafta sonu toplandı. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen kadınlar Avrupa'da yaşayan göçmenlik sorunları bağlamında ciddi tartışmalar gerçekleştirdiler. 'Kadın emeği, kadın emeğine yansımaları ve politik görevlerimiz' temalı siyasi taslak tasarısının tartışıldığı kurultayda, tartışmaların ana noktasını ise Avrupa'da krizin emekçi kadınlar özelinde de göçmen kadınlar üzerinde ki etkileri tartışıldı.

→ sayfa 14'de

YENİ DEMOKRATİK GENÇLİK 20. KONGRE'SİNE GİDİYOR

ATİK-YDG bu sene 13-14 Şubat 2010 tarihlerinde Almanya'nın Frankfurt kentinde 20. Kongresini gerçekleştirecektir. Kongre çalışmaları tüm hızıyla sürmektedir. Yine Kongre ana gündemini oluşturan Siyasi Perspektif Yazısı YDG komite ve temsilcilikleri tarafından ele alınmakla birlikte, Merkezi Kongre öncesi alanlarda gerçekleşecek olan Ülke Kongre ve toplantılarında irdelenecektir. Ülke Kongreleri Almanya'da 30 Ocak, Avusturya'da ise 6 Şubat 2010 tarihinde gerçekleşecektir. YDG'nin örgütlü olduğu diğer ülkelerde (Fransa, Hollanda, İsviçre, Londra) ise Üyelerle tartışma toplantıları düzenlenecektir.

→ sayfa 10'da

BAŞYAZI

ATİK üyelerine, aktivistlerine ve tüm dostlarımıza yeni yılda aydın ve güzel günler, umut yüklü yarınlar diliyoruz. İnsanlık, ezilenler ve sömürülenler cephesinden bakıldığında; 2009 yılı kazanım ve kayıpların, gerileme ve atılımların, iyilik ve kötülüklerin, umut ve umutsuzlukların hep bir arada olduğu 'kriz ve çözümler' yılı oldu.

Özgür gelecek uğruna küresel düzlemde sürdürülen yeni bir dünya yaratma mücadelesinde kazanımlar ve kayıpların iç içe olması normaldir. Toplumsal kazanımların toplumsal çelişkilerin belirleyen yönü olmasını istiyorsak eğer, kendimizi sürekli aşarak, fikir mücadelesini yeni bilimsel seviyelere taşıyarak, hata ve yanlışlarımızdan arınarak başarıya ulaşmalıyız. Var olan her şeyi diyalektik bir yöntemle

sorgulayarak, yeniliklere açık olma kültürünü geliştirerek ve hatta hasımlarımızdan da öğrenerek başarabiliriz olumsuz her süreci tersine çevirmeyi.

Evet, tarihin durdurulamaz dönüşünde bir yıl daha geride kaldı. Bütün çirkinlikleri ve güzellikleriyle, bütün başarı ve başarısızlıklarıyla, bütün iyilikleri ve kötülükleriyle 2009 yılında nihayet sonra erdi. 2010 yılı boyunca da tarih hep ileriye doğru ve durdurulamaz akışına devam edecektir. Her şeyin, her olgunun ve her sürecin özünde var olan **"karşıtların birliği ve mücadelesi"** yasası tarihsel ve toplumsal akışında temel yasadır.

Emperyalist devlet ve savaş terörünün yarattığı küresel baskıya, bütün dünya emekçilerini saran çılgın sömürüye, tüm

Yeni Yılda Umut Yüklü Yarınlar İçin Mücadeleyi Geliştirelim!

insanlığı tehdit eden dizginsiz sefalet ve Kürtler örneğinde olduğu gibi ulusların bağımsızlık hakkının inkar edilmesine karşı gelmek tarihsel bir görevdir. Çünkü **"hakkın haksızlığa dönüştüğü yerde direniş bir sorumluluktur"**.

Dolayısıyla 2009'daki gelişmelere; işçiler, emekçiler, ezilenler, inkar edilenler, dizginsiz bir sefaletle mubah görülenler, kısaca halklar cephesinden baktığımızda; gerçeğin ikili durumda var olduğu görülmektedir. 2009 boyunca yengi ve yenilgiler, kazanım ve kayıplar, başarı ve başarısızlıklar, eski ve yenilikler hep bir arada var oldular. Öngörebiliriz ki, gelecek yeni yılda da aynen böyle olacaktır.

O nedenle; umutsuzluk içinde umut hissini, karanlıklar içinde aydınlık ışığını,

karamsarlık içinde iyimserlik inancını, bütün olumsuzluklar içinde olumluluk nüvelerini görebilmek sadece doğru bir felsefi bakış açısıyla alakalıdır. İşte bu felsefe diyalektik ve tarihsel materyalizmdir.

Geleceğimizin dünyası daha özgür, daha paylaşımcı ve daha adaletli olsun diyenler, hem kendi içlerinde hem de egemenlere karşı mücadele içinde, bugünden yarına sınıf perspektifli köprüler kurmanın yeni yöntemleri üzerine kafa yormalıdır. Devrimciler ve gerçek demokratlar eskiyi, denenmiş, bilineni tembelce tekrar etmek yerine, denenmemiş ve sınanmamış olan yeniyi ve yenilikçi düşün-örgüt ve eylem yöntemlerini esas almalıdır. Bu yol kazanımın yoludur.

DEMOKRASİ BİLİNCİ; ÖRGÜTLÜ, KOLEKTİF MÜCADELE İLE GELİŞİR: 2010'DA DAHA GÜÇLÜ KİTLE HAREKETLERİYLE BİRLEŞMEYE HAZIR OLALIM!

Aralık 2009'un son haftaları dünyanın bir çok ülkelerinde kitlesel hareketlerle girildi. İstisnasız gelişen bütün hareketlerin hedefinde hak alma yönlü talepleri özellikle işçi hareketlerinde işten atılmalara karşı mücadelede ve iş yerlerinin kapanmasını protesto boyutlu oldu.

Bu tarz hareketlerin ikinci bir hedefi ise toplu iş sözleşmeleri. Kıdem tazminat hakları içeren talepleri öne çıkaran hareketlerdi.

Dünyada işçi cephesinde gelişen bu hareketlerin, hak alma boyutlu ortaya çıkması da var olan iktidarları belli yönleriyle hedefleyen politik tavırları da kendi içinde geliştirdiğini ve önümüzdeki süreçte daha ileri politik talepleri kapsayacağı mümkündür. Özellikle hükümetlere istifa çağrıları, devletlerin polis gücüyle saldırıları, hareketlerin kendi içinde iktidarlar karşıtı yönelimini daha da netleştirecektir.

Kendiliğinden hak alma temelinde ortaya çıkan kitlesel hareketlerin örgütlü gücü demokrasi mücadelesi yürüten, demokratik hareketlere dönüşümünü daha da hızlandırarak geliştirecektir.

Bu kendiliğinden hareketlerin devrimci ve demokratik hareketlerle birleşimini ve dönüşümünü sağlayan temel etmen kapitalist-emperyalist sistemin içine girdiği krizdir. Son dönemde Yunanistan'daki genel ekonomik kriz, İngiltere'deki ekonomik iflas 2010'da Kapitalist egemenlerin girdikleri krizi daha derin yaşayacağını müjdecisidirler. Bu durum işten atılmaları geliştireceği gibi, yoksullaşmayı da beraberinde geliştirecektir. Daha baskıcı ve anti-demokratik yöntemlerin egemenler tarafından yeniden güvenlik paketleri oluşturarak devrimci demokratik örgüt-

lenmeleri engellemeye çalışacaklardır. Çıkarılacak yeni güvenlik paketleri ırkçı ve faşist örgütlenmeleri dolaylı desteği olacağı gibi, devrimci ve demokratik hareketlerin örgütlenme koşullarının da oluşmasını geliştirecektir.

2010 emperyalist-kapitalist güçlerin gelişen işçi sınıfının bilinçli örgütlü hareketlerini bastırmada özel kuvvetler ve para-militer güçlerle daha güçlü darbeler indirmeyi planlayarak kendi egemenliklerini korumaya itmektedir.

Nepal halk hareketinin özerk iktidarlar ilan etmesi, Nepal ve dünya halkları lehine bir gelişme iken, egemenler açısından Hindistan'da Maoistler tarafından geliştirilen mücadelenin geniş kitlelerle birleşmesi ve güçlü harekete dönüşmesi Hindistan'a emperyalistlerin desteğiyle geliştirilmek istenen karşı hareket özel para-militer güçlerle şimdilikten toplu katliam, faili meçhul cinayetlerin geliştirildiği uygulamalar daha geniş katliamların habercisi olarak görülme-

Srilanka'da Tamillere karşı uygulanan soykırımı ve Tamil hareketini bastırma girişimi devam etmesine karşın geriletilen ulusal hareketin yerine Tamilli Maoistler tarafından geniş halk hareketini yaratma stratejisi geleceğin güçlü örgütünü yaratma -MÜCADELE DURMADI DEVAM EDİYOR- çağrıları Tamil ve Srilanka halkına umut ve moral verdiği gibi, emperyalist kapitalist sisteme ve faşist Srilanka egemenlerine karşı işçi sınıfının örgütlü gücünü yaratması geleceği umutlu kılmaktadır.

Latin-Amerika'da reformist güçlerin bütün çabalarına ve sistem içi politik girişimlerine karşı Peru, Brezilya vb. ülkelerde

geliştirilen hareketlerde Maoistlerin ve devrimci hareketlerin mücadeleleri kapitalist emperyalist sisteme ve ülke egemen güçlerine karşı mücadeleleri halklara umut verirken, egemenleri tedirgin ediyor.

Türkiye'de 2009 yılı işçilerin grev ve hak talepleri için mücadele yılı oldu. Özellikle tekel işçileri, belediye ve itfaiye işçilerinin direnişleri 2010'na taşınarak sürdürülmesi Türk İş gibi sarı sendika ağlarına bir saatlik destek kararı aldırarak, işi durdurma girişimi işçi sınıfı mücadelesinde yeni yılın daha geniş işçi kesimini kapsayacağı, bu gelişmenin egemenlere ve TC'ye karşı yeniden kitlesel hareketlerin habercisi olması açısından önemlidir.

Kürt ulusal hareketine yönelik geliştirilen taşıma projesinin, Kürt ulusundan ve Türkiye Devrimci ve Komünist Hareketi tarafından deşifre edilmesi, Kürt ulusundan halkımızın ulusal hakları ve demokratik Türkiye talepleri devlet projesi olarak sunulmuş inkar ve imha projesinin reddi, girdiğimiz 2010 yılının ulusal ve sınıfsal mücadele açısından daha sıcak bir yıl olacağı gerçeğini işaret etmektedir.

Avrupa 2010 yılına kapitalist-emperyalist sistem krize daha da derinleşerek girmekte. Yunanistan ve İngiltere bunun açıktan habercisi. Yoksullaşma Avrupa'da yüzde on ikilerin üzerine çıktı. Büyük tekelere işçi sınıfının ve halklardan alınan vergilerden tekelleri kurtarma operasyonu olarak hibe edilen milyarlarca Euro, işçileri sokağa atmanın önüne geçemedi. Son olarak Siemens'de beş bin, Opel'de ve diğer tekelere de yeni işten çıkarmalar gündemde.

Bütün bu saldırılara karşı işçi sınıfının

mücadelesi bir tepkisel karşı çıkış temelinde olsa da, girdiğimiz 2010'da daha da boyutlanarak gelişeceğini gösteriyor.

ATİK olarak özetlediğimiz dünyadaki gelişmeler emperyalist-kapitalist sisteme karşı güçlü mücadelelerin gelişeceğini, bunun gelişmesi doğrultusunda olacak sancılıların yeniden halk hareketlerinin doğumunu geliştireceğini görmek zorundayız.

ATİK olarak dağınık olan güçlerimizi toparlamak, gelişen halk hareketleriyle buluşmak ve katkı sunmak ciddi önemdedir.

Dünyanın bir çok ülkesinde gelişen ve geliştirilen halk hareketleriyle dayanışmak, esasta kendi gücümüzü toparlayarak dışımızdaki geniş yığınlarla birleşmek için acil önemdedir.

Hindistan'daki Halk hareketine ilk destek hareketimiz beş şubat olarak Avrupa'nın çeşitli başkentlerinde Hindistan konsoloslukları önünde gerçekleştirilecektir. Başta ülke federasyonlarımız dışımızdaki devrimci ve demokratik kurumlarla birleşip geniş kesimi harekete geçirmek için özgül çalışmalar yürütmelidir.

2010 yılı Avrupa'da ırkçılığa faşist örgütlenmelere ve emperyalist-kapitalist sisteme karşı özgürlükler ve demokrasi mücadelesinin geliştirilmesi yılı olması bizim kendi gücümüzü toparlayıp, kitlelerle birleşme, demokrasi ve anti-emperyalist bilinci kitlelere taşıma görevini yerine getirmekle başarılı ve ileri taşınır.

Impressum:

V.i.S.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809

6802 JX Arnhem

Nederland

Yazışma Adresleri:

Nelson Mandela plein 1

2575 T.H. Deen-Haag

Nederland

haber göndermek için:

mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net

e-mail: info@atik-online.net

ATİK
AHM - ATİK Haber Merkezi

Internet: www.atik-online.net
e-mail: atik2@atik-online.net

İtalya-Rosarno'daki göçmenlere yönelik histerik saldırganlık 'modern köleci ırkçılık'tır!

Güney İtalya'nın **Kalabria** bölgesi içindeki **Rosarno** kasabasında tarımsal sezonun işlerinde çalıştırılmak üzere bulundurulmuş yarı-resmi statüye veya illegal konuma sahip göçmen işçilere ve mültecilere yönelik yeni bir saldırganlık örneği daha yaşanmaktadır.

İrkçı-faşist-mafyacı kesimlerin göçmen iki kişiyi tüfekle ağır yaralaması ertesinde protesto yürüyüşüne geçen göçmen emekçilerin meşru kitlesel eylemini Rosarno polisi ve carabinieri ekiplerinin şiddet kullanarak dağıtması, kasabadaki çatışmalı olayların asıl kaynağı olmuştur. Rosarno kasabasında kendilerine karşı aylardır sürdürülen insanlık dışı uygulamaları, horlamayı, ayrımcılığı ve ırkçı saldırganlığı protesto etmek için harekete geçen göçmenler, bu meşru isyanlarıyla, sivil cesaret geleneğini yeni bir örnek daha sundular.

İrkçıların, mafya çevrelerinin ve polisin işbirliğiyle başlatılan saldırılarda yüzlerce göçmenin yaralandığı söylenmektedir. Uluslararası

egemen medya olayları çarpıtarak ve ırkçılığı körükleyerek vermektedir. Son dönemlerde göçmenler, Calabria bölgesinin meşhur mafya örgütü ,Ndrangheta' birimlerinde zorla ,güvenliğiniz için haraç' ödemesine tabi tutuldukları ve bu sayede ikinci defa sömürdükleri yönlü şikayetler etmekteydiler. Bu olaylar sonrası -hiç bir hukuk kuralları işletilmeden- yüzlerce göçmen ani ve zoraki bir deportasyona tabi tutularak, Bari ve Birindisi şehirlerindeki hijyenik alt yapısı bile olmayan konutlara yerleştirilmekte. Can güvenlikleri tehlikede olan binlerce göçmen ve mülteci kendi imkanlarıyla bölgeden kaçmak niyetindedirler.

İtalya İçişleri Bakanı Roberto Maroni, **Rosarno'daki olaylar illegal göçmenliğe ve göçmen kriminalitesine karşı daha sert yöntemlerle mücadele edilmesi gerektiğini göstermektedir**' diyerek mafya ve polis işbirliğinde illegal göçmenlere yönelik yürütülen saldırganlık histerisine arka çıkmaktadır. Buna

karşın; ilerici, demokratik İtalyan kamuoyu ve sol muhalefeti ise '**asıl sorun (legal veya illegal) göçmenler değil, sömürücü, mafyacı, ırkçı ve faşist zihniyetlerin egemenlik kavgasıdır**' tarzındaki doğru politik çözümlemeyi dillendirmektedir.

Kalabria eyaleti ve Rosarno kasabasındaki meyve tarlalarının bağbozumu işlerinde çalışmak üzere, onbinlerce göçmen emekçi çok kötü, sağlıksız ve güvencesiz koşullarda köle gibi çalıştırılmaktalar. Birleşmiş milletler mülteciler masası UNCHR ve İtalyan sendikaları dahi bu insanlık dışı koşulları yıllardır eleştirmektedir.

Mussolini döneminden beri ırkçı, faşist zihniyetli örgütlerin ve mafyanın çok güçlü olduğu bir eyalet olarak bilinen Calabria, ekonomik açıdan esasen bir tarım ve iç turizm bölgesidir. Ucuz, kalifiyesiz, güvencesiz göçmen emeği sömürüsü üzerinden rekabette üstün çıkma ve azami kâr elde etme istemi, bölgedeki küçük esnafların, büyük çiftçilerin, kapitalistlerin ortak bir

emelidir. İtalya'nın egemen sınıfları bütün ülkede bu tarz faşizan zihniyetli dizginsiz sömürden bolca istifade etmekte. Avrupa'nın en ırkçı iktidarının başındaki Berlusconi, bütün emekçilere ve göçmenlere yönelik baskıcı uygulamalarıyla, artık bir çok İtalyan solcuları ve ilerici kamuoyu tarafından ,modern faşizmin günümüzdeki temsilcisi' olarak anılmaktadır.

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu olarak; İtalya hükümeti ve devlet erklerinin modern köleci, horlayıcı, baskıcı, ırkçı, faşist zihniyetli göçmenlik politikalarını kınıyoruz. Nerede olursak olalım, göçmenlerin haklarına sahip çıkmaktan vazgeçmeyeceğimizi bir kez daha deklare ediyoruz. İtalyan ve uluslararası demokratik-ilerici kamuoyunu, sendikaları, insan hakları örgütlerini ve aktivistlerini göçmenleri korumak, haklarını savunmak için daha fazla harekete geçmeye çağırıyoruz. Yaşasın işçilerin enternasyonal birliği ve halkların kardeşliği!

Çalışma ve iş güvencesizliğine karşı uluslar arası alanda sendikalar ve ilerici sosyal hareketlerle ortak mücadeleyi geliştirelim

Prekariyazon veya **çalışmaya rağmen güvencesizlik**, özellikle işçi emeğinin ve üretim ilişkilerinin güvencesizleşmesi anlamında son yıllarda sıkça kullanılan bir kavramdır. Sahip olunan düzenli bir 'işe rağmen 'fakirleşme' olgusu Avrupa ülkelerinde inkar edilmesi zor bir toplumsal gerçeklik olarak karşımızda durmaktadır.

Kıralık işçilik, düşük gelirli sözleşmeler, yaygın olarak 'minijob' olarak bilinen bütün işler, sezonal işler, 1 Euro'luk işler prekarize (yani güvencesiz) işlere örnek teşkil etmektedirler. İşçi ve

nu) işte bu durumun yarattığı krizlerin sadece özgün ve giderek yaygınlaşan bir sonucudur.

"Güncel olarak bu kavram batı ülkelerindeki iş, çalışma ve yaşam koşullarının tematize edilmesi anlamında daha çok kullanılmaktadır. Gerçekten de son on yıllarda batı ülkelerinde iş ve işçi sayısındaki artışlar esasen bu esnek ve güvencesiz işler sayesinde olabilmektedir. Kıralık işçilik, taşeron işçilik, düşük ücretli işçilik, kısa süreli işçilik, kısa saatli işçilik, mini veya midijob, bağımlı veya sosyal destekli teşebbüscülük, 1 Euro'luk işler bunlar arasındadır. Bütün bu işlerin yarattığı ortak yanı asgari kültürel minimum değerlere rağmen, yaşamı idame ettirecek temel gereksinimlerden yoksun bırakmaktadır bu durumdaki insanları.

Bu gibi 'atipik iş ve çalışma ilişkileri, mesela Almanya'da bütün çalışanların üçte birini (1/3) çoktan geçmiş iken, bu güvencesiz

iş ilişkileri yaygınlaşması hızla sürmektedir. Şu anda Federal Almanya Cumhuriyeti'nde tam gün çalışanların % 18'i düşük ücretli işlerde konumlanmış bulunmaktadır. (kazançları ortalama ücretin üçte ikisinin altındadır.) Bu işçiler-emekçiler 'normal'- tam günlük iş sözleşmelerine rağmen güvencesizdirler. (Prof. Dr. Klaus Dörre, Sosyoloji Enstitüsü, Friedrich-Schiller Üniversitesi, Jena-Almanya)"

2004 yılında Avrupa çapında bütün işlerin 1/3'ü 'atipik' işlerden oluşmaktaydı. Bu atipik güvencesiz işlerin yaygınlaşması üretim ve istihdam alanlarında sürekli boyutlanan esnekleştirmeden kaynaklanmaktadır. İflas eden kapitalist 'küreselleşme' sürecinde işyerlerinin rekabet ve keriz koşullarında sermayedarların 'ayakta kalma garantisi' olarak görülmektedir. Almanya'da iş başına gelen CDU ve FDP yeni hükümeti de iş güvenliği ve işçilerin katılımcılık hakları' yasasını iptal etmeyi veya daha fazla esnekleştirmeyi planlamaktadır. Konjunktürel uyum veya kriz süreçlerinde kapitalistler lehine 'imdat simidi' gibi bir rol biçilmektedir bu uygulamalara.

Bahsi geçen 'atipik' iş ilişkileri ve istihdam koşulları Avrupa çapında

pilot bir proje olarak 2005 yılından beri sosyal demokrat ve Yeşiller (SPD-Schröder/Yeşiller Partisi-Fischer) iktidarı tarafından uygulamaya konulmuştur. İstihdam piyasasındaki bu esnekleştirme sayesinde güya yapısal değişimler süreci aşılabacak ve yeni iş alanları açılması sağlanacaktı. Nafile, pratikte tam tersi bir durum gerçekleşti. Bu politika güvenli yeni istihdam yaratmadığı gibi, milyonlarca insanı 'çalışan yoksullar' durumuna getirdi. 'Harz IV' yasaları olarak bilinen yasa ile sosyal yardım ve işsizlik yardımı birleştirilmiş ve hükümet yetkili kurumlarının açıklamalarına göre tam 10,5 milyon insan (3 milyon civarı çocuk) fakirlik sınırının altında yaşamaya itilmiştir.

Üretim masraflarını düşürme eklenli oluşturulan kapitalist azami kar stratejileri sayesinde istihdam dünyasındaki işçi ve emekçiler, özellikle de göçmen emekçiler, çok farklı iş güven(cesiz)liği seviyesinde yaşamaya zorlanmaktadır. Güvencesiz iş ve istihdam koşulları dünyanın her karesine yaygınlaştırılmaktadır. Bu durum hem iş güvencesizliği yaratırken hem de sosyal güvencesizlik yaratmaktadır. Toplumsal hiyerarşinin en altında yaşamdan kopartılanlar, marjinalize edilenler ve iş piyasasında en alta itilenler içinde, deyim yerindeyse, 'şanssızlar katmanlar' oluşmaktadır. Artık (Karl Marx'ın dediği gibi) iş piyasasının 'fazlalık'ları olarak görülen bu kesimler içinde, regular işi olupta sosyal açıdan izole olan büyük bir kesim oluşmaktadır. Batı ülkelerinde toplumun 1/3'ünden fazlası artık bu kesimlerden oluştuğu bilinmektedir.

Aktüel medyatik tartışmalarda görülmek istenmeyen mesele, iş ve yaşam koşullarının güvencesizleşmesi olgusunun tamamen yeni bir durum olmadığıdır. Yüzmilyonlarca göçmen için bu durum yeni değildir ki, ve onlarca yıldır sanki durum sadece onların 'kaderi'ymiş gibi algılanmış gelmiştir. Temel olarak geçerli olan şudur: Göçmenler sadece ortalamanın üstünde daha çok işsiz kalmamakta, ama aynı zamanda,

ortalamanın çok çok üstünde (önceki duruma ters orantılı olarak) bütün bu güvencesiz işlerde daha çok konumlanmış durumdadırlar. Göçmenler, tam da bu nedenle, 'işe alımlarda en sonuncu iken, işten çıkarmalarda birinci sırada' gelmektedirler. Bu durum artık, istatistikler tarafından dahi belgelenmiş gerçek bir toplumsal travmadır.

Göçmen kökenli emekçiler için zaten oturum hakkı denilen statü ile ayrıcalıklı sorunlar başlamaktadır. AB üyesi ülkelerden gelen göçmenlerin tersine, AB üyesi olmayan ülkelere gelenlerin oturum hakları zaten başlı başına ötekileştirici, dışlayıcı bir sorundur. 2003 yılı Almanya'sında bütün göçmenlerin % 10,5'i 'oturma hakkı'na sahiptiler, yüzde 22,3'ü 'süresiz oturum hakkına ve yüzde 27,8'i ise 'sürekli oturum hakkı'na sahiptiler. Bu nedenle göçmenler açısından sorun sadece iş ve istihdam güvencesizliği olarak kalmamakta, aynı zamanda hukuksal-politik bağımlılık/baskılar gibi sorunlarla birleşerek çekilmez hale gelmektedir.

Bütün Avrupa ülkeleri içinde, diğer bir çok alanlarda olduğu gibi istihdam piyasalarında da, birlik üyesi ülkelerin kendi vatandaşları, birlik üyesi diğer ülkelerin vatandaşları ve özel statüdeki kesimler öncelik hakkına sahiptirler. Sözde 'göçmen haklarını düzenleyen' yasalar bu durumda hiç bir değişiklik getirmemişlerdir. Çünkü, bu yasaların ruhu gerici olduğu için, demokratik bir uyum sürecini öngörmemekte ve

emekçilerin iş ve çalışma sayesinde elde ettikleri gelirleri, kişinin ve/ya ailesinin yaşamını idame ettirmesine, geçinmesine yetmiyorsa eğer, güvencesiz iş koşullarından pekala bahsedilebilir. Bu durumdaki insanların çalıştıkları halde sosyal güvence sistemlerinden yeterince faydalanma olanakları da kısıtlanmış olmaktadır. **Özellikle göçmen emekçiler** bu güvencesiz iş sektörlerinde daha çok konumlanmış olmalarından dolayı, yerli ve eğitilmiş vatandaşlardan daha fazla olumsuz etkilenmektedirler.

Üretim ve dolayısıyla da istihdam ilişkilerinin 70'li yılların ortalarından beri **sermaye lehine** yeniden düzenlenmesi (deregulasyon) **bu haksızlığın temelini oluşturmaktadır**. Bu haksızlık, aynı zamanda, dünya çapında geçerli bir sorun olarak süregelen fakirliğin/yoksulluğun da asli nedenidir.

Neo-liberalizmin üç ana saldırı sütunu olan 'mülkiyet ilişkilerinin özelleşmesi, pazar ilişkilerinin serbestleşmesi ve üretim-iş ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi' üzerine yükselen emperyalist 'yeni dünya düzeni' her gün ve her an yeni ekonomik, politik ve sosyal krizler üretmektedir. Emeğin güvencesizleştirilmesi (prekariyasyon)

ayrımcılığı, dışlamayı meşrulaştırmaktadırlar. Mülteciler, sığınmacılar ve işlemleri sonuçlanmayan, 'katlanılanlar' durumundaki ilticacılar hala iş ve eğitim pazarlarına serbestçe girememekte ve işçi yerleştirme kurumlarındaki kayıtlarda 'teşvik edilemez'

olarak işlem görmektedirler.

Ayrıca, göçmenlerin ve mültecilerin geldikleri ülkelerin verdiği formal eğitim belgeleri çok az itibar görmekte ve hatta bir çok ülkede tanınmamaktadır. Bu eğitim karnelerinin veya belgelerinin tanınmaması işsizliği ve güvencesizliği artırmakta veya bu insanlar onur kırıcı işlerde çalışmak durumunda kalmaktadırlar. Bu insanların yaşadıkları Avrupa ülkelerinde kendilerini mesleki olarak geliştirme şansları da neredeyse yok denecek kadar azdır.

Bu nedenle, göçmenler içinde buldukları durumlardan kaynaklı olarak, daha güvencesiz iş koşullarında ve yerli vatandaşlar açısından (Alman, İngiliz, Fransız gibi) çekici olamayan işlerde çalışmak zorunda kalmaktalar. Bu durumda tabii ki, daha çok ezilmekte ve sömürülmektedirler.

Özellikle (sosyal) güvencesizlik riski göçmen kökenli olma, eğitimsiz olma ve dil bilmeme durumunda kat be kat yüksek seviyelerde olmaktadır. Yine 2003 yılı Almanya'sında bütün kayıtlı göçmen işsizlerin % 72,5'i mesleki bir eğitime veya diplomaya sahip değillerdi. Türkiye vatandaşı göçmenler arasında ise bu veri % 81 gibi rakamla korkunç güvencesiz bir düzey olarak karşımıza çıkmaktadır.

Yetersiz okul ve meslek eğitimi güvencesizliğin dozunu artıran önemli bir sorun olarak ortaya çıksa da, içinde geçtiğimiz süreçte ve yakın gelecekte bu durumda olumlu bir değişim öngörülmektedir. Bu nedenle özellikle mülteci/sığınmacı/dökümanlı ailelerin çocukları ve göçmen kökenli gençler ve kadınlar, ortalamanın çok çok altında eğitim olanaklarına, belgelerine ulaşabilmekte ve bunun bir dolaysız sonucu olarak toplum dışına itilmektedirler. Göçmen kökenli gençler ve kadınlar bu nedenle eğitim ve meslek karnelerine, belgelerine daha az sahip olabildikleri için istihdam piyasalarında en güvencesiz işlerde çalışmak zorunda kalmaktadırlar.

- Güvencesizliğe karşı tasarlanan sendikal, ilerici ve sosyal politikalar göçmen insanlar için ve onlarla beraber yapılmalıdır. Sendikalar güvencesiz istihdam sektörlerine açılmak ve buradaki temsiliyetlerini büyütmek istiyorlarsa, göçmenleri organize etmekten kaçınmazlar. Göçmenler ise yaşam ve istihdam koşullarını iyileştirmek istiyorlarsa sendikalar, ilerici ve sosyal ve sınıfsal örgütlenmelerle ilişkilerini daha çok geliştirmelidirler.

- Bu yolda sadece işyerlerinde değil, şehirlerin mahalle ve semtlerinde, okullarda, yaşamın her alanında göçmen kurumlarla birlikte hareket edilmelidir. Bu yolda ABD'deki bazı ilerici sendikalardan ve örgütlerden öğrenilmelidir.
- Göçmenler için eşit haklar doğrultusunda hareket eden demokratik bir uyum politikası olmaksızın ve göçmenlere özgür politik katılım hakkı verilmeksizin anti-sosyal, modern bir salgın olan güvencesizlikle (prekarizasyon ile) baş edilemez.
- Sendikalar, sosyal hareketler, ilerici partiler ve örgütler, uluslararası iletişim ağları ve göçmen öz-örgütleri güvencesizliği dünya çapında yenmek için daha sıkı ve daha yakın işbirliği içinde olmalıdırlar.
- Avrupa çapında geçerli olmak kaydıyla, 'atipik' iş kollarındaki güvencesizlikleri kısmen azaltmak için brüt 10 Euro'luk asgari ücret talep edelim!
- Göçmenler, Kadınlar ve herkes için, eşit işe eşit ücret!
- Günlük, kurumsal ve yapısal yabancı düşmanlığına, ırkçılığa ve faşizme karşı birleşik mücadele!

Göçmen ve yerli işçiler-emekçiler, Sömürüye, baskılara ve güvencesizliğe karşı, enternasyonal ve dayanışmacı birlikler içinde örgütleniniz!

Göçmenin Sesi

Geride bıraktığımız 2009 yılı, göçmenler açısından oldukça zor bir yıl oldu. 2009 da, emperyalist sistemin krizi tüm „müdahalelere“ rağmen devam etti. Devam etmekte kalmadı çalışan emek cephesini yaşamını daha da katlanamaz bir hal aldı. Devam eden emperyalist kriz, var olan işsizlere yenileri eklenerek devam etmesi, binlercesi kısa çalışmayan zorlanması, krizin 2010'da da yıkımın devam edeceği sinyali vermektedir. Emperyalist kriz 2010'da devam edeceği gerçeği, emekçi kesime, göçmenlere karşı saldırıların daha acımasız bir şekilde devam edeceğinin göstergesidir. Avrupa'da yaşayan göçmenler, geride bıraktığımız 2009'da aynı sorunları yaşadılar. Geride bırakmış olduğumuz 2009'da göçmenlere çok yönlü sürdürülen saldırı dalgası hızından hiç bir şey kaybetmedi. Göçmenlere karşı ırkçı saldırılar daha da arttı. Bu saldırıları sadece bir Avrupa ülkesi ile sınırlamak veya böyle anlamak doğru değildir. Tüm Avrupa ülkelerinde bunu görmek mümkündür. 2009'un son çeyreğinde Hollanda'da göçmenlerin yerleşim alanlarını ırkçılar tarafından ateşe verilmesi göçmenler arasında korku, panik ve büyük bir tepkiye neden olunca emperyalistler, bilinen o klasik konuşmalarını tekrarlamalarına burjuvazi medyasında "Facia ucuz atlatıldı." Söylemlerle tepkileri yumuşatma cabaları (Türkiyelilere yönelik saldırı) göz boyamadan ileri gitmedi.

2010'nun ilk günlerinde Norveç'te Türkiyeli göçmen ailenin bir ferдинin fenalaşması sonucu çağrılan Ambulansın Polisi haberdar etmesi, polisin Ambulanstan önce olay yerine gidip hastaya yardımcı olacağına hasta kadının çocuklarına saldırması, olay yerine gelen Ambulansın hasta kadına müdahale etmemesi hatta adeta hastanın ölmesini seyretmesi, İtalya'da Afrika'dan gelen Göçmenlere karşı linç girişimi vb. Bize 2010 yılında göçmenleri nelerin beklediğinin işaretini vermektedir.

Avrupa'da yaşayan göçmenler; birden fazla milletten oluşundan dolayı yaşam tarzlarından, düşünme tarzından farklılıklar arz etse de, sonuçta aynı kaderi paylaşmaktadırlar. Avrupa'daki göçmenleri ele alırken, Avrupa'nın her hangi bir ülkesinden başka bir Avrupa ülkesine yerleşenleri ile Asya, Afrika, Balkanlarda ve Ortadoğu'da gelen göçmenleri ayrı değerlendirmenin daha doğru olacağı kanısındayız. Bundan dolayı bugün esas almamız gereken kesim, Asya, Afrika, Balkanlar ve Ortadoğu'dan gelenleri esas almamız gerekmektedir. Avrupa'da bir ülkeden başka bir ülkeye göç edenler tamamen Avrupa Birliği'nin kendi iç işleyişini düzenleyen yasalarla düzenlenmiş her hakka sahipken diğer alanlardan gelenlerin böyle bir hakka sahip olmadıkları gibi her an sınır dışı etme tehlikesiyle karşı karşıyadır. Onun için bu kesimin sorunları daha farklıdır. Kaldı ki ırkçı saldırılara ve ayrımcılığa uğrayanlar esasta bunlar olduğunu unutmamak gerekiyor. Bu kesim yaşadığı sorunlar noktasında ortak hareket etme, ortak tavır geliştirme refleksinden uzaktırlar. Ne yazık ki yıllardır bu durum böyle devam etmektedir... Bu kesim her ne kadar kısmi düzeyde geldikleri ülkelerden olmalarından kaynaklı bir ilişkileri olsa da (bir birleriyle) bu oldukça dar ve kendi sınırları içinde kalan bir ilişki olduğundan sınırlı kalmaktadır... Bundan dolayı göçmenler bu sınırları aşma noktasında oldukça geri planda kalmaktadırlar. Bu durum, göçmenler yaşadıkları ve karşı karşıya buldukları sorunları ortaklaşırma, ortak hareket etme noktasında ciddi sıkıntılar yaratmış ve yaratmaya da devam etmektedir. Bunun aşılmasının yolu, farklılıkların kabullenmesi ve ortak yönlerimizin öne çıkararak yoğunlaşılması kaçınılmazdır. Son dönemlerde Türk devletinin Avrupa'daki Türkiyeli göçmenlere yönelik yaklaşımları ve Türk Medyasının yoğun propagandaları. Avrupa'daki Türkiyeli göçmenlerin karşı karşıya oldukları sorunları sahiplendiklerinden değil, tam tersine gittikçe kendisinden uzaklaşan bu kesimi yanında tutma, ekonomik, siyasi olarak yararlanmakta başka bir şey değildir. Avrupa'daki demokratik güçlerin bu gerçeği iyi okumak durumundadırlar. Şayet doğru bir belirleme yapıp soruna müdahale edilmezse, yine bizzat Türk devletinin örgütlendiği ve desteklediği gerici kesimlerin Türkiyeli göçmenler üzerindeki etkileri ve yanlış yönlendirmeleri devam edecektir. O bakımda burjuva medyasının sürekli gündemde tutmaya çalıştığı Avrupa'da göçmen Vakfı tartışmaları bu anlayıştan bağımsız değildir. 2010 yılında Göçmenler tüm bu gelişmeleri görerek daha temkinli hareket etmek ve kendi sorunları temelinde bir araya gelmenin ve bu adımın zeminin yaratılacağı adımlar kaçınılmazdır. Demokratik güçlerin yıllardır yürütmüş oldukları faaliyet bu kesimi (özellikle Türkiyeliler) kendi sorunları etrafında toparlamaya yetmemiş ve yetersizlikten dolayı göçmen emekçilerin örgütlenmenin görevi önümüzde durmaktadır.

„Kopenhag İklim Zirvesi“ nin ardından düşündürücü bir yorum...

Ufuk Berdan

„Doğanın kurtarılmasına yönelik bağlayıcı ortak bir planın çıkarılması“ adına yapıldığı söylenen ‘2009 Kopenhag Zirvesi’ tam bir hayal kırıklığı ile sonuçlandı. Oysa nice ‘bilim insanı’, yüzün üzerinde devlet başkanı ve binlerce politikacı, bürokrat ve doğa korucularının katıldığı bu zirveden nasıl da umutlanılmıştı!

Sonuç tam bir hüsrana oldu ve gerçeği en güzel ifade eden de gerçek bir çevreci bir örgüt oldu. Herkes yeniden evine, ülkesine dönerken **Greenpeace** örgütü açıklamasında şöyle diyordu: “Kopenhag şehri bu gece suçluların utanç içinde kaçtığı bir iklim cinayeti mahalli gibidir. Gördük ki, insanlığın karşı karşıya olduğu asıl tehlike liderlik krizidir.”

Merkel’den, Obama’dan, Sarkoiz’den çevreci medet umanlar ne kadarda yanıldılar. Ama nafiye yanılanlar sanki başkalarıymış gibi, yalancılıklarına ertesi güne kaldıkları yerden devam ettiler. Burjuva umudun adı sayılan, değişimin dinamizminin lideri olarak görülen, ödül töreninde dahi savaşın haklılığını savunduğu halde barış ödülü alabilen tek insan küstahlığıyla Kopenhag’a gelen Obama, uluslararası politik atmosfere biraz daha umutsuzluk iklimi yaydı. Afganistan ve Irak’taki savaş hususunda militarist ısrarcılığı konusundaki tavırlarıyla karizması biraz çizilen dünya jandarmasının baş generalinin Kopenhag’taki tavrıyla karizmasına bir çizgi daha atıldı.

Siyah tenli sermaye şeytanı Obama; iklim, çevre, doğa sorunları karşısında ‘liderlik yapmaya hazır olmadığını’ göstermekle, ABD devletinin ve tekellerinin pazarlık yapmaya dahi yanaşmayan güncel çıkarlarını temsil etmekteydi aslında. Çünkü ABD sanayisi hala % 70 oranında yenilenebilir enerjiyle değil, fosil enerjisiyle, atom enerjisiyle işleyebilen bir üretim sistemi üzerine kuruludur.

Çevre Krizi’ni ABD egemenleri çözebilir mi?

Kriz sürecinde ABD sanayi üretimi getirilecek çevresel kısıtlamalar, onu ‘dünya sanayi üretiminin motoru olmaktan çıkarabilecek düzeyde tehlike barındıran’ kriterleri gerçekdışı görmek ve bu nedenle karşı çıkmaktadırlar. Benzer bir çekince de Çin’den gelmektedir. Onlarda farklı çıkış noktalarından hareket etseler de, üretim kapasitelerini artırmak haklarının var olduğu gerekçesine dayanarak 2020’ye kadar % 80’lik bir emisyonel kısıtlamaya yanaşmamaktadırlar.

Kopenhag zirvesi; egemenlerin, kriz sürecinin de olumsuz etkisiyle, ‘doğa-

yı kurtarma’ diye ortak bir dertlerinin olmadığını belgeledi. Ortak bir doğa projesine sahip olsalar bile, bunun sermayenin genel çıkarlarının önüne geçmeyeceğini biliyoruz. İnsanlığın varoluş koşullarını ve üretim düzenini, paylaşım sistemini sorgulamak egemenlerin işi olamaz. Olsa sorgulayanlar egemen olmaz zaten. Egemenlerin insanlığı, toplumu, doğayı kurtarma diye bir dertleri yoktur. Gerçekten de Chavez bu konuda doğru söylemişti aylar öncesinden: **“Mesele çevremiz değil de bir banka olsaydı, çoktan kurtarılmıştı!”** diyordu.

Devletlerin, toplumların, sınıfların, tekellerin, insanların ve doğanın çıkarlarını tek bir planda birleştirme hayalciliği bir kez daha hüsrana sonuçlandı. Burju-

va devletlerin sınıfsal çıkar gerekçeleri, bir kez daha doğanın çıkarlarının önüne geçti.

Yalın gerçekleri görmekten, tekeli kapitalizmin katı rekabet kurallarını kavramaktan aciz, nice ‘bilim insanı-hayalperest’, oysa ne güzel rüyalar tasarlamışlardı ‘yerkürenin kurtarılması’ adına.

192 ülkeden 15 bin delege katılmıştı, milyarlarca Avro harcanmıştı. Teknoloji, bilim, plan, strateji uzmanları araştırmalarının son bulguları ve keşfettikleri yeni harikalarla gelmişlerdi oysa zirve şehrine.

Zirve öncesi ve anına yansıtılan medyatik haberlerde insanlığın vicdanına, bilincine, gönlüne yönelik o kadar ‘uyarıcı enformasyon’ vardı ki, toplumsal gerçekçilik ve sınıf bilincinden yoksun her insan pekala aldanabilirdi bu tuzaklara..

Yerküremizdeki ‘doğa, iklim ve çevre krizliliği krizi’nin birinci derecedeki suçlu-

su olan ve sayıları bir kaç on bini dahi bulmayan ‘hüper-süper kapitalist’ sınıfların azami kâr dürtüleri olmasa, egemen medyadaki ‘vicdana sesleniş’ten herkes etkilenebilirdi. Pek sonuç alınmadan sona erse de, Kopenhag buluşması, uluslararası toplumun aldatılmasından, krizin faturalarının halklara ve emekçilere kesilmesinden, aralarındaki rekabetin arka planda yeni kurallara göre reorganizesinden ibaretti .

Bu buluşmadan ‘Kyoto Protokol’ü tarzında bir şey çıkmasa da, gelecek senelerde yeni bir protokolün asla imzalanamayacağı düşünülmemelidir. Şimdiki dengelerde ABD ve Çin devletlerinin çıkarları, AB tarafından sunulan ortak bir plana uymamaktadır. Anlaşmazlığın sebebi, güncel gerçekler üzerinde ortak çıkarların bir noktada kesişmemesidir.

AB ve Rusya inisiyatifli ‘Kyoto protokolü’nün hüküm süreci 2012’de sona erecektir. Bu anlaşma, başarısı-getirisi noktasında imzacıları tarafından dahi çoktandır sorgulanıyor durumdadır. Birleşmiş Milletler’deki egemen devletler içinde ‘doğanın korunmasının mali bedelinin ‘gelişmiş ve gelişmekte olan’ bütün ülkelere adilce paylaşılması gerekliliği fikrinin pekişmesi ve daha önemlisi son yıllarda çok hızla gelişen ve güçlü bir ‘çevreci piyasa’nın oluşması burjuva kampta ciddi bir ‘çevre krizi’ sorununu gündemleştirmektedir.

Burjuvazi, mesele kendi sınıfsal çıkarları ve azami karları söz konusu olduğunda, yüksek kazanç bekliyorsa kendisini bile satışa çıkarabilir. Bu anlamda -genel sınıfsal çıkarlarını tehlikeye düşürmeksizin- her hangi bir konuda eski düşünüş tarzını ve yöntemini bir anda terk edebilir. Bu, tamamen onun egemenlik ilişkileri, pazar ve piyasalardaki çıkarlarıyla alakalı, nesnel bir durumdur.

‘Doğa, çevre, iklim krizi’nin gerçek sebebi nedir?

Günümüz dünyasında demir-çelik sanayinde, enerji piyasalarına, biyokimya sektörlerinde, ziraat-gıda besinleri alanında, yenilenebilir enerji (güneş, rüzgar, su enerjisi v.s.) sanayisinde, mikro ve uzay teknolojisi sektörlerinde korkunç bir rekabet söz konusudur.

Bu alanlardaki hakimiyet kavgası, tekeller ve onların emrine amade burjuva devletler arasındaki ve içindeki

bütün politik zıtlıkların, kapışmaların ve ölümcül rekabetlerin ekonomik temelini oluşturmaktadır.

Son yıllarda Kafkasya, Orta-Doğu, Güney Afrika, Yakın- Asya ve Balkanlar’da jeo-politik dengelerin değişmesi, yeni yeni egemenlik rejimlerinin ve uşaklık ilişkilerinin ortaya çıkması, yukarıdaki alanlardaki rekabetin ve özellikle de enerji alanlarındaki rekabetin ve bu rekabetin yarattığı ürün sevkiyatının korunması içindir.

AKP’nin sistem dışı düşünen Kürtlerin tasfiyesi planı olan sözde ‘Kürt açılımı’, AB ve Rusya egemenlerinin Akdeniz ve Karadeniz’de kıyıları olan ülkeleri çeşitli birlikler altında birleştirme planları, Kafkasya’da başgösteren küçük devletçikler arası çalkantılar, Ortadoğu’daki işgaller ve hatta uydu halindeki istikrarsız yeni devletçiklerin oluşumuna kadar ‘Kafkasya’dan, Orta-Doğuya, Balkanlar’dan Batı ve Orta Avrupa’ya oradan da küresel pazarlara’ doğru yaşanan bütün rejimsel değişimler bu hattaki enerji koridoru ve bunun jeo-politik güvenliği meselesi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu plan, başta ABD ve AB egemenlerinin ortak çıkarlarını yansıtan bir stratejik plandır. Bu planda baş firavun ise ABD’dir. Burjuva kamp enerji koridoru sayılan bu hatta sistem içi ‘yeni çözümler’ üretme peşine düşmek çelişkisiyle karşı karşıyadır. Eski ve yeni arasında burjuvazinin karşı-devrimci rol oynadığı günümüz koşullarında çok fazla bir fark olmasa da, her ülkede farklı iktidar ve yönetim krizi yaratmaktadır bu arayış.

Kapitalist ülkelerdeki çarpık kentleşme kültürünün, budalalıkla eş değerde bir tüketici kültürünün, ürettiğinden çok tüketen insanlar birliğine dönüşen toplumsal yozlaşmanın getirdiği sonuçlar tüm insanlığı tehdit etmektedir elbette.

Bununla birlikte uluslararası toplumlarda, bütün ülkelerde doğa, çevre, iklim yasalarına saygı gösterilmesi tarzındaki çevreci muhalefet bilinci son yıllarda hızla gelişmektedir. Doğanın dengesi kapitalizmin baştan çıkardığı insan modeli ve onun bencilce sahiplenme hırsı tarafından bozulmaktadır.

Kapitalizmin kendine ve topluma yabancılaşmış insan modeli üzerinden eko-sistem bozulmaktadır:

Milyonlarca yıldır süregiden canlı bütün organizmaların ve yaşayan bütün cinslerin birbirine diyalektik bağımlılığını düzenleyen eko-sistem zincirinin bir halkadan kopma tehlikesine maruz kalmış durumdadır.

Örneğin; bal arılarının tümünden yok

olması bütün eko-sistemin çökmesi demek olacaktır. Bal arıları olmasa bitkiler, bitkiler almasa diğer canlılar, canlılar olmasa insanlar, insanlar olmasa insanlık ve medeniyetleri de olamayacaktır. Bal arılarının azalma tehdidi hiç bir zaman bugünkü kadar yüksek olmamıştır.

Sanayi üretimi ve tüketimi tarafından doğaya salınan sera gazları ve bunların yaklaşık 40 kilometre uzaklıktaki atmosferde zararlı bir örtü (ozon tabakası) yaratmaktadır. Güneşten yerküreye gelen ışınların önemli bir kısmı dünyamızdaki buzullar ve deniz suları tarafından yeniden atmosfere yansıtılmaktadır. Gökyüzünün atmosferdeki zararlı ışınları koruyan kendi doğal örtüsü yok olmakta ve bunun yerine zararlı bir başka örtü ve doğal örtü içinde ozon delikleri oluşmaktadır.

Bu durumda güneşten gelen zararlı ışınlar, atmosfer örtüsünü aşarak geri dönememekte veya ozon delikleri güneşten gönderilen ultra-viyolet ışınların süzülmeden gelmesine neden olmakta ve zararlarını artırmaktadır.

Atmosfer altında oluşan anormal sıcaklık; Antarktik buzullarının erimesini, iklimlerin değişmesini, dünyadan yükselen buharların atmosferdeki örtüyü aşamamasını, doğanın ortalama ısısının artmasını, yağışların azalmasını ama bir noktada yoğunlaşmasını, toprakların daha fazla çölleşmesini veya adına 'doğal afet' denilen olayların korkunç bir hızla ve yıkıcı etkilerle artmasını beraberinde getirmektedir.

Günümüzde adına 'doğal afet' dedikleri şey aslında, günümüzdeki üretim sisteminin üzerine yükseldiği sanayi/meta üretim-tüketim sisteminin toplum yasalarında ve dengelerinde yarattığı onarılması çok zor tahribatlardır. Doğa ve toplum dokusunda yaratılan bu tahribatlar öyle bir hal almıştır ki; insanın kendine ve doğaya yabancılaşması içiçe geçmiştir adeta. 'Doğal afet' değil tersine toplum tüketim budalalarına çeviren 'kapitalist afet' esas tehlikedir.

Sosyal yaşam, toplumsal yaşam, kültürel yaşam, fikirsiz yaşam, doğal yaşam kapitalizm tarafından en küçük dokularına kadar tahrip edilmektedir. Küresel Kapitalizmin 2008'den beri süregiden 'mali ve iktisadi kriz'in faturalarının emekçilere ve halklara kesilmesinin etkisi 2010'da daha çok hissedilecektir. Bu durum tahribatları daha da derinleştirecektir.

Bu nedenle; "her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğu ve her şeyin birbirini etkilediği" diyalektik bilinciyle, kapitalizmin çevre konusunda bilincimizde ve kültürümüzde yarattığı kirliliğide aşmasını bilmeliyiz. Doğa, çevre ve iklim sorunlarına daha çok kafa yormalıyız. Sınıf perspektifinden yola çıkarak doğa, toplum ve sınıf bilincini bir politik çizgide birleştirmek için bu meseleye var olandan çok daha fazla önem vermeliyiz.

Bu meseledeki sınıfsal duruşumuzu geliştirmeli ve bir eylem kültürü oluşturmalıyız. Kapitalizmin tüketim budalası yaptığı insan modeline ve onun günlük tüketim alışkanlıklarına karşı alternatif bir kültür geliştirmeliyiz. Zararlı enerji ve gereğinden fazla teknoloji yerine alternatifler aramalıyız.

Doğayı, çevreyi ve iklimi koruma bilincini sınıf bilinciyle birleştirmeli ve bu konuda da aktif olmalı, kitle eylemlerine daha çok katılmalıyız.

Ayrıca yeri gelmişken zorunlu değinmek gerekiyor. Cep telefonu, internet,

teknoloji müptelalığına karşı uyanık olmalıyız. İnsanın özünü, sosyal ilişkilerini, duygusal bağlarını sanal alemde ölçsüzleştiren, hisleri yanıltan bu tüketim budalalığına karşı bilinçli bir duruş sergilemeliyiz. Özellikle genç insanlarımızın bu sanal dünyayı daha fazla sorgulamalarını ve bilinçli kullanmalarını teşvik etmeliyiz. Onları sanal aleme hiç kullanmamayı değil, bilinçli kullanmayı salık vermeliyiz.

2010 yılında ATİK'çiler olarak, yeni tüzüğümüze de uygunluk içinde, toplumu olduğu kadar doğayı da koruyan sınıf bilincini bir adım daha geliştirme konusunda bir sıçrama daha yaratmalıyız.

Üstadımız Karl Heinrich Marx'ın da dediği gibi; "İnsan doğadan yaşar, yani doğa onun (inorganik) bedenidir, ölmek için onunla daimi bir diyalog sürdürmelidir."

Mücadelenin içinden

Bir yılı daha geride bıraktık.

Geride bıraktığımız 2009'a dünyamız açısından damgasını vuran emperyalist ülkelerin ezilen dünya halklarına yönelik saldırı, işgal ve katliamları iken ülkemiz açısından ise 'demokratik açılım' (Kürt ulusal mücadelesinin tasfiyesi) ve işçi sınıfının yükselen mücadelesidir.

'Kürt açılımı' ile başlayan 'demokratik açılım', 'birlik ve kardeşlik projesi' ve en son da PKK'nin tasfiyesi olarak adlandırılan bu devlet projesi AKP hükümeti eliyle çeşitli entrikalarla yaşama geçirilmeye çalışıldı, çalışılıyor.

AKP hükümetinin 'demokratik açılım' projesiyle tasfiye etme çabalarına karşın 2009 Kürt ulusal mücadelesinin serhıldanlarla T. Kürdistan'ında yükselmesinin yanında işçi ve emekçilerin geliştiği bir yıl da oldu.

Art arda gerçekleşen işçi eylemleri egemenlerin yaratmaya çalıştığı dikensiz gül bahçesi hayallerini yıktığı bir yıl oldu.

Yine bundan dolayı da işçi ve emekçilere yönelik devlet terörünün tavan yaptığı bir yıl oldu.

2009 yılında Esenyurt belediye işçileri, itfaiyeciler, KESK'e bağlı demiryolu emekçileri ve TEKE işçilerinin eylemlerine, direnişlerine tanık olduk.

Sendikalı oldukları için işten atılan işçiler 'Zalimin Zulmüne Karşı Yılgınlık Yok Direniş Var' şiarıyla Esenyurt belediyesi önünde işlerine sendikalı olarak dönmek için 150 güne yakın bir süredir direnişlerini devam ettiriyorlar.

"İstanbul Uyuma İtfaiyene Sahip Çık", "İtfaiyede Taşeron İstemiyoruz" şiarıyla taşeronlaşmaya ve işlerini kaybetmeye karşı Büyükşehir Belediyesinin karşısına kurdukları çadırla direniş ateşini yaktılar.

KESK'e bağlı demiryolu çalışanları 25 Kasım da tüm yurttaki bir günlük iş bırakma eylemi örgütlediler. Oldukça coşkulu geçen eylemden sonra 16 demiryolu emekçisi işten çıkarıldı. Bunun üzerine demiryolu emekçileri 16 Aralık ta yeniden iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Devletin kolluk güçleri emekçilere saldırdı. 30 kişi daha görevden alındı. Tüm bu saldırılar egemen sınıfların emekçilerin birliğinden ve mücadelelerinden bu mücadelenin büyümesinden ne kadar çok korktuklarının bir göstergesidir.

Yine 2009'un son aylarına "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" şiarıyla TEKE işçilerinin eylemleri damgayı vurdu. Ülkenin dört bir yanından Ankara'da bir araya gelerek meclise yürümek isteyen 12 bin TEKE işçisine devletin kolluk güçleri gaz ve coplarla saldırdı. Buna karşın yeni katılım ve dört bir yandan artan destekle işçilerin direnişi daha da büyüdü.

İşçi sınıfının genel kitlesinin esasta yıllardır içinde biriktirdiği mücadele özlemi TEKE işçilerinin kararlı eylemleriyle açığa çıktı. 25 Kasım demiryolu emekçilerinin grevinin ardından TEKE işçilerinin militan direnişi ve dört bir yandan artan destekle büyümesi yani bu mücadele başkentinde işçi sınıfının sesi olurken diğer yandan da hem hakim sınıfların hem de sarı sendikal anlayış sahibi TÜRK-İŞ'in korkusu olmuştur.

Kızılay parkına çadırlar kurarak hak alma mücadelesini burada devam ettirme kararlılığındaki TEKE işçilerine polis burada da depolarındaki bütün biber gazlarını bitirme gayretiyle saldırdı. Halkımız kışın en soğuk günlerinde TEKE işçilerinin parktaki havuzlarda polise karşı direnişine tanık oldu, televizyon programlarından canlı olarak izledi.

TEKE işçileri "Ölmek Var Dönmek Yok" şiarıyla kah başkent sokaklarında, kah AKP binasının önünde direnişlerini devam ettiriyorlar.

"Direne Direne Kazanacağız" şiarıyla 2010 yılına giren TEKE işçilerinin direnişi bugün açısından bir başlangıçtır. Bu yılın ortalarına doğru TEKE işçilerinin (özelleştirmelerden dolayı işsiz kalacak olan) durumuna düşecek olan Şeker fabrikaları işçileri var, Karayolları işçileri var...

Önümüzdeki süreçte, yarın greve, direnişe başlayacak her işçi artık bu TEKE direnişini örnek alacaktır. TEKE işçilerinin haklarını almaları yani bu mücadeleyi kazanmaları işçilerde **direnilecek hakların kazanılacağı bilincini bir kez daha kafalarda yaşam bulduracaktır.**

Onun içindir ki (TEKE işçileri, Esenyurt belediye işçileri, Büyükşehir belediyesi itfaiyecileri...) yalnız bırakılmaması, en geniş kitleler tarafından desteklenmesi, geliştirilmesi için güç katılması gereken bir mücadele olarak algılanıp ona göre davranılması gerekir.

2010 yılının başındayız.

2010 yılının işçi ve emekçilerin kazanımlarıyla dolu bir yıl olmasını istiyorsak görevlerimizi yerine getirmekle yükümlü olduğumuz bilinciyle hareket etmeliyiz.

AVUSTURYA'DA YENİ YABANCILAR YASASI YÜRÜRLÜKTE !

Avusturya nüfusunun sadece Avusturyalılarından oluşmadığı gerçeği bugün daha netleşmiştir. Farklı etnik kökenlerde ve Avusturya Vatandaşlığına geçmiş olanları dikkate alırsak %15'lere varan bir Göçmen kitlesi. Yaklaşık 1 Milyon Göçmenin kişilik haklarında yeterince yararlanamadıklarını söylemek abartılı olmaz. Avusturya'daki yasalar ayrımcı ve ırkçı yasalar olduklarında kişi haklarında önemli eşitsizlikler yaratmakta ve Göçmenlerin kültürel, sosyal, siyasal haklarını kısıtlamaktadır.

Bu tür anti-demokratik yasa ve uygulamalar İnsan hakları adı altında yaşam hakkı bulmakta ve baskı, ırkçı ve faşizan politikaları meşrulaştırmaktadır. Göçmenler kendilerini ifade edememekte, siyasete

kendisini bu gerçekler ışığında yeniden şekillendirmesi zorunludur. Demokratik ve özgürlüklere saygı göstererek, eşit haklar temelinde herkesin yasalarda eşitçe yararlandığı bir yapılanmaya gitmek durumunda.

Avusturya'da koalisyon hükümeti, ülkede çalışmak ve ikamet etmek isteyen yabancı iş gücü ve mültecilere ağır koşullar getiren yeni bir yabancılar yasasını uygulamaya geçti.

Bu yasa 1 Ocak 2010'da yürürlüğe girdi. Sert uygulamaların yürürlüğe geçirilmesi hedeflenen yeni yasa taslağında göçmenlerin yaşamını oldukça zora sokacak maddeler bulunuyor.

Avusturya'da meclisten geçen ve 1

bir neden gösterdiği takdirde kendine ait oturma ve çalışma müsaadesi verilerek devlet koruması altına alınabilecek.

"YAŞ SINIRLAMASI AB'NİN DAYATMASI"

Ekici aile birleşmesinde 18 olan yaş sınırının 21'e yükseltilmesinin de Avrupa Birliği Adalet Komisyonu'nun dayatması olduğunu ve Avusturya devletinin de buna uymakla yükümlü olduğunu savundu. Oturma müsaadesi için dayatılan asgari ücretin 1.158 Euro çıkartılmasının da gerekçesini anlatan Ekici "Bu karar Yargıtay tarafından verildi. Hükümet Yargıtay kararını uyguluyor. Bu miktara kira gideri dahil değildi. Ancak Yargıtay'dan çıkan bir karar ile kira giderleri de toplam gelirin içine dahil edildi." Şeklinde konuştu.

KORUN;" İLK KURBAN LİNZ'DEN"

Yeşiller Partisi (GP) Federal Milletvekili Alev Korun yeni yabancılar kanununun iptali için veya bazı maddelerinin geri çekilmesi için sivil toplum örgütlerinden destek beklediklerini belirterek, "Yabancılar kanunu daha yürürlüğe girmeden ilk kurbanı verdik. Yukarı Avusturya eyaletinden bir Türk kadın beni arayarak yabancı olan eşinin gelir yetersizliği nedeniyle yurt dışı edildiğini anlattı. Bu olaylar dalga dalga yayılacak ve göçmenler zor durumda bırakılacaktır." dedi.

MİLLETVEKİLİ ALEV KORUN'DAN SERT ELEŞTİRİLER

Yeşiller Partisi Federal Parlamento Milletvekili Alev Korun, parlamentoda yapılan "yabancı karşıtı" hazırlıkların kabul edilemez olduğunu söyledi Türkiye kökenli göçmenlerin oylarına kazanmak için yarışan SPÖ ve ÖVP'nin böyle bir kanun hazırlaması korkunç bir iki yüzlülüktür. Bunu da SPÖ'ye ve ÖVP'ye güvenip oylarını veren tüm göçmenlerin bilmesini istiyorum. Kime oy verdiklerini ve nasıl bir politikayı desteklediklerini bilsinler. Çünkü SPÖ ve ÖVP'ye verilen oylar, göçmenlerin kafasına balyoz gibi iniyor.

Göçmenler ses çıkartmadıkları ve abone olmuş gibi gidip bu partilere oy vermeye devam ettikleri sürece, bu partilerin yabancı politikaları daha da kötüye gidecek" Eski Dışişleri Bakanı Liese Prokop döneminde yabancılar için ağırlaştırılan Yabancılar Yasası'nda iyileştirme beklenirken, getirilen yeni kısıtlamalar Yeşiller Partisi tarafından göçmenlere yapılan hak gaspı ve insan haklarına aykırı uygulamalar olarak değerlendiriliyor.

Yeni yasa, Uluslararası Af Örgütü'nün Mart 2009'da açıkladığı Avusturya raporundan bu yana toplumda varolan önyargıların giderilemediğini açıkça ortaya koyuyor. Örgütün Avusturya'da gerçekleştirdiği araştırmada; Avusturyalılarda, göçmenlerin ve etnik azınlıkların suç işlemeye eğilimli oldukları görüşünün hakim olduğu, farklı etnik kökenli komşulara sahip olmaktan mutlu olmadıkları, hatta yabancıların ülkelerine zenginlik kazandırdığı görüşüne şüpheyle yaklaştıkları kaydedilmişti.

İçişleri Bakanı Maria Fekter'in de genel yargılara medya önünde müdahil olması ayrıca dikkati çekici. Bakan'ın, "suç enerjisinin büyük kısmı 'yabancılardan'

geliyor, göçmen gençler hırsızlıktan başka hiçbir şey yapmıyorlar" açıklamasının, halkın bizzat Bakan tarafından birbirine karşı kışkırtılmasından ve yabancılara karşı varolan önyargıların pekiştirmekten başka şeye fayda sağlamayacağı kesin.

Sağ partilerin, politikalarını 'yabancılar problemi' üzerinde yapılandırarak göçmenlerin haklarını gözetmeden hareket etmesinin, nüfusunun yüzde 15'i yabancılardan oluşan ülkede kamuoyunun önyargılarını kronikleştirmekten başka ne faydası da yoktur.

Kısaca yukardaki anlatılanlardan da anlaşıldığı gibi herkes kendi cephesinde bu yasağı değerlendirirken, içinde yer aldığı Partinin görüşlerini dile getirmekteler. Buda bize burjuva partilerinin içinde yer alan Göçmen kökenli Seçilmişlerin, Göçmenlerin çıkarlarını savunması gerekirken, Parti ve gerici politikaları savunmaktalar. Göçmenler katılım haklarını kullanırlarken daha dikkatli ve bilinçli kullanmaları gerektiğini ve sermayenin temsilci, ırkçı, faşist zihniyetteki partilere oy vermemeleri bilincini artık kazanmaları gerekliliktir.

Devlet resmi seçme ve seçilme hakkını kabul etmezken, diğer taraftan göçmenlerin oyları üzerinde çeşitli oyunlar ve çıkar ilişkilerinin de olduğunu görmek zorundayız da. Avusturyalılar bizim adımıza nasıl olsa Politika yada Avukatlık yapacaklar ne gerek biz kafamızı yoralım. Nasıl olsa onlar Toplumun yerli ve yabancı olarak zaten ikkiye bölünmüş durumdadır, bundan da yararlanmaları onların çıkarları gereğidir. Böl ve parçala rahat yönet anlayışı sistematik ve yerleşmiş bir anlayıştır. Yeni politikaların ve özelleştirmelerin rahatça uygulanması, sosyal hakların gaspı toplumda kamp-laşmalarla daha rahat uygulanırlar. Buda Sermayedarların gerçek yüzlerini Kamufle etmelerinin aracıdır.

Avusturya'da Yabancılar yasasını kaldırılması ve gelişen ırkçılığa ve faşizme karşı önümüzdeki dönemde daha duyarlı olmak durumundayız. Yasalar önünde tam hak eşitliğini, Seçme ve seçilime, katılım hakkını verilmesinin mücadelesini yükseltmek zorundayız. Demokrat, eşit, cinsiyet, kültür, coğrafya, siyasal düşünce ayrımı yapmayan, tüm bunları bir farklılık ve zenginlik kabul eden bir yasal düzenleme şart ve gereklidir. Bu bilinçle hareket edilmeli.

Göçmenler artık gerek kendi ve gerekse ülke sorunlarını dile getirmede ve sorunları çözmeyi talep etmede yetkinleşmiş ve politika üretebilecek düzeye gelmişler.

Ayrımcılık Anayasada başlar ve toplumun temellerini dinamitler. Avusturya'da yaşayan halkların yasalar önünde eşit olduğunu savunmak abesle iştikal olur. Tüm Vatandaşların hakları yasalar karşısında eşitçe düzenlenmeli ve insan haklarına, Demokrasiye, özgürlüklere saygı gösterilmelidir. Aksi durumda bir ülkenin Demokrasi anlayışı tartışma konusu olur. Yasaların toplumsal adaleti sağlamak hak ve özgürlüklerin garanti altına almak için olmalıdır.

Yaşanan bu sıkıntılarımıza karşı mücadele etmek ve demokrasi mücadelesini yükseltmek sorumluluğumuzdur. Birimiz hepimiz ve hepimiz birimiz için her alanda sesini yükseltmeli ve anti-demokratik uygulamalara karşı çıkmalı ve teşhir etmelidir.

katılamamakta ve iradelerini katılcılık noktasında yansıtamamaktadırlar. Yabancılar yasası eşit hakların kullanılmasında ve insanca yaşamının en önemli engel aracıdır.

Avusturya'daki yabancılar yasası her hükümet döneminde değiştirilerek adeta yaz boz tahtasına çevrildi. Bilindiği gibi Emperyalist merkezlerde Göçmenler tüm hükümetlerin ilgi alanına girmekte. Yerli halkları manipüle etmede ve sorunları gizlemede hedef durumundadırlar. Esasta ırkçı ve faşist yasalar olduklarından Göçmenler direkt faşist ve ırkçı partilerin ve örgütlerin hedefi durumuna getirmekte ve politik saldırılarına hedef olmakta ve ötekileştirilerek toplumsal yaşamda her türlü eşitsizliğe maruz bırakılmakta.

Avusturya'daki yasalar toplumsal yapının örgütlenmesinde ve varolan sorunların çözümünde gerici. Eskiden ısrar ve devam ettirmedi. Diğer Kültürlere acık olmayan, toplumsal değişim ve uyumu esas almayan ve Göçmenlere halen Misafir işçi muamelesi yapan çağdışı zora dayalı bir yapılanmadır.

Avusturya'da farklı kültür ve milliyetlerden insanlar birlikte ve birarada yaşamaktadırlar. Bunu geri döndermek toplumsal gerçeğe uygun değil ve olanaksızdır. Göçle gelen bu gerçeğe göre şekillenmek ve insan haklarını temel almak zorunludur. Devletin baskı ve yok sayma politikaları artık iflas etmiş, resmi olarak tanımasa da Göçmenler artık bir Avusturya'nın realitesidir. Bunun içinde Avusturya'nın artık

Ocak 2010'da yürürlüğe girmiş olan yeni yabancılar kanunu tartışmaları devam ediyor. Yeşiller Partisi (GP)'den Federal Milletvekili Alev Korun yeni kanunun "İnsanlık dışı" olduğunu savunurken, Koalisyon ortağı Halk Partisi (ÖVP) Viyana Eyalet Meclisi Milletvekili Şirvan Ekici, "Yeni Yabancılar kanununda bir çok iyileştirmeler var. Göçmenlerin yararına bir çok madde var." dedi.

EKİCİ'YE GÖRE İYİLEŞTİRİLEN MADDELER:

Şirvan Ekici "Daha önce öğrenci olarak eğitim için bu ülkeye gelen yabancılar ailelerini yanlarına getirebilmek için evli olarak Avusturya'ya giriş yapmaları şartı aranıyordu. Avusturya'da eğitimi devam ederken evlendiği takdirde eşi ile aile birleşimine müsaade edilmiyordu. Yeni kanunla bu ortadan kaldırıldı ve sonradan evlenenlerin de eşlerini yanlarına getirebilme hakkı verildi.

-İhtiyaç üzerine Avusturya'ya getirilen meslek sahiplerine 1 yıl ile sınırlı oturma müsaadesi veriliyordu. Bu da 2 yıla çıkartıldı. İşverenin talebi olursa 5 yıllık bir süreden sonra temelli oturma müsaadesi verilecek.

- Aile birleşimi ile Avusturya'ya gelmiş ve öngörülen 5 yıllık süre dolmadan boşanmak zorunda kalmış eşlere sınır dışı kararı uygulanıyordu. Yeni karar ile bu da ortadan kaldırılabilir. Ayrılan eş geçerli

750 Basklı Tutsaklar Açlık Grevinde

Bask Ülkesi'nin bağımsızlığı için mücadeleden ETA örgütünün İspanya ve Fransa cezaevlerindeki 750 üyesi açlık

sını istedi.

ETA davasından mahkum olan yaklaşık 750 tutsak, açlık grevi ile başlayan tepkilerini yıl içinde çeşitli şekillerde sürdürecekleri dile getirdi. Tutsaklar, "Şartlı salıverilmeleri gereken veya ağır hasta olan mahkumların hemen serbest bırakılmasını ve tekli koşu tutulan mahkumların diğer ETA üyeleriyle birlikte aynı koşu alınmasını" istiyor.

Bildiride ayrıca açlık grevine uymadığı ve disiplinsiz davrandığı belirtilen 5 ETA üyesinin de örgütten atıldığı ve bunların

artık sadece kendi adlarına görüş beyan edebilecekleri ifade edildi.

BİLBAO'DA YÜRÜYÜŞ

Bask ülkesinin Bilbao kentinde binlerce kişi sokaklara çıkarak dayanışmalarını dile getirdi. İspanya ve Fransa cezaevlerindeki ETA üyesi tutsakların aileleri ile dayanışma eyleminde, tutsakların İspanya'nın

her tarafındaki cezaevlerine dağıtılması uygulamasından vazgeçilmesini istedi. Eylemciler, aile görüşlerinin kolaylaştırılması için tutsakların Bask ülkesindeki cezaevlerinde toplanmasını talep etti.

Bu yürüyüş Yüksek Mahkemenin tutsak aileleri aleyhine verdiği bir kararın ardından gerçekleşti. Madrid'deki Yüksek Mahkeme bugüne kadar Bask hükümeti tarafından ETA'lı tutsakların ailelerine verilen yardımları iptal etti. Verilen yardım ile aileler bazen yüzlerce kilometre uzakta cezaevlerinde bulunan yakınlarını ziyaret etmek için kullanıyordu.

Yardımların iptal edilmesi kararının ardından ETA'nın olası saldırılarına karşı merkezi hükümet birkaç günlüğüne alarm düzeyini yükseltti. Ülkedeki gerilimin arttırılması İspanya'nın 1 Ocak'ta başlayan AB dönem başkanlığına denk geldi.

Avrupa'da faaliyet yürüten kurumlar olarak Basklı tutsakların tüm direnişini sahiplenmeliyiz. Basklı tutsakların en doğal, insani taleplerinin kabul edilmesi için Avrupa'nın diğer ülkelerinde de kamuoyu oluşturmalıyız. Geliştirilecek çeşitli eylemler, açlık grevleri, tutsaklara moral olacağı bilinciyle hareket etmeliyiz.

grevi başlattı. Tutsaklar cezaevi koşullarını protesto ediyor.

Bask gazetesi Gara'da yer alan ETA bildirisinde tutsakların İspanya ve Fransa'daki cezaevi koşullarını protesto etmek için açlık grevine girdiği belirtildi. Her iki ülkedeki cezaevi koşulları için "zalimce" diyen ETA, demokratik düzenlemelerin yapılma-

Almanya'da MLPD'nin Banka Kontolarını Feshetti

Almanya ve Avrupa'nın en büyük bankalarından Deutsche Bank, Almanya Marksist-Leninist Partisi'nin 6 hesabını feshetme kararı aldı. Parti yönetimi, Hitler faşizmi dönemindeki uygulamalara benzetti.

Deutsche Bank, toplam üye sayısı 2 bin 300 olduğu belirtilen Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) ile bundan böyle bir müşteri ilişkisi içinde olamayacaklarını açıkladı ve parti'nin 6 hesabını feshetti.

Deutsche Bank basın sözcülüğünden yapılan açıklamada, bankanın, ocak ayı ortasında yürürlüğe girecek bu feshetme kararını, "genel çalışma koşullarındaki maddelere" dayanarak aldığı vurgulandı. MLPD yöneticileri ise Essen Eyalet Mahkemesi'ne başvurarak feshetme işleminin en azından ertelenmesini isterken, bu uygulamaların Nazi Almanyası'ndaki uygulamaları andırıldığını belirtti.

'SALDIRILAR TESADÜF DEĞİL'

MLPD'den yapılan açıklamalarda, bu baskıların bir tesadüf olmadığı belirtilerek bu yola 27 Eylül seçimleri ve yeni hükümetin kurulmasından sonra başvurulmasının anlamlı olduğu ifade edildi. MLPD yönetimi, Angela Merkel

hükümetinin kendi içinde sola ve öncelikle de soldaki devrimci yönelime karşı sert tavır alma konusunda görüş birliği sağladığını ileri sürdü.

Geçen yılın şubat ayında da Commerzbank, MLPD Başkanı Stefan Engel'in özel hesaplarını feshettiğini bildirmişti. Engel, bu feshetmelerin gerekçesiz yapıldığını iddia ederek mahkemeye başvurmuştu. Mahkeme, bankadan "gerekçe ve kanıt" istemiş, Engel de bunu kendisinin haklılığına yönelik bir sonuç olduğunu kaydetti.

Bu arada Alman bankası Volksbank

da MLPD'ye ait bir hesabı feshettiğini duyururken, partinin Nationalbank ve SEB-Bank'ta yeni hesaplar açmasına izin verilmediği ortaya çıktı.

HİTLER FAŞİZMİ

MLPD Başkanı Stefan Engel ise "Almanya'da bankada hesabı olma-

yan bir insanın, herhangi bir iş yapması mümkün değildir. Kiralarını, ücretleri, bildirilerin parasını ödeyemez. Böyle siyasal nitelikli bir boykot Hitler faşizmindeki tecrübeler sonucu Alman Anayasası'na da yasaklanmıştır" yorumunda bulundu.

MLPD ile Deutsche Bank, 1985 yılında da benzer bir süreç yaşamış, o dönemde partinin iki hesabını fesheden banka, 1986 yılı Kasım ayında mahkemece haksız bulununca feshetme işlemleri geçersiz ilan edilmişti.

ATİK'TEN DESTEKLEME MESAJI

ATİK adına yapılan açıklamada "Almanya'da anti-terör yasaları kapsamında devrimci, ilerici kurumlara yönelik saldırıların hergün yoğunlaştığı ve bunun son örneği ise MLPD Başkanı Stefan Engel ve eşinin kontolarının fesh edilmesi, ardından Parti'nin 6 banka hesabının fesh edilmesidir. DB'nin bu kararı, Alman devletinin yönetimine uygun olduğu ve gelecekte bu tür saldırıların daha da yoğunlaşacağına sinyallerini vermektedir. ATİK olarak bu kararı kınıyor, MLPD ile dayanışma içinde olduğumuzu belirtiyoruz."

ROSA VE KARL ANILDI...

Alman Proletarya'sının Önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Lüksenburg ölümlerinin 91.Yılında bir kez daha coşkuyla anıldı..

Hiçbir şey ve hiç kimse unutulmadı - Ayağa kalk ve diren" sloganıyla düzenlenen anma töreninde, ekonomik krizin emekçilere etkileri, Afganistan'daki işgale Almanya'nın katılımı ve 28 yıldır ABD'de bir hücrede tutsak olan Zenci gazeteci Mumia Abu Jamal'le dayanışma gündeme getirildi.

Avrupa'dan ve Almanya'dan çok sayıda sol, demokratik ve anti-faşist örgütün kortejlerle yer aldığı anma törenine katılmak için ülkenin farklı yerlerinden gelen bazı otobüslerin yoğun kar yağışı nedeniyle Berlin'e zamanında ulaşamadığı bildirildi.

Alman Partilerinden en kitlesel katılımı MLPD (Almanya Marksist-Leninist Partisi) sağladı. Anıt mezara "Stalin Kurbanları" nı temsilen eklenen anıt MLPD'nin yaptığı mitingdeki konuşmalar sırasında sert bir şekilde eleştirildi.

Yürüyüşe Türkiyeli örgütlerden TKP/ML, MLKP, TİKB, TKİP, MKP katılım sağladı. Yine Türkiyeli göçmen kurumlardan ATİF, ADHK ve Anadolu Federasyonu da yürüyüşte yerlerini aldılar.

TC Devleti'nin Faşist Zihniyeti Hannover'de Teşhir Edildi

Faşist Türk devletinin Kürt ulusuna ve meşru siyasi kurumlarına yönelik saldırıları artarak devam ederken, bu saldırılara tepkiler sürüyor. Yapılan tüm bu saldırıları protesto etmek için Almanya'nın Hannover kentinde Kürt Halkevi çarşı merkezinde bir miting düzenlendi. ATİF taraftarlarının da destek verdiği eylem 200 civarında katılım oldu. Yoğun soğuğa rağmen kitle sloganlarını canlı şekilde haykırdı.

Açılım adı altında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmeye planlayan T.C. devleti son olarak Demokratik Toplum Partisi'ni (DTP) Anayasa Mahkemesi aracılığıyla kapatılarak milyonlarca Kürdün iradesini hiçe saymıştır. DTP'nin kapatılmasının ardından onun yerine kurulan Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) büro ve belediye binalarını basıp onlarca parti üyesi ve çalışanını gözaltına alarak açılımın hedefinin ne olduğunu daha net göstermiş oldu. Yapılan açıklamaların ardından miting bitirilerek Halkevi ziyaret edildi.

YENİ DEMOKRATİK GENÇLİK 20. KONGRE'SİNDE BULUŞALIM!

ATİK-YDG bu sene 13-14 Şubat 2010 tarihlerinde Almanya'nın Frankfurt kentinde 20. Kongresini gerçekleştirecektir. Kongre çalışmaları tüm hızıyla sürmektedir. Kongre ana gündemini oluşturan Siyasi Perspektif Yazısı YDG komite ve temsilcileri tarafından ele alınmakla birlikte, Merkezi Kongre öncesi alanlarda gerçekleşecek olan Ülke Kongre ve toplantılarında irdelenecektir. Ülke Kongreleri Almanya' da 30 Ocak, Avusturya' da ise 6 Şubat 2010 tarihinde gerçekleşecektir. YDG'nin örgütlü olduğu diğer ülkelerde (Fransa, Hollanda, İsviçre, Londra) ise üyelerle tartışma toplantıları düzenlenecektir.

YDG'nin 19 yıllık mücadele tarihi birçok deneyim ve tecrübelerle sahiptir. Bu tarihi gerçekçi bir şekilde analiz etmek ve bu bağlamda gelecek sürece yönelik politik hattımız doğrultusunda üretken bir çalışma tarzı belirlemek oldukça büyük öneme sahiptir. Bizlerin varlığı zorlu süreçlerin ihtiyacının ürünüdür. Sürecin sorunlarına kafa yorarak, süreci bir bütün olarak değerlendiren, geleceğe umutla bakma gücünü gösterenler olmalıyız. Sürecin yükü geçmişe kıyasla bugün daha da ağırdır. Ancak bu yükü omuzlamada tereddüt etmeyen biz YDG'liler, cüretle zorlu süreç karşısında daha fazla sorumluluk bilinci kuşanmalıyızdır.

Merkezi Kongre Perspektif Yazısı 19.dönem Merkezi Yönetim Kurulu tarafından; **"Kriz' de Olan Bilincimiz Değil, Kapitalizmdir! Taraf Olarak - Örgütlenip Büyüelim; Enternasyonal Mücadeleyi Geliştirelim!"** olarak belirlenmiştir. **"Esasta kriz sistemi olan kapitalizmi teşhir üzerinden, krizin halk ve gençlik üzerindeki etkilerini açığa çıkararak örgütlülük bilincinin, örgütlü yaşamın çok daha ihtiyaç olduğunu yüksek sesle haykırmamız gereken süreçten geçmekte olmamızdan kaynaklı, örgütlülüğü, örgütlenme ve örgütlemeyi yeniden bilinçlere kazıma"** gerekliliğinin ve ihtiyacının bir ürünü olarak hazırlanmıştır perspektif yazısı.

Bu bağlamda politikalarımızı hayata geçirmede kullanacağımız araçları belirleme, yöntem ve çalışma tarzımızı somutlaştırabilmemiz için; bütün YDG'lileri ve dostlarımızı, taslakta yer alan tüm düşünce ve belirlemeleri gerçekçi bir şekilde analiz etmeye, daha somut ve doğru bir yönelim yaratabilme doğrultusunda, kongremizi canlı ve üretken bir siyasal tartışma arenasına çevirmeye davet ediyoruz.

Küresel Ekonomik Kriz

2008 ve 2009 yılları, kapitalist sistemin küresel krizinin iyice açığa çıktığı, hegemonya yarışında ve emperyalist savaş sürecinde ise önemli dönüm noktalarının yaşandığı yıllar oldu.

Dünya'nın jandarmalığına soyunmuş ABD'de başlayıp arz yuvarlağını dolaşarak dünyalılaştıran kriz; kapitalist sistemin ateşini yükselterek çelişme ve uzlaşmazlıklarını, kör noktaları ve sınırlılıklarını gün ışığına çıkarıyor. ABD'de başlayıp, belli başlı güçlü kapitalist ülkeleri; İngiltere, Fransa, Almanya ve diğerlerini derinden sarmalayıp, tüm bir kapitalist halkalar zincirini içine çekerek yer küreyi kuşatarak ekonomi krizine dönüştü.

Farklı ülkeleri farklı zaman dilimleri ve farklı ağırlıkta etkisi altına alan ekonomik kriz, "eşitsiz" olarak gelişse de, dünya ekonomik krizi niteliğine bürünmüştür.

Kapitalizme özgü en belirgin siyasal kavramlardan biri olan kriz, ABD' de patlak veren konut kredilerinde yaşanan çöküşün tüm dünyaya yayılmasıyla birlikte bu kavram yeniden ve daha çok kullanılmaya başlandı.

Krizin sonuçları

Kriz dönemlerinde işsizlik çığ gibi artar ve büyür. Kapanan ya da üretimi düşü-

göçmen kökenli insanlar geldikleri ülkelere gönderilmelerine rağmen, burada göçmen işsiz oranı yerli halka oranla çok daha fazladır. Yine Avusturya' da 2008' den 2009'a kadar işsizlik Avusturya vatanında olanlarda %22,9 gibi bir artış gösterirken bu oran göçmenlerde %33,6' bulmaktadır. Yaklaşık 15,4 milyon göçme kökenli insanın yaşadığı Almanya'da ise Eylül 2009'da %15,6 göçmen işsiz (1,2 milyon göçmen işsiz) bulunmaktaydı. Diğer bir taraftan İspanya' da göçmenlerin çalışma durumları 2008' den sonra oldukça dramatik bir hal almıştır. İspanya' da göçmenlerin işsizlik oranı İspanya vatandaşı olanlara nazaran %8 daha fazladır.

Yoksulluk, sefalet ve işsizlikle beraber genel olarak halk kitleleri ve de özellikle göçmen kesim yalnızca ekonomik olarak etkilenmemektedir. Bu süreç aynı zamanda sosyal bir yıkım ve toplumsal sarsıntı dönemidir. Bu sarsıntıyı yaşayan ezilen kesimin gelecekte umutsuzluk,

dönemlerde eğitime yönelik çıkarılan yasalar ve uygulamalar gençliğin okumasını daha da zorlaştırmış, bu da okul bırakmalarda ciddi bir artış sağlamıştır. Örneğin Almanya' da her sene 80.000 civarında öğrenci okulunu bırakmaktadır. Bu rakam göçmen öğrenci kesiminde ise iki katıdır.

Kapitalist bir ülkede, genç bir işçi olmak, bulunabileceğimiz en zor pozisyonlardan biridir. Avrupa boyutunda baktığımız zaman işçi gençliğin kapitalist ülkelerde birçok tecrübe ve mücadelesinin var olduğunu görebiliriz. Avrupa' daki emperyalist-kapitalist güçler işçi gençliğin kanını emebilmek için her yolu kullanmaktadır ve bunun temellerini ise daha eğitim sürecinden atmaktadır. Bu nedenle işçi gençliğin sorunları eğitim alanında yaşanan sorunlardan bağımsız değildir ve bir birine paralel gelişmeler göstermektedir. Çünkü eğitimin hangi aşamasında olursa olsun öğrenci gençlik geleceğin işçileridir. Bu sebeple sistem, politikalarını işçi gençliğe daha okul sıralarında iken empoze etmeye çalışmaktadır.

Öğrenci Gençlik:

Toplumun gelişmeden yana olan kesimi olarak gençlik; muhalefetin radikal odaklarından birini oluşturur. Öğrenci gençlik devrimcidir, anti-emperyalisttir. Öğrenci gençliğin bu özelliği hakim sınıflar açısından bir çıban başı oluşturur. Dönem dönem hakim sınıfların ideolojik saldırısına maruz kalıp yönünü şaşırırsa da, özellikle anti-emperyalist tavır almada küçük burjuva gururu bile yeter bazen.

Burjuva bilimsel bilgiye yakınlığı ve entelektüel yaşamı onu sosyal ve siyasal oluşumlara daha duyarlı kılar. Akademik- Demokratik- Politik olarak başlıklanabilecek mücadelesinde öneme sahiptir. Toplumsal gerçeklere tavır alma, örgütlenme, mücadelesinin teori ve taktikleri gibi konularda yapısından kaynaklanan bir hareketliliği söz konusudur. Yakın dönemimiz ve bu dönemde gelişen öğrenci hareketleri bunun iyi örnekleridir.

Bugün öğrenci gençliğin çok küçük bir bölümü dışındaki geniş kesimi barınma, beslenme sorunundan işsizliğe mahkum olmaya, kişiliğini özgürce geliştirip ifade edememekten iletişimsizliğe değin bir çok yaşamsal sorunla karşı karşıyadır. Eğitim gün geçtikçe kalitesizleşmekte, özgür bir düşünce ve tartışma ortamı iyice yok edilmektedir. Üniversiteler üzerinde her gün yeni yeni kararlar alınıp uygulamaya sokulurken, üniversiteler sermaye sahipleri için kaliteli mal üretmekle sorumlu olan fabrikalar gibi görülmekte öğrenci gençlik „insan“ yerine konulmamakta, hiçbir konuda düşünceleri alınmamakta, kendisine okullarda söz ve yönetime katılma hakkı verilmemektedir.

Ülkeler	25 yaş altı Gençlerin İşsizlik oranları			Genel işsizlik	
	2008	2009	Artış	2009	
Hollanda	74.000 %5,2	88.000 %6	+ %0,8	% 3,6	
Avusturya	49.000 %8,2	55.000 %9	+ %0,8	% 4,8	
Almanya	538.000 %10,2	552.000 %10,5	+ %0,3	% 9,4	
İngiltere	665.000 %13,8	851.000 %17,9	+ %4,1	% 7,8	
Portekiz	82.000 %15,9	96.000 %19,6	+ %3,7	% 9,2	
Fransa	533.000 %17,6	693.000 %22,3	+ %4,7	% 11,7	
İsveç	123.000 %19,6	159.000 %24,2	+ %4,6	% 9,1	
Yunanistan	77.000 %22,2	86.000 %24,2	+ %2	% 9,2	
İtalya	390.000 %20,4	456.000 %24,9	+ %4,5	% 7,4	
İspanya	501.000 %20,7	789.000 %33,6	+ %12,9	% 18,8	

ren işyerleriyle birlikte milyonlarca insan sokağa atılır. Ne var ki, sorunun yalnızca krizden kaynaklı bir sorun olmadığını, krizlerin işsizliği son derece arttırmasına rağmen, kapitalist ekonominin kriz dışı dönemlerinde de işsizlik sorununun devam ettiğini biliyoruz. Hele çağımızda, işsizliğin kronik ve kitlesel bir hal aldığı en çıplak biçimde ortaya çıkmıştır. Yedek işçi ordusu hem sayıca hem de oransal olarak gittikçe büyüyor.

Ekonomik kriz derinleştiğinde özellikle Avrupa' da ırkçılığın da arttığını görebilmekteyiz. Son Avrupa Parlamentosu ve kimi AB üyesi ülkelerde gerçekleşen seçimlerde ırkçı partilerin oylarındaki ciddi orandaki artışlar buna örnektir. Ekonominin düşüşe geçtiği dönemlerde yine "Kara Koyun" olarak göçmenler hedef tahtasına oturtulmaktadır. AB içerisinde Krizin göçmenleri ve ailelerini çok daha ağır bir şekilde etkilediğini gösteren yeteri kadar örnek mevcuttur. İşten çıkarılmaya dahi baktığımızda bu gerçekliği çok rahat bir şekilde görebilmekteyiz. Örneğin; İrlanda'da krizle birlikte birçok

mücadele pratiğinden yoksun kalması gibi etkenler, toplumu içten içe çürüten bir yoksunluk/ çökkünlük halini doğurur. Bunun alacağı sosyal biçim ise toplumsal bunalım hali ve yozlaşmadır.

Krizin Avrupa'daki Gençliğe etkisi:

Ekonomik krizden en çok etkilenen kesim ise gençliktir. Avrupa' da 25 yaş altı gençliğin işsizlik sayısı genel işsiz sayısının iki katından fazladır. 2009'un ilk çeyreğinde gençlikte işsizlik %18,3 iken genel işsizlik %8,2 idi. **Yani 2008' den 2009'a genel işsizlikteki artış %1,5 iken gençlikte ise bu artış %3,7' dir.**

Gerek genç işsizliğin genel işsizliğe oranları gerekse de alttaki tabela açık bir şekilde göstermektedir ki, küresel ekonomik kriz en çok genç kesimi etkilemiş ve hala etkilemektedir.

Gençlikte işsizliğin yüksek safhalarda artmasının nedenlerinden biri işten çıkarılmaya dahi baktığımızda bu gerçekliği çok rahat bir şekilde görebilmekteyiz. Örneğin; İrlanda'da krizle birlikte birçok

Bütün bu sorunlar ne nedensiz, temelsiz sonuçlardır, ne de „takdir-i ilahi”dir. Bunların hepsinin temelinde egemen sınıfların kendi çıkarlarına uygun olarak şekillendirdikleri gençlik ve eğitim politikaları vardır. Onlar geniş halk kitlelerinin çıkarlarıyla taban tabana zıt düzenlerini korumak, sürdürmek için halkın en canlı, en atak kesimi olan gençliği kişiliksizleştirmeye çalışmakta, talancıya hizmet ettiği ve onları daha da zenginleştirmeye hedeflediği için üniversite gençliği paralı eğitimle, barınma ve beslenme sorunlarıyla karşı karşıya gelmekte ve de işsizliğe mahkum olmaktadır.

Ne Yapmalıyız?

“Tarih boyunca kim hak kazanmışsa bunu birleşerek, örgütlenerek ve mücadele ederek kazanmıştır. Kimse durduğu yerden, sessiz kalarak, boyun eğerek hiçbir şey kazanmamıştır; aksine böyle davrananlar hep kaybetmişler ve zorluktan zorluğa, acıdan acıya yuvarlanmışlardır.”

Sorunlarımızı çözmemiz için tek yolumuz birleşmek, örgütlenmek ve mücadele etmektir. Bize bunların aksini söyleyenler birleşmemizi, örgütlenmemizi, mücadele etmemizi engelleyenler, sorunlarımızı çözmenin tek yolunu kapatmak isteyenlerdir. Başka yollar önerenler bizi başka çıkmazlara, bataklara yollayanlardır. Ya örgütlenip/örgütleyip mücadeleye atılacağız, ya da bizlere dayatılan bütün haksızlıklara mahkum olacağız!

Hakkı alınan, geleceği çalınan gençliktir. Üzerinde planlar yapılan gençliktir. Bu planlar bir kısım gençliğe yani küçük bir azınlığa refah sağlamayı vaat ediyor-ken diğer tarafta milyonlarca gençliği dibi belirsiz bir kuyunun içine atmaktadır. Bu kuyu geleceğinin ne olacağından habersiz, iş güvencesiz koşullarda yaşam mücadelesi vermek zorunda bırakılan gençliğin gelecekte kendini bulacağı yerdur. Yalnız geleceğimiz üzerine plan yapanlar biz gençlerin söz sahibi olmadığımız koşullarda istedikleri kararları alarak bu planları yapmaktadırlar. Bugün gençlik örgütsüz yığınlar halindedir. Aynı zaman-

da muazzam bir örgütlenme potansiyeli de içinde barındırmaktadır. **Örgütsüz bir gençlik geleceğine yön veremeyen bir gençliktir.** Bugün örgütsüz olduğumuz için geleceğimize yön verenler hep başkaları olmaktadır. Sistem gençlik üzerinde onu ilgilendiren tonlarca karar almakta yalnız bizler kendi geleceğimiz hakkında söz sahibi olmamaktayız.

“...öteki insanlara kendi sözlerini söyleme hakkını tanımayanlarla bu hakları ellerinden alınmış olanlar arasında diyalog oluşamaz. Temel bir hak olan kendi sözünü söyleme hakkı inkar edilmiş insanlar ilk önce bu hakkı yeniden kazanmalı ve bu insandışılaştırıcı ihlalin sürmesini önlemelidirler”. (Paulo Freire / **Ezilenlerin Pedagojisi**)

Biz söz hakkımızın olabilmesini istiyorsak, kaderimizi başkalarının belirlemesine göz yummak istemiyorsak, örgütlenmeliyiz ve örgütlendikçe söz sahibi olan bir gençlik yaratabileceğiz. Kimse bize altın tepsiyle iyi bir gelecek armağan etmiyor. Onların bize sunduğu gelecek paran kadar eğitim, paran kadar

sağlık, paran kadar iyi bir hayattır. Hayatımız ve geleceğimiz hakkında söz sahibi olmak istiyorsak mücadele etmekten ve örgütlenmekten başka çıkar bir yol bulunmamaktadır.

Örgüt içinde olmak hem bireye hem de örgüte önemli kazanımlar sağlar. Nazım Hikmet’in şiirinde vurguladığı gibi **“bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşesine”** olabilmek, toplumsallaşırken bağımsız bireyler olduğumuzun farkına varmak, sistemin tek tipleştirme saldırılarına karşı koymak için örgütlenmeye ihtiyaç duyarız.

Örgütlenmeye karar veren her genç, yeni bir dünya ile tanışır. Hayata daha farklı açılardan bakmayı öğrenir, düşünce ve anlama tarzını geliştirir, yeni yeteneklere sahip olur, daha öncesinde bilmediği-görmediği bilgilerle-gerçekliklerle tanışır, yeni pratik deneylere girer, toplumu-çevresini yeniden anlamlandırır ve biçimlendirir. Böylece inisiyatif geliştikçe özgürlüğü hisseder, özgürleşme mücadelesinin aktif bir bileşeni haline gelir.

ATİK-YDG Merkezi Eğitim Kampı Gerçekleştirildi

19. Dönem YDG- MYK’ sının almış olduğu karar doğrultusunda Avrupa Merkezi eğitim kampı gerçekleştirildi. 24-27 Aralık 2009 tarihleri arasında Avusturya’nın Innsbruck kentinde gerçekleşen kampa; Almanya, Fransa, İngiltere, İsviçre, Hollanda ve Avusturya’dan katılım sağlandı. Katılımcıların büyük bir bölümünün gelmesinin ardından açılış ile birlikte kamp start aldı.

İkinci Gün; sabah kahvaltısından sonra ilk eğitim konusu olan **‘Ajitasyon/Propaganda’** semineri gerçekleştirildi. YDG’nin daha iyi bir A/P faaliyetini yaratma hedefinden hareketle ele alınan konuda, A/P’nin genel tanımı, araçları, gerçeklikleri, kullanım biçimi ve dikkat edilmesi gerekenler alt başlıklar halinde sunuldu. Katılımcıların soru ve deneyimleriyle genişleyen çalışma sonrasında diğer bir konu olan **‘YÖNETİCİLİK ve YDG’** ele alındı.

YDG de kadro politikasının işlendiği ve bununla birlikte YDG’ nin yönetim ilkelerinin ele alındığı seminer karşılıklı soru ve cevapların ardından tamamlandı.

Akşam yemeği sonrasında ise Atölye çalışmalarına yer verildi. **‘Haber, kısa film, pankart ve müzik grubu’** olarak oluşturulan atölye grupları ilk günkü bölümlerini saat 22:00’da tamamladı. Ardından toplu sohbet ve oyunların gerçekleştiği kampın ikinci günü sona erdi.

Üçüncü gün; **“Aydınlanma Çağından günümüze Avrupa da Sınıf Mücadelesi ve Enternasyonalizm”** konulu seminer üçüncü günkü prog-

ramın ilk eğitim çalışması olarak gerçekleştirildi. ATİK konsey üyesi Ufuk Berdan’ ın vermiş olduğu eğitim çalışması Avrupada ki sınıf hareketinin YDG çalışmalarında ki rolünden hareketle oldukça önemli bulundu. **“Ortaçağ karanlığından Rönesans’a, Ütopik Sosyalist kavrayışından Marksist**

Felsefeye gelişim sürecini” konu alan seminer karşılıklı soru ve yorumlarla sonlandırıldı.

Ardından YDG’nin kuruluşundan bugüne yaşadığı süreçleri, örgütsel gelişimlerini daha iyi anlamak ve bu örgütsel tecrübeleri mevcut YDG’lilerle paylaşmak için bir sohbet düzenlendi. Sohbete YDG’nin kurucu üyeleri olan Ufuk Berdan ve Yılmaz Genç katıldı. Gençlerin dünden bugüne faaliyetler, zor süreçler, ilk deneyimler hakkında yoğun sorular

yöneltiltiği sohbet, kurucu üyelerin de anılarının canlandığı ilgi çekici bir sohbet oldu. Günün üçüncü eğitim çalışması olarak **‘Eğlence Anlayışımız’** konulu seminer yapıldı. Devrimci kültür, etik, ahlak gibi olguların masaya yatırılarak somut örneklerin ele alındığı çalışma birçok açıdan tartışmalı

geçti. Marksist Etik ve Burjuva Etik anlayışın farklılıklarının ortaya konulduğu tartışmalarda özellikle müzik ve eğlence anlayışının YDG saflarındaki biçimi öne çıkarıldı. Yine eğitim çalışmalarının sonlanmasıyla birlikte Atölye çalışmalarına devam edildi.

Dördüncü gün; Kampın son gününde ise, kamp kapanış programı dahilinde Atölye gruplarının çalışmaları sergilendi. Kısa film, Teorik ve pratik olmak üzere iki bölüm şeklinde ele alındığı kısa film çalışma grubu, 3

ayrı kısa film çalışmasını sundu. Her 3 çalışmada katılımcılar tarafından beğeni topladı. Bu denli kısa bir çalışma süresinde üretilen filmler atölye çalışmasının başarı göstergesi oldu.

Haber çalışma grubu, ilk çalışmasını haberciliğin teorik bilgi sunumu ile ele alan grup, farklı dil yapısıyla hazırladıkları haber örneklemeleri sundu. Tek haberi, ‘içinden biri’, ‘Dışarıdan gözlemci biri’, ‘uzman biri’ gibi farklı biçimlerde sunan çalışma grubu, ayrıca haber ve değerlendirme haberlerinden örnekler sundu.

Pankart çalışma grubu, 2 ayrı pankart çalışmasının gerçekleştiği bu atölye grubunda, farklı tekniklerle pankart yapmanın pratik yanlarının işlendiğini bildirdi.

Müzik Atölye Grubu, Kamp bileşenlerinden oluşan grup, iki ayrı parça seslendirdi. Bunlardan ikincisi grubun kendine ait bir parça olması açısından oldukça önemli bulundu. Devamında kampın değerlendirme bölümüne geçildi. Bu bölümde katılımcıların hepsi tarafından bir değerlendirme yapıldı. Katılımcıların, sunum yöntemleri, kamp gidişatı, atölye çalışmaları gibi birçok açıdan beğendiğini ifade ettiği kamp, son olarak YDG başkanının söz almasıyla tamamlandı. YDG başkanı, ‘...Böylesi olumlu bir eğitim kampını gerçekleştirmiş olmanın verdiği enerji ile yaklaşan 20 kongremize gitmek oldukça önemlidir’ dedi. ‘Bu nedenle, her birimiz 20 yıllık emeğe yakışır bir çalışma azmiyle sürecimize daha etkin kılmak zorundayız...’ diyerek sözlerini sonlandırdı.

YASAK KİTAP

Kızıl kaplı ihtiyar bir kitap ne beklese artık hayattan, bende onu bekliyorum. A kardaşlar... Hemi de kankardaşlar... Gördüm geçirdim deneler neler, yaş erdi kemale ya, kafa aynı kafa bende, kızıl kapağı yığıtlenip açtığı an ışık aynı ışık gövdemden yayılan...

Gördüm geçirdim dedimse boş laf değil hani. Daha makineden çıktığım an, mürekkebin kurumadan gece yarısı alıp kaçırıldılar çocuklar beni baskından. O gecedan buyana dur durak bilmeden oradan oraya koşturup durdum. Çocuklar mı? Hiç sormayın laaa, dostlar, hiç sormayın. Kimi hapislerde yıllar yılı, kiminin vurulup düştüğünü gördüm kızıl kanlı gelincikler gibi, kimi bilmem hangi dağ başlarında.

İlk misafirliğim bir öğrenci evindeydi. Gençlik bizde o zamanlar, halende geniciz ya, biraz biraz hırpalandık belki... O darmadağınık evde en düzenli, en özenli korunan şeydim ben. Yalanı sevmem, sizde sevmezsiniz bilirim... İyi baktılar orda bana. Satırlarımı çizmelerinden huylanırdım ya, ses etmezdim yinede. Sabahlar uzanırdım onlarla, sigara dumanları arasında doğrularımın alıntılıyıp alıntılıyıp upuzun bir yol döşerlerdi arşlara. Sonra içlerinden biri benide kaptığı gibi dağlara yollandı. Sınır boylarından geçtim susarak, kuralsızlık etmedim. Kara, borana, fırtınaya, yağmura tutuldum, vazgeçmedim anlatmaktan doğrularımı. Kat kat naylonlara sarıldım, ıslanmayayım, üşümeyeyim diye. Ama en çok üzerime el basıp bir bayram günü yeminler edildiğinde heyecanlandım... Hadi hadi, gizlemeyeyim, biraz biraz ağladım o gün. Diyardan diyara, dağdan dağa dolaştım, kurşunlar yağdığında da ordaydım, kırlar çiçeklendiğinde de. Yeraltında, mağaralarda, naylon çadırlarda, geceleri cılız ışık altında, gündüzleri başıma toplanmış kalabalıklarla okudum babam okudum. Onlar beni savundu ben onları. Ben onları savundum onlar beni. Bazen kimileriyle yedik birbirimizi ya, aramızda bu tür şeyler husumetten sayılmaz bizim.

Gel zaman git zaman, dağa misafirliğe gelmiş bir köylüye hediye edildim. Ne diyebilirdim ki buna, benim işim bu, en çok nerde işe yararsam itirazsız yollarım oraya. Tatlı su kitabı değiliz evellallah. Yok, öyle bizde bir ömür götürmek gösterişli raflarda. Her neyse uzun etmeyimde anlatayım daha zamanım varken... İndik geldik köye. Yarı ahır yarı ev bir yerde yaşamaya başladım. Bizinki önceleri gaz lambasının sarı, bulanık ışığında sıkıla sıkıla okudu beni. Ofladı pufladı, döndü dolaştı, okudu ha okudu. Sonradan sonraya açıldı tabi, öyleki sil baştan bu kez başını sallayıp, "hım mm hım mm" ederek, yani düşünerek okudu, yuttu. Başkalarını da ahırılı eve getirip okumaya başlayınca tamam dedim, anladı. Hatta okuma yazma bilmeyenle-

re bile dili döndüğünce anlattı. Derken bir gün akşamüzeri kan ter içinde koşup geldi. Beni yastığın altından kaptığı gibi evin arkasındaki tezek yığınının arasına sakladı gitti. Basıldık! ;Askerler ortalığı yakıp yıktılar, aradı taradılar, bir şey bulamayınca bizimkini de alıp gittiler. Dostlaaar... La dostlar! Ben bizimkinin götürüldüğüne mi yanıp ağlayım, kendi halime mi, bilemedim. Tezeklerin içinde kalmışım, kimse bilmez yerimi, bizimkide ne zaman gelir kim bilir, belkide hiç gelmez. En kötüsü de o ağır tezek kokusu... Bir de bilmez etmez bir elde tezeklerle beraber yakılma korkusu... Hoş, tezek kokusuna alıştım kaç gün sonra, hatta hoşuma bile gitmeye başladı ama yakılma olasılığı kalkmadı ortadan.

Bir hafta kadar orda kaldıktan sonra tanımadığım biri aldı çıkardı beni oradan. Sonradan öğrendim ki, hapse girmiş benimki, yerimi söylemiş olmalı şehirde bir fabrikada çalışan arkadaşına, o da geldi aldı beni. Bu kez onunla beraber şehre yollandım tabi.

Yeni ev sahibim iki odalı bir evde başka üç işçiyle beraber oturuyordu. Burada sevinçle karşıladılar beni. Başkötüye oturtuldum. İyi insanlardı hepside. Okumayı da seviyorlardı ya, çoğu zaman yorgunluktan değil okumak, ayakta zor durduklarından ben okuyordum onları. İyiydi, hatta burası sıcacıktı. Ben yersiz yurtsuz bir kitabım, hem bu işçi konduğunda, hem köyde, hem de dağda geçirdiğim zaman içerisinde kendimi hiç yabancı hissetmedim, hiç unutulmuş ya da yalnız bırakılmış hissetmedim. Burada da okudum tartışıldım. Anlaşıldım. Doğrusu ya, hiç anlaşılma kaygısı taşımadım. Çünkü biliyorum, gerçek her yerde herkeste aynı dille konuşmuş. Benim dilim de elbette bilimin dili... Arada bir emanet olarak başka işçi evlerine de girdim çıktım, bir zaman sonra fabrikada çalışan onlarcasıyla dost olmuştum. Keyfim yerindeydi yani. Eh, tabi bir yerde gereğinden fazla kalmak yakışmaz bana. Bir süre sonra kaldığım eve arada sırada gidip gelen daha bıyıkları terlememiş bir lise öğrencisine doğum günü hediyesi olarak, gazeteye güzelce sarılarak verildim. Çocuk gazeteyi açıp içinde benim kızıl kızıl yüzümü görünce uçtu sevincinden. Önce beni sonra bizim ev ahalisini öptü de öptü tekrar tekrar. Bizimkilerle vedalaşıp yeni evime yollandım hemen.

Yeni evime geldiğim gün evin içinde saklambaç oynamaya başladık bizim çocuğun annesiyle. Anladım ki, çekeceğimiz var burada. Bizimki okula gitmek için evden çıktığında yaşlı kadın odasını didik didik ediyor, okunacak ne varsa el koyuyordu ve bulduğu kitapların, dergilerin, gazetelerin hiçbirini geri gelmiyordu. Sonra sonra anladım ki, ihtiyar ananın eline geçenler banyo kazanında su ısıtma işinde kullanılıyorlar. Bu işte her

zaman vardır ateşe atılma tehlikesi ama yinede ben gizlendiğim yerden yaşlı kadını her gördüğümde soğuk terler döküyordum. Daha da kötüsü bizimki bazen heyecanla gelir beni alıp arka bahçedeki elma ağacının altına gömerdi bir güzel. Günlerce burada, toprağın altında soluksuz kaldığım oldu ama şikayet etmedim yinede. Dedim ya, işim bu benim.

Bir gün anamız evde yokken ben evin içinde rahat rahat cirit atarken, bizim oğlanla beraber geçip televizyonun karşısına oturduk. Ben pek sevmem ya yinede izledim bir süre. İzlemez olaydım. Bir haber programında izbandutun biri karanlık yüzünden nefret akarak bir nüshamı almış eline, böyle sallaya sallaya gösteriyor, anne babalar dikkat etsinler bu kitap çocuklarının beynini yıkıyor, yollu bir şeyler söylüyor. Bizimki küfür falan etti sinirden ekrandakine. Ben de tutamadım kendimi, ben deterjan mıyım beyin yıkayayım lan, burada olaydın ki zumzuğu yiyeydin suratına... Sen ağır bir kitapsın, sana yakışır mı böyle laflar etmek diyebilirsiniz tabi ama ne yapayım, gücüm gitti adamın sırtarak hakaret etmesi. O günden beri ne zaman televizyonun karşısına geçsem sinirden titriyorum.

Her neyse, uzun bir zaman kaldım burada. Bazen bizimkiyle beraber okula gittiğimde oluyordu. Genç insanları görmek doğrusu hoşuma gidiyordu. Ama bir gün felaket kapıya dayandı. Yok, yaşlı anamız değil, polis bastı! Elleriyle koymuş gibi buldular beni. Bizim acemi oğlanı daha orada odanın içinde patak-ladılar bu yüzden. Canım acıdı. Bizi alıp götürürlerken kapıda ihtiyar anamızın ıslak gözleriyle bakıştık. Belikli onlardan önce bulamadığına hayıflanıyordu ya, yinede kötü bir laf etmedi bana.

Şimdi burada, bu karanlık ve soğuk oda da akıbetimi bekliyorum. Bana ne yapacaklarını umursamıyorum. Çünkü biliyorum milyonlarca nüsham şimdi dağlarda köylerde işçi evlerinde öğrenci zulularında, hapishanelerde iştahla okunuyor ve ben iyi kötü işimi yaptım. Rahatım. Ama bizim oğlanın acı çığlıklarını duydum dün gece. Satır satır parçalandım. Yanında olup ona, merak etme, biz, sen ve ben milyonlarcayız demek isterdim ama o zaten biliyor bunu. Ah keşke şöyle dile gelip şu adamlara hadlerini bildirebilsem... Neler neler derdim onlara...

Neyse ki üç gün sonra bıraktılar bizim oğlanı. Ben kaldım. Bu oda da benden başka yüzlerce arkadaşım var hepimiz bekliyoruz ama biliyorum önce beni yakacaklar...

Deniz Faruk Zeren - İZMİR

TOZ HALİNDE ŞİİRİM

Şiirim okunur mu başka kulaklara bilmem
ama bu niyetle yazmadım zaten bu şiiri
Hayallerim hep toz halinde, uyuşturdu gözüyle
bakılır bayallerime
Yanmaya başlayınca insan, bayallerini ilk
önce kurtanlacakların listesini koyuyor.
Kendi yapmışım ve kendimi kundakladığımda
anladım,
bayallerimizin başkalarının yaşadığında
çare arayışların tozlu rafların son müşterisi
kalmınsız yüzüm tanktır yediğim dayakların his
sesini
bileklerimde tanktır isyanların yüz yıllık
çaresizliğini
siz benim yandığım
ana haber bültenlerinden öğreneceksiniz.
Belki beni de kovacaklar ülkeden olsun
Gazeteden öğreneceksiniz
Benim öldüğümü bir fikrannın sonunda
anlayacaksınız.
İnanın kabkabalılarla güleceksiniz
Beynimde izinsiz gösteriler düzenleniyor.
Hepsi siyasi suçlu
Sinirliyim ... çünkü eyleme beni
çağırمامışlar..
Başıma neler geldi biliyorsunuz.
Ölmeden önce yani,
en son bazı düşüncelerim işkence yapıyordu
bana
Bayılmışım.
ölüm cezasına kabul oyu çok çıkarsa eğer
şizofren bakmak isterim boş duvarlara
çünkü
bayaldır, çaresizdir ,tanktır,
toz halindedir, sevgilerim
bu akşam bayallerimi içtim öyle yatım
geleceğim benden hesap soruyor
Gençliğimi kim ibbar etti vallahi haberim yok
Bu şiir biraz demlene dursun
şu ölümden ben ibbar edeyim. ağır ceza
sevodalma
şizofrenim
benim ibbarım geçerli sayılmaz bilirim
ama olsun şikayetçiyim.....
bilinmez bir yarımın
Ben seni sevdiğim ıstıhp ıstıhp önüne
bırakıyorum.
Sen soğumuş eski yemeklerdesin...
Zehirleneceksin farkından değilsin.

ABDULLAH AYDIN - MANİSA

YDG'nin düzenlediği 19. Kültür-Sanat Festivali'nde Öykü ve Şiir dallarında birincilik ödülüne layık görülen bu Öyküyü ve Şiiri sizinle paylaşmak istedik.

Mücadele Yazı Kurulu

SAFLARIMIZI DAHA ÇOK SIKLAŞTIRMAK, ZORUNLULUĞUMUZDUR!

Kadınların, erkek egemen ideolojinin neden olduğu cins baskısına karşı verdikleri mücadele tarihi, toplumun sınıflara bölünmesi kadar eskidir aslında... Emeklerinin sömürülmesine, toplumda kimliksizleştirilmeye, bedenlerinin metalaştırılmasına karşı kadınlar, ilk başlarda sınıf bilinciyle değilse de; kolay teslim olmamışlardır. Bu nedenle ki; "CADI" ilan edilip toplu katliamlara maruz kalmışlardır. Fransız devriminde monarşiye karşı verilen mücadelenin başarı kazanmasında, kadınların erkeklerden geri kalmamalarına, hatta erkeklerden daha fazla bedel ödemiş olmalarına rağmen, devrimden sonra yurttaş bile kabul edilmediklerini görünce, ekme kavgalarını kimlik kavgasıyla bütünleştirdiler. Kadınlar öyle kararlıydılar ki; mücadeleye önderlik edenlerin başlarının giyotine vurulması bile, onları yollarından geri döndüremedi.

Ya New-Yorklu tekstil işçisi kadınların direnişi... İstedikleri sadece çalışma saatlerinin biraz kısaltılması, çalışma koşullarının biraz daha insanileştirilmesi ve biraz daha yaşanabilecek bir ücretti! Ama bu direnişte 129 kadın, patron tarafından fabrikaya kapatılarak diri diri yakıldılar. Acaba onların da "cadı" olduklarını düşünmüştü? Ama kadınlar hiçbir şeyden yılmıyor, geri adım atmıyorlardı. Tam tersine sürekli karıncalar gibi çoğalıyorlardı. Çünkü tam bu süreçlerde artık emeklerinin nasıl sömürüldüğünü, patronun onların emeklerinden elde ettiği artı değerle nasıl kârına kâr kattığını öğrenmeye başlıyorlardı. Öfkelerini, sınıf bilinciyle keskinleştirerek barikatlarda yerlerini alırken, yanı sıra kimlik kavgasını da sürdürdüler. Ama barikatlarda şehit düşen, fabrika grevlerinde yakılan kadınları unutmaman, onlardan öğrenmeyi sürdürerek... Onların mücadelesini kendilerine rehber ettiklerinin göstergesi olması ve kendilerinden sonraki kuşaklara da aktarılması, unutulmaması için 1910'da, Uluslar arası Kadınlar Konferansı'nda, senenin bir gününü "Kadınların Uluslar arası Mücadele

ve Dayanışma Günü" olarak ilan ettiler. Birinci Paylaşım savaşı yıllarında zorunlu olarak 8 Mart kutlamalarına ara verdiler de, 1917 Ekim Devrimi'ni tetikleyen yine kadınların 8 Mart'ta Petrograd'ta başlattıkları ve kısa sürede yaydıkları grevler olmuştur. Böylece 8 Mart'a bir anlam daha yüklemiş oldular...

2010 8 Mart'ında, Clara Zetkin'in önerisiyle fitili yakılan bu barutun muştusunun verilmişinden bugüne 100 yıl geçmiş olacak. Evet, tam bir asır! Bir asırlık sürede kadınların sınıf bilinciyle donanmış mücadeleleri, kimi dönem düşüşte, kimi dönem yükselişte olsa da, emekçi kadınlar verdikleri mücadelelerle birçok haklar ve deneyimler kazandılar.

Adım adım, kan-can pahasına ilerlenen bu yolun 80. km sine gelindiğinde, bu zorlu mücadelenin bağrında filizlendi YENİ KADIN! Tıpkı kışın tüm zorlu koşullarına rağmen karların altından inatla filizlenen kardelenler misali... "Özgür Bir Dünya Yaratma Mücadelesinde", karşılaştığı tüm zorluklara rağmen, kendinden önceki kadınların verdikleri mücadelelerden öğrenmeyi sürdürerek 20 mücadele yılını geride bırakmamıza çeyrek kaldı.. 20 yıllık mücadele sürecimizde, amacımız emekçi kadınların örgütlenme zincirine yeni halkalar eklemek oldu hep. Hedef tahtamızın merkezinde; kadınları kimliksizleştiren, metalaştran, tüm ezilen sınıfı ama bunun içinde kadını daha fazla iliklerine kadar sömüren sistem vardı. Emperyalizmin tüm saldırılarına karşı güçlü bir örgütlü kadın ağını oluşturmak ve emperyalizmin kendisine en fazla dayanak yaptığı halkayı zayıflatmaktaki hedefimiz.

Kimi zaman yeterince anlayamadık. Kadınlarımız da dâhil olmak üzere, dönem dönem bu örgütlenme alanı önemsenmedi, küçük görüldü, mevcut sorumlulukların arasında görülmeyen gözüyle bakıldı. Teoride "bu örgütlenme alanının zorunluluğu" herkes tarafından dillendirilse de, pratik yaşam çoğunlukla bunun tersi olmaktadır. Ama her şeye rağmen YENİ

KADIN yılmadan – usanmadan, inatla Özgür Bir Dünya Yaratma Mücadelesini sürdürdü. 20 yıllık mücadele tarihimizde okumuzun sivri ucunu her daim sisteme yöneltirken, diğer ucunu da içimizdeki erkek egemen anlayış ile mücadeleye yönelttik. Artık 20 yıllık bir deneyim kazanmış, belli uzunlukta bir yolu kat etmiş durumdayız. Ama işimiz hala çok zor...

Emekçilerin kan – can pahasına elde ettikleri hakların, emperyalizmin azgın saldırısının altında tek tek geri alındığı, işsizliğin – yoksulluğun artık iyice ayyuka çıktığı bir süreçten geçmekteyiz.. Hiç şüphe yok ki; bu süreçten en fazla etkilenenler kadınlar olmaktadır.

Avrupa genelinde daha düne kadar gece mesaisi kadınlara yasak iken, bugün kadının gece çalışmayı kabul etmemesi çıkış nedeni olabilmekte, yasalarda yıllardır var olan "eşit işe eşit ücret" işlememektedir. Taşeron firmalarda esnek çalışma sistemi ile sosyal güvencesiz, açlık sınırının altında ücretli, sendikal hakkı bulunmayan ve her an işten atılma kaygısıyla kölece çalışan işçilerin büyük çoğunluğunu kadınlar, özellikle de göçmen kadınlar oluşturmaktadır. Fuhuş devlet politikası olarak yükselirken, kadına yönelik şiddet ise hızını her gün biraz daha arttırmaktadır.

Evet, tüm bunlar 8 Mart'ın ilan edilmesinin 100. yıl dönümüne çeyrek kaldığı bu günlerde yaşanmakta... Yeni Kadın çalışanları, Kadın kurumları ve tabii ki kadınlar olarak daha çok yol kat etmek zorundayız. Sınıf mücadelesinin içinde kadının özgün bir yeri olduğunu artık görmek ve tüm kurumlarımız ile birlikte kadın örgütlenmesinin güçlenmesi için çaba harcamak zorundayız.

Kadınlar olarak ise; kendi tercihimize yer aldığımız bu safların sıklaştırılması, kadın örgütlenmesinin güçlendirilmesi öncelikle bizim görevimiz olmak zorundadır. Ama destekçiler olarak değil, işin sahipleri olarak... Bunu yapabilmek ise; sisteme karşı bir duruş sergilerken, bileklerimizdeki ve beynimizdeki feodal zincirlerin de

teker teker kırılması ile mümkün olacaktır. Bu nedenle işe önce kendimizden başlamak zorundayız.

Sistem ezilenlere bireyciliği empoze ederken, bizim yanıtımız daha çok kolektifimize sarılmak olmalıdır.

Biz kadınlara dayattığı asalak yaşam tarzı ile yoz kültüre karşı yanıtımız, daha çok okumak, daha çok araştırmak ve bilinçlenerek kendi ayaklarımızın üzerine dikilmek olmak zorundadır. Tıpkı Clara Zetkin gibi "'Ben buradayım, olayları ve kişileri kendi düşüncelerime göre değerlendirebiliyorum!" diye haykırabilmiyiz!

Sistemin her türlü saldırısına karşı en güçlü yanıtımız örgütlülüğümüz olmalıdır.. Bunun için de daha çok kenetlenmeli, saflarımızı daha çok sıklaştırmalı ve örgütlülüğümüz içinde de daha çok inisiyatif sahibi olmalıyız.

Tüm bu gerçeklikler ışığında gerçekleştireceğimiz ATİK 9. Merkezi Kadınlar Kurultayımız büyük bir önem taşımaktadır. 8 Mart'ın ilan edilmesinin 100. yılına çeyrek kala gerçekleştireceğimiz 9. kurultayımıza güçlü bir şekilde katılmalıyız. Tabii ki sadece katılmış olmak ta yetmemekte.. Kurultaya hazırlıklı bir şekilde katılmalıyız ki; canlı tartışmalar yürütülebilinsin. Yakıcı sorunlarımızı gerçekliklerin ışığında canlı bir şekilde tartışabilelim. Tartışalım ki; bugün içinde yaşadığımız sorunlarımızın çözümü için kolektif aklı harekete geçirebilelim.

Unutmamalıyız ki KADIN ÖRGÜTLENMESİ, demokrasi mücadelesinin olmazsa olmazı, çok önemli bir bileşendir! Bu nedenle de güçlü bir kadın örgütlenmesini oluşturabilmemiz halinde demokrasi mücadelesini daha güçlendirmiş olacağız demektir.

Ve yine unutmamalıyız ki; Engels'in de dediği gibi; "toplumun yarısından fazlasını oluşturan kadın kitlelerini örgütleyemeden, sınıfı örgütleyebilmemiz mümkün değildir!"

TEKEL İŞÇİSİ KADINLAR, ANKARA'DA TARİH YAZIYORLAR!

Yaklaşık bir aydır Ankara'da, Türk – İş Sendika binasının önünde ekmeçleri ve çocuklarının geleceği için onurlu yaşam kavgası veren Tekel işçileri, kadını ve erkeği ile birlikte omuz omuza tarih yazıyorlar. Öyle ki; yeni yıla dahi evlerinde, aileleri ve çocuklarının yanında değil, Türk-İş Genel Merkezi önünde sanatçıların desteğiyle düzenlenen alternatif yılbaşı etkinliğiyle, sloganlar atarak girdiler.

Bir aydır soğuğa, kara, yağmura, devlet baskısına rağmen TEKEL işçileri, kendilerine dayatılan onursuzca çalışma yaşamına direniyorlar.

Tekel işçisi kadınlar ise; kendilerinden beklenenin çok üstünde bir direniş sergileyerek, direnişin en önlerinde yerlerini inatla almaktalar.

Bir aydır hep en önde duran, cinsiyetçi söylemlere, küçümseyen tavırlara kulak asmayıp, emeğin hakkı için onurluca mü-

cadele eden TEKEL işçisi kadınlar, Ankara sokaklarında tarih yazıyorlar.. Çünkü biliyorlar ki kaybedecekleri sadece işleri değil, gelecekleridir, çocuklarının geleceğidir aynı zamanda. İşte sırf bu yüzden, yılmıyıp karşı barikat oluyorlar adeta... **TEKEL'in kadın işçileri, kadınlara ışık oluyorlar tıpkı Novamed işçisi kadınlar, Desa direnişinin simgesi Emine Aslan ve daha niceleri gibi.**

'TEKEL KADINLARI YALNIZ DEĞİLDİR'

Yıllardır bütün ağır koşullara rağmen direnen TEKEL işçisi kadınlar, hükümetin söylediği 'Yan gelip yatıyorlar... Yattığınız yerden para kazanma devri artık kapandı... Biz yetim hakkı yedirtmeyiz' vb. riyakârca söylemlere, "Elimizin hamuruyla değil, alınımızın teriyle direniyoruz!" yanıtını veriyorlar. Ve "Zafer direnen emekçinin olacak!" şiarını pratikte de yaşıyorlar.

Kendiliğinden yakılan bu meşalenin ateşinin giderek harlanmasında kadınların

ne büyük emeklerinin olduğu açıkça görülmekte ve kadının bilinçlendiğinde, örgütlendiğinde neler yapabileceğini bir kez daha gözler önüne sermektedir. Ve bir kez daha kadınların örgütlenmesinin önemini vurgulamaktalar.

Onlar, çocuklarının okuldan döndüklerinde yiyecek yemeklerinin, üstlerinin temiz olup olmadığını şimdilik düşünmüyorlar.. Şimdi onlar için esas olan sadece direnişleri.. Direnişlerini ne pahasına olursa olsun sonuna kadar sürdürmek için gereken her şeyi yapabilmek.. Arada sloganlar sustuğunda, sloganların tekrar güçlü atılması için öncülük edenler, sendikanın karasız kaldığı dönemlerde hemen en hızlı hareket edenler hep onlar... Hatta ciddi rahatsızlıklarına rağmen, polis saldırılarında en önlerde yerlerini almakta tereddüt etmemektedirler... Onların bu militanca ve onurlu direnişleri ise tüm Türkiye emekçi kadınları tarafından sahiplenilmekte...

DİRENİŞ GİDEREK BÜYÜMEKTE

Sendika yetkililerinin yaptığı açıklamaya göre, 14 Ocak'ta 12 bin TEKEL işçisi, eşleriyle birlikte kefen, tabure ve yağmurluklarını da yanlarına alarak Ankara'ya gelecekler. İlk üç gün oturma eylemi, ardından üç günlük açlık grevi başlatacaklar. Sorunlarının çözülmemesi halinde ise ölüm orucuna başlayacaklar.

Emperyalizmin kadına biçtiği misyon, TEKEL işçisi kadınlar tarafından yerle bir edilmekte. 8 Mart'ın ilan edilmesinin 100. yıldönümüne çeyrek kaldığı bu günlerde, TEKEL işçisi kadınlar, kadınların direniş ruhunu diriltiyorlar.

Bizlerde Avrupa'da yaşamını sürdürmek zorunda bırakılan emekçi kadınlar olarak TEKEL işçisi kadınların yanlarında olduğumuzu bildiriyoruz ve onların direnişlerinden öğreniyoruz.

ATİK Kadınlar Kurultayı Başarıyla Gerçekleşti

Delege taspti ile başlayan kurul-
tayda, yapılan saygı duruşunun ardın-
dan divan seçimi yapılarak siyasi taslak
okundu. Ardından tartışmalara geçil-
di. Ülke kongrelerinde taslak hakkında
onaylanan raporların yanı sıra bir çok
kadın delege de taslak hakkında fikir
belirttiler. Kadınlar komisyonu tara-

mücadelenin öznesi olmanın önemi-
ne değindi ve 'Biz kadınlar mücadele-
nin yedek gücü değil, asli unsurlarıyız.
Çok zor bir örgütlenme yaratma çaba-
sındayız' dedi. 6. Kadınlar kurultayın-
dan bu yana güç kayıplarının olma-
dığını söyleyen Z. 'ancak örgütlülüğü
geliştirememenin sancuları yaşanmak-

tadır. Kadın ör-
gütlenmesinin
önemi yete-
rince bilince
çıkılmış değildir.
Yaksa genelde
demokrasi mü-
cadelesi içeri-
sinde şu yada
bu şekilde yer
alabilmekte-
yiz. Yapılması
gereken ezi-
lenlerin ezileni
olan emekçi

findan hazırlanan tüzüğün zamanında
yetiştirilememiş olmasında kaynaklı
olarak, tüzük maddesi gündemlerden
kaldırıldı.

Ardından söz alan ATİK Başkanı
Musa Demir kongreyi selamlayarak,
kongrenin önemine dikkat çekti. De-
mir devamla, 'Kadın yoldaşlarımızın
bağımsız düşünmesi kişisel kanaatim-
ce örgütlülüğü geliştirecektir. Genel
düşünüş tarzının yakalanması gerekir.
Ancak dahada temel olanı ise genel
düşüncenin yerele uygulanmasıdır.
Yerel kadın komiteleri genel düşünceyi
yerele uygulamada her türlü metho-
du denemelidirler. Geniş yelpaze ile
birlikte hareket edilmek zorundadır.
İhtiyaçlarımızın ne olduğu iyi tespit
edilmek durumundadır. Ancak Kadın
yoldaşlarımızda iktidarı elde etmede
isteksiz görmekteyim. Bu tersine çev-
rilmelidir. Farklı emekçi kadınlarla bağ
kurmalıyız. Yeni Kadın'ı diğerlerinde
ayırarak balış açımızı zenginleştiribil-
meliyiz, böylelikle aydın demokratik
bir hareketi inşa edebiliriz' dedi.

Kurultayın birinci günü, taslağa ili-
şkin yapılan önergelerin oylanması ile
son buldu.

İkinci gün

Kurultayın ikinci günü faaliyet ra-
porunun okunması ile başladı. Bir
çok kadın delege ve misafir katılımcı
faaliyet raporu hakkında görüşlerini
sundular. Belirtilen görüşlerde öne
çıkanlar ise, farklı kadın kesimlerine
ulaşmayı, ezilen emekçi kadınlarla bağ
kurmayı, çeşitli hareketlerde öğren-
meyi ve kadınlarla iletişime geçmenin
projelerini oluşturmayı hedef olarak
konması üzerinde birleştiler.

Konu ile görüşlerini belirten Ko-
misyon başkanı Z. Kadınlar olarak,

kadınlara yönelik olana çalışmalarını
daha üst seviyeye çıkarmaktır' dedi.

Gelen bir eleştiriye cevaben olarak
komisyon başkanı, 'biz bir Demokratik
Kite Örgütüyüz. Sınıf mücadelesinin
ancak dolaylı destekçisiyiz. Bu anlam-
da ilk elden yapılması gereken demok-
rasi bilincini geliştirmek olmaktadır' söz-
lerine yer verdi.

Kurultayda söz alan ATİK Konse-
yi üyesi ve Enternsyonal ilişkilerden
sorumlu Ufuk Berdan asgari düzeyde
bir eğitim programının şart olduğunu
vurguladı. Yapılan pratik çalışmaların
teoriyi geliştirmeye hizmet etmesi ge-
rettiğini dile getiren Berdan, 'iki yönlü
olarak çalışmaları ele almak durumun-
dayız. Dikey olarak kadro yetiştirme ve
yatay olarak kitle çalışması birlikte ele
alınması gereken meselelerdir' dedi.

ATİK Yürütme Kurulu üyesi Süley-
man Gürcan ise dilek ve temenniler
bölümünde söz alarak, kadın çalışma-
larının destekçisi değil bizzat örgüt-
leyicisi olacaklarını vurguladı.

İLPS çatısı altında yapılacak Kanada
konferansı ve Venezuela kadın konfe-
ransı hakkında bilgi veren komisyon
başkanı, her iki konferansa yönelik
birtakım sorunların giderilmesi için
uğraş verdiklerini, 2011 Venezuela
kadın konferansına her halükarda ka-
tılım sağlanacağını bildirdi.

Yapılan seçimlerde, 7 kişilik 10.
ATİK Kadınlar Komisyonu seçildi. Ku-
rultaya ADKH dayanışma mesajını ilet-
ti. Kurultayda Hrant Dink, Kutsiye Bo-
zoklar ve Naciye Büyük anılarak onlara
hitaben konuşmalar ve şiir okundu.

İki gün yapılan 9. ATİK Kadınlar Ku-
rultayı 'Birlik-Mücadele-Zafer!' sloga-
nıyla son buldu.

Haiti'deki felaketi boyutlandıran depremin şiddeti değil, Emperyalist sömürü ve talandır!

İnsanlar çöp içinde ve sokaklarda
küçük derme-çatma barakalar içinde
yaşamaktaydı. İnsan pazarlamacılığı
en hat safhada ve kadınlar askeri üs-
lere sadece askerleri "eğlendirmek"
için götürülürdü. Televizyon ekranla-
rında en çok tanıtılan turistik ülke-
lerden birisiydi. İnsanların 'çamurdan
ekmek' yedikleri tek ülkediydi. Yukarı-
da inanması zor gelen satırlarda tarif
edilen ülke Haiti'dir.

Şimdi Haiti halkı merkez üssü
başkent Port-au-Prince' deki deprem
felaketi ile karşı karşıyadır. 12 Ocak
günü saat 16.50'de Haiti'de 7,0 öl-
çeğinde bir deprem oldu. Peşinden
28 küçük artçı deprem geldi ve hala
sallantılar devam etmektedir. Haiti
dünyanın ve özelliklede Latin Ameri-
ka kıtasının en yoksul ülkeleri arasın-
da yer almaktadır. Çeşitli afet yardım
örgütlerinin ve teslimiyetçi Haiti'nin
başkanı Jean-Max Bellerive'in verdiği
bilgilere göre 100.000 üzerinde insa-
nın hayatını kayıp ettiği ve 3 milyon
civarı yaralı olduğu söylenmektedir.
Yine yüz binlerce insan evsiz-barksız
kalmıştır. Depremde bu kadar insanın
hayatını kayıp etmesi sadece 'doğal
felaket'in etki gücünden kaynaklan-
mıyor. Asıl felaket
ülkenin mimari alt
yapısının deprem
veya diğer felaket-
leri önlemek için
hiç mi hiç hazır ol-
mamasıydı.

Bu ülkenin kor-
kunc sefalet için-
deki acı gerçeği
saklanarak turizm
sektöründe sadece
eşsiz deniz sahille-
ri ve harika doğa-
sı üzerinden bir
tanıtım yapılır. Hispanyol (Dominik
cumhuriyeti ve Haiti) adalar küme-
sinin üçte birini kaplayan Haiti ada-
sı emperyalistler tarafından yıllarca
dizginsizce sömürülmektedir. Zengin
yerel kaynakları gasp edilmektedir.
Bu sömürünün sürekliliği üzerine
inşa edilen baskıcı devlet sistemi
emperyalist efendilere hizmet için
vardır. Haiti adası, Karayipler bölge-
sinde, emperyalistlerin -özellikle de
ABD'nin- çıkarlarını korumak amaçlı
var olan en önemli stratejik noktalar-
dan birisidir. İnsan hak ihlalleri konu-
sunda sicili en bozuk ülkelerin başın-
da gelmektedir. 8.94 milyon nüfuslu
bu ülkede insanların % 80'i yoksulluk
sınırının altında yaşamaktadır. 2000
yılındaki Birleşmiş Milletler zirvesi-
nin sonuç kararları doğrultusunda
Haiti'de yabancı ülke askerleri ve

üsler bulunmaktadır. Brezilya 1.700,
Uruguay 1.147, Arjantin 562, Şili
502 asker bulundurmaktadır ve halk
bunlara karşı çok tepkilidir. ABD'nin
adadaki askeri üs varlığı öteden beri
vardır. Uluslararası burjuva basın ve
medyada sürekli örtülmeye çalışılan
isyanlar ve ayaklanmalar hiç eksik ol-
madı. Özellikle halkın askeri üslere
karşı kitlesel ve militan protestoları
kanla bastırıldı.

Her sene mutlaka en az bir kere
Haiti'de bir deprem oluyordu. Ancak
bu derece güçlü olmamıştı. Daha
önce dünyadaki iklim değişimi ne-
deniyle 'bu bölgede deprem olabi-
leceği' uyarıları vardı. Ne var ki, mali
yatırımların esasen askeri üslerin,
buradaki araç-gereçlerin yenilenme-
si ve uşaklık ilişkilerinin yeniden tes-
isi yönlü harcanması emperyalist ege-
menlerin sömürü güvenliği açısından
daha önemliydi. Haiti'deki deprem
salt küresel bir afet trajedisi değil,
emperyalizme bağımlılık projeleri-
nin trajedik bir sonucudur. Emperya-
listler bu trajedi sonrası yardım adı
altında adeta 'maskeli balo' düzen-
lemekteler. Haiti'deki felaket bir kez
daha göstermiştir ki; emperyalistler

dünya ezilen halklarına refah, özgür-
lük ve demokrasi değil yıkım, felaket,
savaş ve ölüm getirmektedir. Dep-
remde bu kadar çok insanın hayatını
kaybetmesi, felaketin boyutunun bu
denli güçlü olması egemenlik-uşaklık
ilişkisinin yarattığı dizginsiz sömürü
yüzündendir. 2005'deki Tsunami fel-
aketinde de böyle olmamış mıydı?

Bizler ATİK olarak; Haiti halkının
yanında olduğumuzu ve onların acı-
larının da acılarımız olduğunu dek-
lare ediyoruz. Deprem uyarılarına
sürekli göz yuman, ciddi hiç bir ön-
lem almayan Bellerive hükümetinin
bu felaketin sonuçlarından politik
olarak sorumlu tutulmasını ve yar-
gılanmasını talep ediyoruz. Duyarlı
herkesi Haiti'nin mazlum halkıyla
maddi-manevi dayanışma gösterme-
ye çağırıyoruz.

Hindistan Halkıyla Enternasyonal Dayanışmayı Büyütelim!

Hindistan'ın bazı eyaletlerinde adeta 'ezilenlerin ezileni' durumuna getirilen koruncu sefalet içindeki halk yığınları birleşerek yeniden bir isyan hareketi başlattılar. Özellikle 2008 yılı boyunca Doğu ve Orta Hindistan'da gelişen ve artık başka bölgelere de yayılan bu halk hareketi, 21. yüzyılda sömürüye, zulme ve her türden gericiliğe karşı 'dünyanın en sefillerinin' yeni bir isyanı olarak şekillenmektedir. Uluslararası demokratik, ilerici, enternasyonalist kamuoyu bu halk hareketinin gelişen mücadelesini, ileri sürdüğü talepleri ve toplumsal hedeflerini yakından takip etmelidir.

Hindistan devleti halkın taleplerine kulak vermek yerine, bu hareketi kanla ve şiddetle çok yönlü bastırma için başta **Andhra Pradesh, Chhattisgarh, Orissa, Batı Bengal, Bihar, Maharashtra ve Jharkland** gibi direnişin örgütlendiği bölgelere **100.000** civarı özel güvenlik elemanlarından oluşan bir askeri gücü göndermektedir. İktidardaki hükümet, emrindeki para-militer milis güçleri yanında, özel eğitimli 'COBRA' adlı güvenlik birimlerini de operasyonlara dahil etmek istemektedir. Özel kuvvetlerden oluşan karadan ve havadan yönlendirilen ortak bir operasyonla, 'isyancı halk' sindirilmek, hatta katledilmek istenmektedir.

Finans kapitalin emrindeki Hindistan Başbakanı **Manmohan Singh** ve İçişleri Bakanı **P. Chidambaram**, büyük bir sahtekârlık örneği sergileyerek, isyancıları 'Hindistan'ın iç güvenliğinde en büyük tehdit ve kalkınmanın önündeki engel' olarak gördüklerini ilan ettiler. Burjuva-feodal sömürü ve baskıyı halka kanıksatmakla görevlendirilmiş ve onurunu satılığa çıkarmış uşak medyanın büyük bir kesimi ise hükümetin şiddet ve iç savaş histerisini güçlendiren bir pozisyon almaktadır.

Özellikle halkın en fakir ve yoksul kesim-

lerinin, kabilelerin ve dalitlerin (Hindistan'da en alt hiyerarşide yer alan halk katmanı) büyük çoğunluğunun desteğini alarak gelişmektedir bu isyan. Düzen içiliğe ve düzenin bütün çözümsüzlüklerine karşı yeni bir isyan olarak profile olan bu hareketin Hindistan egemenlerince gül yağmuruyla karşılanması beklenmiyor. Ancak Hindistan egemenleri yüzyıllardır vazgeçemedikleri despotik kast sistemi, dayattıkları fütursuz sömürü ve dizginsiz zulüm politikalarının karşılığı olarak ettikleri zulmün ürünü biçmektedirler.

Hindistan'da cirit atan çokuluslu tekelere ve bunların burjuva-feodal/komprador nitelikli yerli işbirlikçilerine, yine bu kesimlerin denetimindeki devlet aygıtı ve bürokrasinin sömürü ve zulmüne karşı; işçilerin, köylülerin, kabilelerin, dalitlerin, etnisitelerin yani 'yerkürenin baldırı çıplaklarının' birleşik bir nehri olarak coşmaktadır Maoist halk hareketi.

Ne istiyorlar: Bu halk hareketinin temsilcileri reform kırıntıları veya aldatmacaları yerine baskıcı rejimin tümünden gözden geçirilmesini ve daha demokratik bir Hindistan'ın inşa edilmesini istediklerini söylüyorlar. **Aşırı zengin güçlü azınlığın sürdürülemediği devlet şiddetine ve adaletsizliğine dayanan sistem yerine, halkın dolaysız iradesinin yansıtıldığı halkçı bir demokrasi istiyorlar. Toprak reformu yapılmasını, toprak ağalığının son bulmasını ve topraksız köylüler için kalıcı adaletin tesis edilmesini istiyorlar.** Uluslararası sermaye ve finans çevreleriyle işbirliği içinde hareket ederek küçük üreticiyi, köylüyü ve işçiyi iflase sürükleyen ve yüzbinlercesinin intiharına sebep olan tefeci/tüccar diktasının son bulmasını talep ediyorlar. Yüzyıllardır halkı demokratik haklardan, yaşam standartlarının yükseltilmesinden, eğitim hakkından ve insan onuruna sahip olma hakkından alıkoyan, varlığıyla verili düzene hizmet

eden, ortaçağ kalıntısı gerici kast sisteminin derhal lağvedilmesini dillendiriyorlar. Hindistan'da bağlı olarak yaşamak zorunda bırakılan ezilen-bağımlı uluslar için kendi geleceklerini özgürce belirleme hakkının verilmesini istiyorlar. Bu hak tanınmadan Hindistan'daki etnik ve milli azınlıklar, uluslar arasında gerçek bir birliğin ve kardeşliğin mümkün olamayacağını söylüyorlar.

Avrupa ilerici kamuoyu olarak, demokrasi güçlerine ve bizlere düşen görev; Hindistan'da gelişen halk hareketini ve meşru taleplerini anlamak ve desteklemek olmalıdır. Hindistan devleti ve hükümetinin halka karşı savaş politikasını teşhir etmek, bu haksız savaşı durdurmasını istemek olmalıdır. Batılı/yabancı çok uluslu tekelere ve Hindistanlı şirketlerin madenleri ve doğal kaynakları rahatça sömürme adına bu savaştan çıkarlarını engellemek olmalıdır. Hindistan halkının toplumsal adalet, politik katılımcılık, demokrasi ve sermaye boyunduruğundan kurtuluş mücadelesini desteklemek demek; finans kapitalin ve kapitalist iktisadın yarattığı krizlerinin bedelini ödemeye hayır demektir. **Hindistan halkının mücadelesini desteklemek demek;** Asya, Afrika, Latin Amerika'da yeniden yüksek sesle dillendirilen 'başka bir adil ve paylaşımcı dünya istiyoruz' talebini somutlaştırmak demektir. Enternasyonal dayanışma göstermek isteyen herkesi, Singh Hükümeti'nin militarist politikalarını protesto etmeye ve Hindistan halkıyla dayanışmaya çağırıyoruz.

ATİK olarak; Hindistan devletinin halk hareketine yönelik geliştirdiği imha politikasına karşı 5 Şubat'ta Avrupa'nın çeşitli metropollerinde Hindistan elçiliklerinin önünde düzenleyeceğimiz mitinglere, tüm ilerici kamuoyunu katılmaya, destek vermeye ve birlikte örgütleme çağırıyoruz.

Domuz gribi ve ciddi çıkar savaşları iddiaları!

Adına halk dilinde domuz gribi de denilen şey nedir? Buna kısaca değinerek domuz gribi hakkındaki bilgilerimizi tazelemeye çalışalım ve ilk önce kısa bir tanımını yapalım. Adına halk dilinde domuz gribi denilen grip virüsü yani H1N1 aslında İnfluenza A grip virüsünün bir alt grubuna ait bir virüstür. Bu, H1N1 isimlendirmesi virüsün yapısındaki H ve N tipi proteinlerini kaynaklanmaktadır. H1N1 virüsünün çeşitli alt grupları vardır, bu alt gruplara 1918'lerde yaygın olan ve milyonlarca insanın yaşamına mal olan İspanyol gribi de dahildir. Bu alt grup grip virüslerine 2009 martında ortaya çıkan Meksika gribi de dahildir. Bu İnfluenza A gribi ilk önceleri kuşlarda görülmüştür. Virüsler parçalanarak çoğalırlar ve bu çoğalma sürecinde bazı küçük hatalar virüslerin yapısının değişime (mutasyon) uğramasına sebep olurlar. Bundan kaynaklı ilk virüsten muhtemelen daha tehlikeli bir sürü alt gruplar ortaya çıkarlar. H1N1'den kaynaklı hastalığın bazı belirtileri yüksek ateş, burun akıntısı, boğaz ve kas ağrısı, öksürük ve diğer griplerden farklı olarak **daha ağır ishal ve kusma** olarak ortaya çıkmaktadır. Hastalık çoğu durumlarda diğer grip virüslerinden daha tehlikeli

değildir, ancak solunum yollarına daha derin girebilme özelliği göstermesinden kaynaklı, akciğer enfeksiyonu olma riskini yükselttiği iddia edilmektedir.

Biraz da istatistiği bilgilere değinsek şunları görürüz: Dünya Sağlık Örgütü (WHO) 11 haziranda Meksika gribinin artık salgın düzeyinde olduğunu ilan etti (*De TIJD gazetesi 11 haziran 2009*) ve Amerikan sağlık kuruluşu (CDC) verilerine göre 28 ağustos 2009'a kadar 209.438 kişide bu Meksika virüsü tespit edildi ve ölü sayısı 2.185. Bir çok durumda enfeksiyon hafif bir şekilde atlatılmakta, hastalığın ölümcül olması ise enfeksiyona yakalananların başka hastalıklardan dolayı bitkin olmasından kaynaklanmaktadır. Karşılaştırma yapabilmek açısından yılda ortalama 250.000 ila 500.000 insan grip vakalarından dolayı ölmektedir (WHO). Hastalık hakkında tanımlama yaptıktan ve bazı istatistiği bilgileri verdikten sonra esasen üzerinde durmak istediğimiz konuya geçebiliriz. Bilindiği gibi emperyalizm çeşitli kurumlar üzerinden insanların korkularını da kullanarak rant elde etme girişimleri içerisindedir.

Emperyalist-kapitalizm insani ve

temel değerleri de kullanarak çıkarlarını büyütme gayretindedir. Bunları somut bazı bilgilerle açıklarsak durum daha kavratıcı olacaktır. Nitekim Hollanda basınında (De Telegraph gazetesi) çıkan habere göre Rotterdam Üniversitesi'nde görev yapan Profesör Albert Osterhaus'ın serveti korkunç bir şekilde artış göstermekte. SARS ve kuş gribi paniklerinde hep Dünya Sağlık Örgütü'nün krizi önlemek için başvurduğu ilk isim o oldu. Profesör Osterhaus Avrupa İnfluenza Bilimsel Araştırma Grubu'nun Başkanı. Aynı zamanda Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO) danışma kurulu olan SAGE'nin de üyesi. Ayrıca profesör Roche, Novartis, Baxter, Medimmune, Glaxo, Sanofi Pasteur gibi ilaç şirketlerine de maaşlı danışmanlık yapıyor. Hem şirketinin değeri bu süreçte oldukça artmış durumda, hem de danışmanlık ücreti. Ayrıca İsveç basınında iddialarına göre SAGE'deki 8 kişilik heyete yer alan Osterhaus ve 3 arkadaşının "danışmanlık yaptıkları ilaç şirketlerinin baskısıyla WHO'yu yönlendirerek aslında var olmayan bir paniği tüm dünyaya yutturduğu" geçiyor. Yapılan tahminlere göre domuz gribini ilaç şirketlerine 7.5-10 milyar euro para kazandıracak bir

hastalık konumuna yükselten süreçte de bu "bilim adamlarının" yönlendirmesinin hayati önem taşıdığı bu yukarıdaki bilgilerle doğrulanıyor. İddiaların ardından Hollanda parlamentosu Osterhaus hakkında soruşturma başlatılmasına karar verdi. Düzenlenen özel oturumda Osterhaus parlamento tarafından 'aklandı'. Bu gelişmeler bir taraftan en temel insan haklarından olan sağlığın da böylece tüm dünyada milyarlarca gelir getiren bir sektöre dönüştürüldüğünü gözler önüne sererken, diğer taraftan da emperyalistlerin aralarındaki çelişkileri yansıtılmaktadır. Nitekim bu çelişkiler olmadığı zamanlar bu türlü sömürü yöntemleri çok çabuk örtbas edilmekte, gündem değiştirilip tansiyon düşürülmektedir. Yani haberi yapan medya kesimleri de bazı kesimlerin (kliklerin) sözcüsü durumundadır ve çelişki ve çatışmaların seyrine göre zikzaklar çizmektedir. Yani sağlık, haber, spor, hizmet bilimum toplumsal sorunların çözümleri (toplumsal organizasyon) de kökten değişmediği sürece emekçilere yabancı olmak durumundadır. Köklü bir çözüm daha önce yaşanmıştır ve tarihsel devrim o yöne doğru, yani sosyalizme akacaktır.

ALMAN BURJUVAZİSİ AFGANİSTAN'DA SAVAŞI KAYBEDİYOR

Yusuf Köse

Alman emperyalist devleti, uzun süredir kendi halkından Afganistan'da bulunan askerlerinin savaş için bulunduğunu ve en gelişmiş savaş uçaklarının ve diğer askeri silahların Afgan halkı üzerine bomba yağdırmak için orada olduğunu gizlemeye çalışıyorlardı. Son "tank olayı" (4 Eylül 2009 tarihinde Kundus'ta iki benzin tankerinin bombalanması ve çoğu kadın, çocuk ve erkek 142 kişinin ölmesi) ile birlikte bu gizlenemez oldu ve en yetkili ağızlarından, yani savunma bakanı zu Guttenberg tarafından orada savaştıklarını ("Hier ist Krieg") açıklamak zorunda kaldılar. "orada savaşıyoruz" diye açıklama yapmasının nedeni ise, bu tür olayları savaşa "olabileceği"ni ve "normal" bir olay olduğunu anlatmak içindi, ne var ki ters tepti.

Alman halkının önemli bir kesimi, Alman askerlerinin Afganistan'da ne için bulunduğunu bildikleri ve buna karşı sürekli protesto gösterilerinin yapılmasından anlaşılıyor. Çünkü Alman işçi ve emekçileri haksız savaşa karşı, özellikle de Alman burjuvazisinin işgalci yönelimine karşı tepki vermektedir. Bu nedenle de burjuvazi, Afganistan'da "okul, yol, hastane, Afgan asker ve polislerinin eğitimini, ekonominin gelişmesine katkı vb. insani amaçlar için" orada oldukları yalan açıklamalarına sürekli baş vuruyor.

Savunma bakanı Guttenberg'in orada savaştıklarını açıklamak zorunda kalması, Alman işgalci ordusuna ait savaş uçakların bir benzin tankerini bombalaması ve 142 Afgan halkının katledilmesi üzerine oldu. Esasında ise, Alman bujuva hükümeti böyle bir açıklama yapmaya pek yanaşmıyordu. Zu Guttenberg ise; peş peşe istifaların yaşanması, yani, olay esnasında savunma bakanı olan CDU'lu Franz Josef Jung'un istifası, peşinden genelkurmay başkanını ve savunma bakanı müsteşarının istifaları ve kendisinin de istifasının istenmesi üzerine, böyle bir açıklama yaptı. Söz de kendi masumiyetini kanıtlamak, kendisinin bu olayların dışında olduğunu ve önceden bu olayla ilgili bilgisi olmadığını "ispatlamak" için açıkladı.

Eski savunma bakanı ve genelkurmay başkanının peş peşe istifa etmesi üzerine Merkel hükümeti zorda kaldı ve yeni savunma bakanın istifası durumunda hükümetin, özellikle de yeni yıldızı parlayan ve yakın bir süreçte CSU'nun genel başkanlığına ve hatta içten içe Merkel'dan sonra CDU-CSU'nun

ortak başbakan adaylığına hazırlanan Guttenberg'in kellesinin gitmesine razı olmadılar. Burjuvazi, hızlı bir şekilde ve yalan manevralarla "istifa" işinin önüne geçerek Guttenberg'i de istifanın eşiğinden kurtardılar.

Ancak, istifa eden eski Genelkurmay başkanı Schneiderhan ise, yaptığı açıklamada Guttenberg'i "yalancılıkla ve kamuoyuna yalan açıklama yapmakla" suçladı (Handelsblatt)

Muhalefet partilerinden SPD ise olayın üzerine fazla gitmeden kendilerini temize çıkarmaya çalışıyor. Her ne kadar olayı, kendisinin hükümette olduğunu unutturmaya çalışarak "ağır bir güven bunalımı" (SPD Fraksiyon şefi Thomas Opperman, Hamburg Morgenpost) diye geçiştirmeye çalışması ise kimseyi yanıltmamalıdır. Çünkü, olay sırasında CDU-SPD koalisyon hükümeti vardı. SPD Afganistan'a asker gönderilmesine ve orada Alman askerlerinin kalmasına karşı değil, tersine SPD-Yeşiller koalisyonu döneminde Alman askerleri büyük bir iştahla Afganistan'a gönderildi ve SPD aynı politikasını yine savunmaya devam ediyor. Nasıl mı? İşgalci yüzünü gizleyebilmek için bu kez, "insani" yönü biraz daha fazla öne çıkararak... Ayrıca SPD'nin yeni çiçeği burnundaki başkanı Sigmar Gabriel'in savunma bakanının "korkaklıkla" (Frankfurt Rundschau) suçlaması ise kimseyi yanıltmamalıdır. Yani, olayı zamanında ve gerçeği açıklamaktan korktuğunu söylemeye çalışıyor. Burjuva partileri arasındaki bu tür dalaşlar, türbinlere oynama taktikleridir. Oysa, her iki büyük (SPD ve CDU) parti de olayı bilmesine karşın kamuoyun zamanında açıklamaktan kaçındılar. Özellikle de 27 Eylül 2009 genel seçimlerinden önce böyle bir olayı kamuoyunun duymasını istemediler.

Son olarak Afganistan'daki Alman askerlerinin varlığını EKD'nin (Evangelischen Kirche in Deutschland - Almanya Protestan Kilisesi) başkanı bayan Margot Kaßman da "yeni yıl vaazı"nda eleştirince, Almanya'da -deyim yerindeyse- ortalık iyice karıştı. Protestan kilisesi Afganistan'daki savaşı "haksız savaş" olarak ilan etti. Savunma bakanı, hemen devreye girerek bu aykırı sesi susturmak için, Afganistan'a birlikte gitmeye razı etti. EDK'nin başkanının Afganistan'daki savaşı eleştirmesi üzerine, başta, CDU ve SPD yöneticileri olmak üzere diğer bir çok burjuva partileri, kilisenin bu eleştirisine karşı sert

çıkışlarda bulunmaktan geri kalmadılar. Yeşiller ise, Alman askerlerinin orada bulunmasına karşı değiller. Sadece "Afganistan'ı stabilize etmek için" askerlerin Afganistan'da kalmasını istiyorlar. Her zaman ki yuvarlak, özünde ise tekelci burjuvazinin çıkarlarından yana tavır koymakta gecikmiyorlar. Oysa, Almanya'nın Afganistan'da Afgan halkına karşı savaşmasını ilk onaylayan Yeşiller ve SPD (2001) olmuştur.

Birkaç hafta sonra (28 Ocak 2010 tarihinde) Londra'da yapılacak olan "Afganistan Konferansı" ise, hükümet ile muhalefet partileri arasında söz dalaşına neden olsa da, başbakan Merkel, "somut öneriler ile Konferansa gideceklerini" ama bu "somut önerilerin" neler olduğunu açıklamaya ise pek yanaşmadı. Konferans'ın esas amacı, son zamanlar'da Taliban'ın giderek savaş gücünü artırması, işgalcilerin okadar askerleri olmasına karşın gerilemeleri ve afgan halkı nezdinde teşhir ve tecritlerinin artarak devam etmesidir. Yani, emperyalist işgalciler savaşı kaybediyorlar, bunun önüne geçmek için ne gibi "önlem" ve "taktik" uygulamalarını tartışacaklar ve karar altına alacaklar.

Son kamuoyu yoklamaları, Alman burjuva işgalci ordusunun Afganistan'da "itibar" kabettiğini ortaya koyuyor. Hannoverische Allgemeine Zeitung (HAZ- 11.01.2010) gazetesinin haberine göre, Kundus'da 142 sivilin katledilmesinden sonra Alman askerlerine karşı halkın tepkisi daha da artmış. Gazete her ne kadar "saygınlığını giderek kaybediyor" desede, dili, "savaşı kaybediyoruz" demeye varmadığı içindir.

4300 asker, 200 kadar da çeşitli "hizmetlerle" orada bulunan Alman askeri gücü, savaşı kazanmaya yetmeyecektir. Yetmiyor ki, Londra'daki Afganistan Konferansı'ndan sonra Hükümet 4500 askerini daha göndereceğini açıkladı. ABD emperyalist burjuvazisi de asker sayısını az buluyor. Bu nedenle Obama'nın ağzından dahafazla asker göndereceklerini açıklıyorlar. Bütün işgalciler için asker sayısının az (!) olması normal. Bu onların savaşı daha şimdiden kaybettiklerinin gösteriyor.

Nerede olursa olsun işgalci güçlere karşı halkların tavrı net ve açıktır. İşgalciler sevilmez ve onlar asla kendi ülkelerinde istenmez. Emperyalist işgalci güçler, kendi etraflarına ne denli kalın duvar örerse örsünler, işgal ettikleri ülkelerde halkın soluğunu hep ensele-

rinde hissetmeye, yataklarında rahat uyumamaya, kendi gölgelerinden bile korkmaya devam edeceklerdir.

Kısacası, Almanya'da Afganistan sorunu, alman askerlerinin orada olduğu sürece, tartışması bitmeyecektir. O, terörizme karşı savaşıyoruz" adı altında Afgan halkı üzerinde vahşice emperyalist terör uyguladığı sürece, halkların nefreti daha da artacaktır.

Alman burjuvazisi, Afganistan'da kalmaya ve orada iyice yerleşmeye çok önem veriyor. Bu nedenle de kendilerince böylesine "basit"(!) (142 sivilin öldürülmesi) olaylarla yıpranmak, teşhir ve tecrit olmak istemiyor. Olayın kamuoyunca duyulması ardından istifaların olması ve meclis (Bundestag) tarafından "soruşturma açılması", hükümetin soruna demokratik yaklaşımsından değil, kamuoyu baskısını azaltmak amacıyla yapılmaktadır. Alman burjuvazisinin Afgan halkının katledilmesi, ölmesi hiç umrunda değil. Onun için önemli olan egemenlik alanlarını genişletmek ve onları güven altına almaktır. Bu nedenle de bu tür olaylara kamuoyunu alıştırma çalışıyorlar.

Türkiye vb. ülkeler'de bu tür olaylar (yani yalan skandalları) sıkça yaşanmaktadır, ama "istifalar" pek olmaz. Liberal kalemler, "Bakın Avrupa hemen olayı soruşturuyor ve sorumlular istifa ediyor ve yargılanıyorlar" vb. gibi argümanlarla Avrupa'nın "demokrat"lığına örnek gösteriyorlar. Bu Avrupa'nın ya da Almanya'nın daha "demokrat" olduğuna bir örnek teşkil etmez. Çünkü bu tür emperyalist ülkelerin gerçek vahşi yüzleri, Afganistan, Irak vb. ülkeler de kitlelerin katledilmesinde gizlidir. Ayrıca içeri de de hiç de demokrat değil, baskıcı bir politika izliyorlar.

Emperyalistlerin ve özellikle'de Alman tekelci burjuvazisinin Afganistan işgali üzerine burda durmayacağız. Bu konuda daha önce duruldu ve zaten amaçlarda genel olarak bilinmektedir. Alman burjuvazisi de Afganistan'a savaşmak için, evet, Taliban'la savaşmak için gitti. Ama, bu savaştaki amaç, emperyalist bir amaçtır. Afgan halkını savaştan, yoksulluktan, açlıktan kurtarmak için değil, tersine bunların varlığı Afgan halkının daha büyük acılar çekmesine neden olmaktadır. Bu nedenle de olsa Alman işgalci gücü derhal Afganistan'dan çekilmelidir.

Almanya soluna ne oluyor?

Murat Çakır

2005 yılında 4,1 milyonu aşkın seçmenin oyunu alan ve 2009 genel seçimlerinde oylarını artırarak, Almanya siyasî partiler yelpazesini kalıcı olarak değiştiren DIE LINKE partisinin bugünlerde içerisinde

bulduğu durum, büyük umutlarla kurulan partinin son derece kırılğan bir zemin üzerine hareket etmekte olduğunu gösteriyor. DIE LINKE son haftalardaki personel tartışmalarıyla kendi kendini gereksiz ve ciddî tehlikeler içeren bir konuma soktu.

Oskar Lafontaine'nin kanser ameliyatı nedeniyle Federal Meclis Grubu başkanlığından ayrılması ve yaygın medyanın, »Lafontaine solu yüz üstü bırakıyor« yaygarasıyla birlikte, parti içerisinde, şimdiye kadar açık olarak yürütülmemiş olan »yeni yönetim kim olacak?« tartışması, Der Spiegel gibi yayın organlarının da körüklemesiyle düzeysiz bir biçimde alevlendi. Tartışmanın kişiselleştirilerek ve kısmen parti yönetimi içerisinden yayılan dedikodularla süslenerek sürdürülmesi, partinin seçmenler nezdindeki imajını ciddî bir biçimde zedeledi.

Almanya'da parlamentoda ve siyasî arenadaki tek gerçek muhalefet partisinin, Almanya ve Avrupa çapında sosyal, ekonomik ve politik gelişmeler alanında bir çok olumsuz adımların atıldığı, sistem

krizinin derinleştiği, sınıf toplumu çelişkilerinin daha da belirginleştiği ve toplum içerisinde ırkçı eğilimlerin gün be gün arttığı bir dönemde böylesi bir örgüt içi sürtüşmeye girmesi, sadece DIE LINKE üyelerini değil, aynı zamanda parlamentoda güçlü bir muhalif sese her zamankinden fazla gereksinim duyan toplumsal ve demokratik kesimleri de zora sokuyor.

Benim de üyesi olduğum parti, son aylarda, dayanışmacı bir ekonomiyi hedefleyen geçiş talepleri gibi konular bağlamında gerekli olan temel programatik bir tartışmayı örgütleyemedi. Bu muğlak duruş, partinin bir tarafta vizyonsuz gündelik iyileştirmeler tandansı, bir tarafta da artık aşılmış olması gereken ve geçen yüzyılda kalan sosyalizm tahayyülleri arasında dalmaya girmesine yol açabilir.

Aslına bakılırsa bugüne kadar partinin stratejik yönelimlerinin sadece parti başkanlığı veya dar yönetici gruplarından geliyor olması, partinin programatik-entellektüel zayıflığına işaret etmekte. Maalesef parti yönetimi ve örgütleri geniş bir stratejik-programatik tartışmayı, kapitalizmin son dönemlerdeki gelişimini analiz etmeyi ve partinin temel politik yönelimlerini belirlemeyi başaramadı.

Lafontaine'nin hastalığının, yaygın medyanın da körüklemesiyle, yönetim sorunu ve Doğu-Batı arasında ihtilaf gibi gösterilmesi, elbette egemenlerin işine gelmekte. Bu durum, yeniden yapılanmaya gitmek isteyen sosyaldemokrasi ile Yeşiller açısından da, 2013'den sonra olası bir kırmızı-kızıl-yeşil ittifakının ancak DIE LINKE'nin olmazsa olmaz temel taleplerinden vazgeçmesini kabul etmesiyle oluşturulabileceği tartışmalarını hızlandırıyor. Yani, DIE LINKE içerisinde bulunduğu durum itibarıyla – ve kısa zamanda bunu çözemezse –

sosyal hareketler, sendikalar, barış hareketi başta olmak üzere genel anlamıyla toplumsal sol içerisindeki inandırıcılığını yitirme, kuruluş motivasyonu olan talepleri gerçekleştirmek için zorunlu olan baskı

gücünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya.

Solun değişmez görevi, ki bu sadece Almanya solu açısından geçerli değil, sürekli kendini tekrarlayan kriz koşullarının ötesini gösteren siyasî projeler hazırlamak ve bunların gerçekleştirilmesi için geniş toplumsal ittifaklar örmektir. Ayrıca, tarihsel deneyimlerinden hareketle reformlar ve burjuva toplumunun aşılması arasında var olduğu iddia edilen karşıtolumu ortadan kaldırma, hem radikal, hem de gerçekçi olan bir siyaseti yapabilme yetisine sahip olmalıdır.

Almanya solu özelinde, böylesi bir parti, içerisindeki farklı akımları ve aralarındaki ihtilafları yapıcı bir tartışma ve siyaset yapma kültürüne akitme yeteneğine sahip olmalı, farklı akımların, söz konusu olan farklı siyasî kültürlerin varlığını ve birlikteliğini, ortak partinin zenginliği olarak algılamalıdır.

DIE LINKE'nin kurulduğu günden bu yana en büyük avantajı, karar oluşum süreçlerini partinin tüm dallarından ve aşağıdan yukarı

örgütlenme potansiyeline sahip olmasıydı. Kişiselleştirilen yönetim tartışmalarının yol açacağı sonuç ise bu potansiyeli körelten, yani yukarıdan aşağıya dikte edilen programatik söylem olacaktır, ki bu da

solu, aştığını zannettiğimiz zaafı içerisinde zayıf düşürecektir.

Bu çerçevede şimdi gerekli olan, solu sol yapan değerleri yeniden anımsamak, yeniden yaşam bulmasını sağlamak ve sosyal adalet, dayanışmacı ekonomi ve barış temelinde geliştirilmiş olan temel talepleri, esaslı ve geniş bir toplumsal değişim stratejisi ile bağlantılı hale getirmektir.

Günümüz koşulları altında DIE LINKE içerisindeki istisnasız bütün akımlar, bu sorumluluğun farkına varmalı ve henüz formel olmanın ötesinde tamamlanmamış olan bütünleşme sürecinin, parti içi çoğulculuğu büyük bir fırsat ve vazgeçilmez bir potansiyel olarak kabul ederek, parti içi dar iktidar kavgalarına kurban edilmesini engellemelidirler. Müdahaleci, radikal reelpolitika yetisine sahip ve çoğulcu bir sol, Almanya ve Avrupa'nın sosyal ve barışçıl geleceği açısından her zamankinden daha fazla gereklidir. DIE LINKE'nin, böylesi bir sol olabileceğini göstermek için, ne yazık ki fazla da zamanı kalmadı.

301 "SERÜVENİM"^[1]

Telem Demirer

"Suçları yaratan yasalarımız, onları cezalandıran yasalarımızın yanında ne kadar çok..."[2]

"Yeni(lenmeyen)" TCK 301'in "eski(meyen)" versiyonundan mağdur birisi olarak, 301 hakkında yazmam istendiğinde, "nereden başlamalı?" diye epeyce düşündüm... Kolay mı? Yazacak o kadar çok şey vardı ki...

Öncelikle, 301'in "Ne'liğine" ilişkin birkaç saptamayla başlayayım:

301 dünyaya "ötekileştirme" pen-ceserinden bakan bir mantık(sızlık)tır!

301 mantık(sızlık)ı ne denli devasa bir karabasan ise, uygulaması da o denli traji-komik bir tülüattır!

"Neden ve nasıl ötekileştirme?"

301'de olduğu üzere bir kavramı, bir kimliği koruma altına alınca, bu kavramı diğerlerinden daha ayrıcalıklı duruma getirmektensiniz; dolayısıyla da "öteki" yaratmaktasınız demektir...

Evet, evet 301'in "Amacının bir nevi devlet, ve etnik köken anlamında ulus fetişizmine gönderme yaptığı" herkesin malumdur...

Açıklamalıyım, kanaatimce 301 ırkçı bir maddedir.

Gelin 301'in unsurlarına göz atalım:

Örneğin "301. Madde Turnusol Kağıdıdır" kaydını düşen Ümit Kardeş şuna dikkat çeker: "Devlet millet üzerinden ırkçı bir milliyetçilik ürettiğinden, amaç herkesi Türkleştirme olduğundan 'Türklük' ile 'Türk ulusu' arasında bir fark yok. Çünkü devletin bir ulusu vardır, bu da 'Türk ulusu'dur. Demek ki 301. maddenin, sorunlu milliyetçilik anlayışı nedeniyle de kaldırılması gerekiyor!"

"301'e karşıtlığım" bununla sınırlı değil; devamla şöyle sıralayabilirim...

Çeteleşme... İttihat ve Terakki... Teşkilât-ı Mahsusa... Topal Osman... 6-7 Eylül... Tan Matbaası Baskını... Kontr-gerilla... Ziverbey Köşkü... "Ülkücüler"... Maraş, Çorum... 1 Mayıs 1977... Çatlı/Çakıcı... Fail-i (belli) meçhuller... Susurluk... Şemdinli... Hrant Dink'in katli... Ergenekon...

Bu sözcükler size bir şeyler hatırlatıyor mu? Yoksa hatırlatmıyor mu? Eğer yanıtınız "Hatırlatıyor" ise, ben yargılanmamalıyım... Yok hatırlatmıyor ise, hemen cezalandırılmaya bir itirazım olmaz! Ne yaptığımı, ne dediğimi, neyi savduğumun bilincindeyim. Hakkımda alınacak karar ne olursa ol-

sun, benim içim müsterih...

Çünkü ben çeteleşme mağduru-yum...

İttihat ve Terakki'nin soykırımı uğrattığı Ermenilerdenim...

Teşkilât-ı Mahsusa'nın "vatan millet" nidalarıyla kurşunladığıyım...

Topal Osman zulmünün evinden barkından ettiğiyim...

6-7 Eylül'de, Tan Matbaası baskınında yağmalananım...

Kontr-gerilla'da, Ziverbey Köşkü'nde işkence edilenim...

"Ülkücüler"ce kurşunlananım...

Maraş, Çorum'da katledilen Aleviyim...

1 Mayıs 1977'de vurulan sosyalistim, işçiyim...

Fail-i (belli) meçhullerin hedefindeki Kürt'üm...

Çatlı/Çakıcı'ya... Susurluk'a...

Şemdinli'ye... Hrant Dink'in katline... Ergenekon'a... Benzerlerine, diğerlerine yani hasılı kapitalist teröre "Hayır" diyenim...

Gücüm yettiğince, her biçimde karşı çıkanım...

Ama anımsayın:

T."C" devletin en yetkili ağzlarının beyanı, idarecilerin fiili destekleri ile korunup kollanmamış mıdır Susurluk ve benzerleri? Bunu inkâr etmek mümkün mü?

Evet, evet 301, "...muktedirler'in egemen pozisyonlarının koruyucu ırkçı kalkanı" olduğu için itiraz ediyorum...

Açıkça ortaya konulmalı: 301 ile korunan kimdir? Mağdur, mazlum mu yoksa; iktidar mı korunuyor?

Korunan, korunmak istenen iktidardır; ve bu da kaçınılmaz olarak despotizme, totalitarizme kapı açmaktır...

301, insanları "Benden olanlar ve olmayanlar," biçiminde tanzim ve tasnif etmenin yanında; kendinden olmayanları potansiyel düşman olarak gören zihniyete de yol açmaktadır.

Bu madde ile düşüncelerini ifade edenler, zalimlere zalim, yargısız infaz yapan katile, katil dedikleri için cezalandırılmaktadırlar.

Yani hakareti değil, özünde eleştiri-yi, fikir açıklamayı suç sayan 301 düşünce özgürlüğünün cellâdıdır...

Celladın karşısındaki birisi olarak "özel serüvenim"e gelince...

"Şefaatine muhtaç değilim" dedim; Deniz Feneri e.V davasıyla ilgili sorulara "Bana ne yav!" diye tepki veren Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in, özel ilgisine mazhar olan biriyim...

"Yeni(lenmeyen)" 301'in ilk

"sanığı"yım...

Adalet Bakanı'nın, "Türkiye Cumhuriyeti Devletini alenen aşığılama suçunu işlediği kanaatine varılmıştır" ibareleriyle; Ankara 2'inci Asliye Ceza Mahkemesi'ne (kanaatini değil!) "rey"ini belirttiği, yani "ihsas-ı rey"de bulunduğu; keyfi, gayri kanuni tutumun muhatabıyım! Yani Adalet Bakan'ının, "Suçsuzluk/ masumiyet karinesini" hiçe saydığı tutumla hakları ayaklar altına alınanım...

Bu kadarla sınırlı da değil! Örneğin Adalet Bakanı 'Akşam' gazetesinden İsmail Küçükkaya ile sipariş röportajında, "Bu memleketi sokakta mı bulduk?" sözleriyle, "devlete katil dedirtmeyeceği"ni vurgulayarak, hedef gösterdiğiyim!

Yeri geldi açıkça ifade edeyim: Bir Adalet Bakanı bunu yapamaz; eğer yapar ise, Adalet Bakanı olarak nitelenmez!

Bu tutum, olsa olsa, astığı astık, kestiği kestik bir Osmanlı sadrazamına yakışır!

Tam da bu noktada, "Bir ülkenin Adalet Bakanı bu kadar korkunç ve ayıp bir söz edebilir mi?" sorusu ve "Demirer duruşmasını Adalet Bakanı yaptı ve bitirdi" saptamasıyla Erol Önderoğlu ekliyor: "301'e önce Bakanlık izni getirdiler şimdi de Bakan Şahin, mahkemeye ne yönde karar vereceğini dikte ediyor. Önerimiz, mahkemenin gerekçeli kararını da Bakan Şahin yazsın, tam olsun!"

Evet, evet Bakan bu tutumuyla hakkımda "Katli Vaciptir" fetvası çıkararak, mahkemelerin (hukukun) bağımsızlığını zedeliyor, hüküm konusunda yol gösteriyor!

Tüm bunlarla birlikte, medyada, Adalet Bakanı'na keyfi tutumuna ilişkin "sert" eleştiriler yer almıştır.

Örneğin Kürşat Bumin, Adalet Bakanı'nın tutumunu "XVI. Louis'nin tavrına benzetirken; Oral Çalışlar da, bakanın "Devletçi Dil" ve tutumunun nasıl anti-demokratik olduğuna dikkat çekmektedir!

Yine Ergun Babahan, bakanın tutumunun "Tarafsız yargılamaya müdahale" olduğunu belirtirken, İngiltere'den Ali Keskin de aynı görüşü paylaşıyor...

İHD Genel Merkezi ile Ankara İHD ve İnsan Hakları Ortak Platformu, Adalet Bakanı'nın açıklamalarından ötürü "can güvenliğimin tehdit altında" olduğunu vurguluyor...

Mehmet Ali Birand, Erkan Goloğlu

Adalet Bakanı'nın tutumunun yanlış ve keyfi olduğunu söylüyorlar...

27 Kasım 2008 tarihli Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin, 23. Dönem 3. Yasama Yılı, 23. Birleşimi'nde Akın Birdal, Bakan Şahin'in "Devletime Katil Dedirtmem", söylemine eleştirilerini dile getirdi...

A. Cihan Soylu, Demiray Oral, Mesud Tek, Cengiz Gündoğdu, Hüsnü Öndül, "Devlet" konusunda Adalet Bakanı'nın ve 301'in çelişki ve sıkıntılarını ortaya koydular...

Bunların yanında Adana 'Düşünceye Özgürlük İçin Hukukçular Girişimi'nin "Düşünce ve İfade Özgürlüğüme Dokunma! Görüyorum, Duyuyorum, Konuşacağım!" başlıklı açıklamasının altına imza koyan (Adana-Hatay-Mersin Barosu'ndan) 52 avukat 21 Kasım 2008 tarihinde Adana Cumhuriyet Başsavcılığı'na, Adalet Bakanı hakkında suç duyurusu'nda bulundu...

Davama gösterilen ilgi beni (niye inkâr edeyim ki?) sevindiriyor...

Davanın yankıları giderek, uluslararası boyutlar kazanıyor...

Örneğin AB, 'İlerleme Raporu'nda, "301. maddenin değiştirilip, dava açma yetkisi Adalet Bakanı'na verilince yargılamalar azaldı. Ancak, Adalet Bakanı'nın bazı 'yargılansın' kararları tartışma konusu oldu," haberinde sözü edilen "bazı" kararlardan ilki benim davama ilişkin oldu.

Devam edersek: Avrupa Parlamentosu Üyesi Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk, "Komisyon, Adalet Bakanlığı'nın onayladığı tam 37 vaka saydı. Ne kadar acı verici ki, bunlardan birisi de Hrant Dink'in cenazesinde Temel Demirer'in yaptığı konuşma ile ilgili. Demirer'e göre, Dink'in öldürülme sebebi, 1915'teki olayları 'soykırım' olarak tanımlamasıydı. Demirer'e ekleme yapmam gerekirse, Dink aynı zamanda '301. maddenin de kurbanı' oldu," dedi...

Human Rights Watch Başkanı Kenneth Roth, Adalet Bakanı'yla yaptığı görüşmede, benim davamdan söz etti. Konu yaklaşık 15 dakika tartışıldı...

Ancak ifade etmeden geçmemeliyim: 301'in değişmesi ya da kaldırılması da bir şeyi değiştirmeyecektir...

İfade özgürlüğü ile ilgili 5237 sayılı Türk Ceza Yasası'nda zikredilmesi gereken madde sadece 301 değildir. Türk Ceza yasasında ifade hürriyeti ni kısıtlama potansiyeli olan bir sürü

madde bulunmaktadır.

Hemen belirteyim; kanaatim odur ki 301 tek başına önemli değildir; o bir zihniyetin ürünüdür; ve asıl olan ise bu zihniyetin (yani resmi ideolojinin) ta kendisidir...

Salt 301 tartışmalarıyla bir yere gidemeyiz; 301'in kaldırılmasıyla özgürlükler falan da gelmez. Ne olur kendimizi ya da birbirimizi aldatmayalım...

301, resmi ideolojinin sırtımızdaki sopalarından sadece birisidir...

301 konusunda "iyi/kötü polis" ya da Hacivat/ Karagöz "düalite"si sergileniyor.

301'in magazin malzemesi bile olduğu kargaşada ben, kendi hesabıma bu "değişiklik" tuluatına da "Hayır" diyorum...

Şu göz ardı edilmesin; adı 301 olur ya da olmaz; ancak bu rejim 301'siz bir zihniyet ve pratiği olmadan olmaz; 301 zihniyet ve pratiği, rejimin "olmazsa olmaz"ıdır!

Sürekliliği daim olan 301'ler tükenmez, çünkü bu bir rejim sorunudur!

301. madde ne şekilde kaleme alınırsa alınsın, hatta kaldırılınsın, biz ifade özgürlüğünü içselleştirmedikçe maa-lesef başka 301'ler mutlaka bulun-

caktır.

Tıpkı Hüsnü Öndül'ün dediği gibi, "Türkiye'de ifade özgürlüğü sorunu merkezi bir sorun hâlinindedir. Yansımalarını her alanda görüyoruz. Ne bireyler özgür; ne basın, ne de siyasi partiler, dernekler, sendikalar..."

Bir tek 301. maddeye kilitlendi kaldı ifade özgürlüğü sorunu...

Oysa biliyoruz ki, 1991 yılına değin, düşünenlerin başının belası Türk Ceza Kanunu'nun 141, 142 ve 163. maddeleriydi... Sonra Terörle Mücadele Kanunu geldi.

Taht'a 8. madde oturdu.

O sırada Türk Ceza Kanunu'nun 159. ve 312. maddeleri uykudaydı.

Taht'ın sakini 8. madde, yurttaşlarından gazetecileri, insan hakları savunucularını, yazarlarını hapse gönderdiği için kötü bir üne kavuşmuştu (şimdiki 301. madde de, öldürüyor). O zamanlar, devreye 312. maddeyi sokmuştu savcılarımız, hâkimlerimiz. Zaman zaman da 159. madde öne çıkmıştı.

Bir kaç kez değiştirildi anılan maddeler.

Ama ne yapsanız savcıların dava açmasını önleyemiyordunuz.

Yargının ceza vermesini...

Sonra Türk Ceza Yasası tümünden değiştirildi, Terörle Mücadele Kanunu'nun 8. maddesi de yürürlükten kaldırıldı. Zannedildi ki, yeni kanunda da bir tek 301. madde var, sakıncalı olan. Şimdi hep birlikte '301'e hayır' diyoruz. Eskiden olduğu gibi... Hâlbuki durum öyle değil. Bir kaç açıdan öyle değil.

İlki Türk Ceza Kanunu'nda ifade özgürlüğü hakkını tehdit eden hükümler bir tane değil, en az 14 tanedir..."

Özgürlüğün cellatlarının alayına "isyan"la mükellefiz, yani tümüne karşı çıkmalıyız...

"Ama"lı, "fakat"lı, "ancak"lı düşünce ve ifade özgürlüğü olmaz; özgürlüğün ardına eklenen "ama" felsefi, ideolojik, hukuksal, dinsel açılımların özgürlüğe vurduğu darbeleri meşrulaştırmaya yöneliktir. Çünkü "ama"lar, özgürlüğü, ötesi tahammül edilemez bir alana sıkıştırır.

Yeri gelmişken bir kez daha vurgulamakta yarar var: Türkiye'de, düşünce ve ifade özgürlüğünden söz ederken; hangi düşüncenin ifade edilmesi yasaktır sorusuna vereceğimiz cevap,

aslında sistemin gerçek yapısını da açığa çıkaracaktır.

Türkiye'de, sistem tarafından yaratılmış ve kitlelere dayatılmış olan resmi ideoloji, beyinleri adeta dumura uğratmıştır. Türkiye bir bakıma da, 'düşünemeyenler', 'gerçeği aramaya çalışmayanlar' ülkesidir. Kendilerine dayatılan yalanları sorgulamaya, yani düşünmeye başlayanlar ise, sistem tarafından "düşman" ilan edilirler....

Daha yazılacak, söylenecek çok şey olsa da, -sayfa sınırlamasından ötürü- burada durmak zorunayım...

Ancak Ferai Tınç'ın, "301 değişti artık özgürüz denilebilir mi?" sorusunu ve daha da önemlisi; bana/ bize 301'de "suçlusunuz" diyenlere ve Adalet(sizlik) Bakanı Mehmet Ali Şahin'e, "Birini suçlamak üzere ileri uzattığın elinin üç parmağının seni gösterdiğini unutma," diyen Friedrich Nietzsche'nin sözünü anımsatarak noktalayayım diyeceklerimi...

NOTLAR

[1] Eylül, Yıl:1, No:2, Kasım-Aralık 2009.

[2]Tucker.

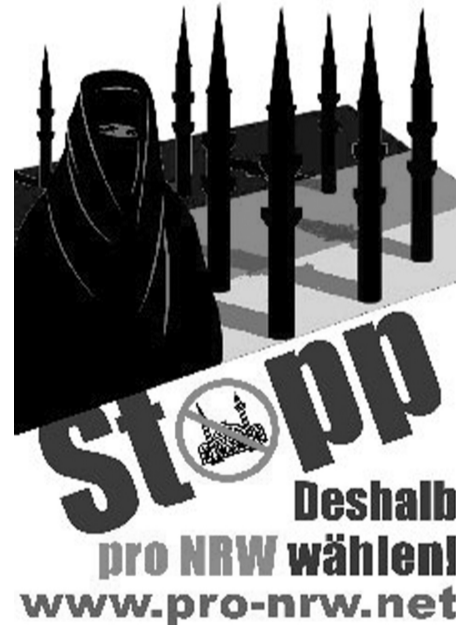
İrkçı Pro-NRW'den Duisburg'da Eylem Hazırlığı

Daha önce Köln'de yapılmak istenen camiye karşı 2008'de yürüttüğü ırkçı kampanya ile tanınan, yeni liberal ırkçı hareket Pro-NRW, şimdide Duisburg'da çeşitli etkinlikler düzenlemek istiyor. 26-28 Mart tarihleri arasında; 'minareye, paralel topluma ve radikal islama karşı kampanya' adı altında, İsviçre, Avusturya, İngiltere, Norveç, Fransa, Hollanda, Danimarka'dan ırkçıların katılacağı konferanslar ve yürüyüş düzenlemek isteniyor. İlk gün konuya ilişkin konferans, ikinci günü Pro-NRW'nin kongresinin yapılmak istendiği etkinlikte, son günde Duisburg-Marxloh'da geçen yıl yapımı biten merkez caminin önünde bitecek bir yürüyüş yapılmak isteniyor.

Pro-NRW kimdir, ne yapmak istiyor?

Pro-NRW Şubat 2007'de Leverkusen'de 'Kuzey Renwestfaliye vatandaş hareketi' olarak kuruldu. Başkanlığını Markus Beisich diye bir avukat yapmaktadır. Eylül 2009'da gerçekleştirilen Almanya genel seçimlerine; islam karşıtı, cami karşıtı ve esasta göçmenler karşıtı ırkçı taleplerle girdi.

Bu hareket Almanya'da, paralel toplum oluşumunu, camilerin yapılmasını ve radikal islemi hedef alan açıklamaları öne çıkartarak, kitleleri örgütlemeye çalışmaktadır. Bu öne çıkardığı söylemler toplam içinde yer bulmak ve kitleleri 'kazanmak' için kullanılmaktadır. Hareketi oluşturan

esas dayanak ırkçılıktır. Almanya'da yaşayan göçmenlere karşı açıktan ırkçı çalışma yürüten bu hareketin bağımsız olduğu söylenemez.

Pro-Köln olarak, Köln'de çalışma yürüten bu hareket, 2008 yılında Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde ırkçıların davet edildiği bir konferans ve ardından bir yürüyüş düzenlemek istemişti. Buna karşı yerli ve göçmenlerin oluşturduğu geniş eylemlerle bu etkinlikler engellendi. Kuruluşundan bugüne bu yönlü çeşitli girişimleri olan bu hareket, diğer radikal ırkçıların tersine, daha liberal çıkışlar yaparak, geniş tabana seslenmek istemektedir. Bunu yaparken, bilinçli olarak, cami ve radikal islamı öne çıkararak, kitlelerin duy-

gularına hitap etmek istiyor.

NPD'den aynı gün eylem çağrısı

Pro-NRW'nin bu çalışmasına, NPD'de ayrı bir çağrı yaparak; 27-28 Mart tarihlerinde düzenleyeceği iki ayrı etkinliğini kitlelere duyurdu. 'Şehirlerimiz ve semtlerimizin islamaştırılmasına hayır' sloganıyla düzenlenecek etkinliklerde NPD'de Duisburg'da ırkçı propagandasını geliştirmek istiyor.

Duisburg ırkçılara geçit vermeyecek

İrkçıların Duisburg'da yapmak istediklerine karşı, Duisburg'daki ilerici, anti-faşist kurumların ortak eylem birliği olan "ırkçılık karşıtı ağ" 5 Ocakta geniş bir toplantı yaparak, demokratik kuruluşlardan ortak bir şekilde ırkçıların girişimini engelleme çağrısı yaptı.

Duisburg'da ki demokratik kurumların geniş bir şekilde katıldığı toplantıda; Pro-NRW'nin yapmak istediği bu etkinliğe karşı neler yapılabileceği tartışıldı. Toplantı sonucunda ortak bir açıklama yapan "ırkçılık karşıtı ağ"; ırkçı Pro-NRW ve NPD'nin düzenleyeceği ırkçı eylemlerin, 2005'de olduğu gibi, geniş halk yığınlarının ortak mücadelesiyle gene engelleneceğini açıkladı. İslamı bahane ederek, göçmenlere karşı ırkçılığı geliştiren Pro-NRW ve NPD'nin Duisburg'da yeri olmadığını, geniş kitlelerle bunun engelleneceğini, bunu içinde şimdiden geniş eylem birliği oluşturularak, kitlenin karşı ko-

yuşunun örgütleneceğini açıkladı.

Mart ayı Duisburg için canlı bir döneme şahit olacağına benziyor. 9 Mayıs'ta Kuzey Renwestfaliye (NRW)'de gerçekleştirilecek olan eyalet seçimleri öncesinde, ırkçılar çeşitli eylemlerle kendilerini kamuoyuna taşımak istiyorlar. Bununla bütünlüklü, diğer ırkçı, gerici ayrımcı düzen partileri de ırkçılara karşıymış gibi görünerek, göçmenlere şirin görünüp, onların oyunu almak isteyecektir. Bundan dolayı demokratik, ilerici kurumlar olarak, bu süreçte yerli ve göçmenlerle ortak eylem birlikleri örgütleyerek, bu girişimler boşa çıkartılmalıdır.

Özellikle ırkçıların cami ve islam karşılığını öne çıkarmalarına karşı, cami ve islamcılarının savunusuna karşıda uyanık olmak gerekiyor. Bugün Avrupa'da yapılan camilerin çoğu Türk diyanet işlerine bağlıdır. Bu camiler Türk devletinin Avrupa'da lobi çalışmasının merkezleri olduğu unutulmalıdır. Bundan dolayı, ırkçılığa karşı koyulurken, Türk devletinin Avrupa'da bu camiler üzerinde geliştirdiği milliyetçiliğe de karşı koyulmalıdır. Tabi ki bizim öne çıkarmamız gereken, ırkçılar ve onların ne yapmak istedikleridir.

Duisburg'da 26-28 Mart tarihlerinde ırkçıların yapmak istedikleri faşizan propagandaya karşı, yerli ve göçmen emekçilerin ortak mücadele birliğini oluşturarak karşı koyalım.

“Direnişimizin kazanımını dayanışma ve mücadele üzerine oturarak örgütlemeye çalıştık”

İstanbul Esenyurt belediyesi işçilerinin 18 Ağustos'tan başlattıkları direnişlerinin gidişatını ve taleplerini Belediye-İş iki nolu şube başkanı **Hasan Gülüm** ile yaptığımız röportajla sizlerle paylaşmak istedik. Yürütülen bu görkemli direnişi sahiplenmek ve desteklemek sınıfsal bir görevdir.

Direniş nasıl ve ne zaman başladı?

Hasan Gülüm: Esenyurt belediyesinde 22 Mart belediye seçimleri sonrası oluşan birleşimde sendikamız üyelerinden 40 işçinin Esenyurt'a gitmesi ile Esenyurt'ta sendikasız bulunan işçilerin sendikalı yapmaya yönelik çalışmadan dolayı belediye başkanın işçilerden sendikadan istifa etmeleri için baskı uyguladı. İstifa etmeyen işçilerden 3 kişinin 17 Ağustos günü işten atılmasından dolayı aynı gün direnişe başlama kararı aldık.

Direniş başladıktan sonra Esenyurt belediyesinin tutumu ile bugün arasındaki tutumu nasıl?

Hasan Gülüm: Direniş başlarken Esenyurt belediyesi işçilerin birkaç gün içinde bırakıp gideceklerini düşünüyorlardı. Ancak bu süre içinde istedikleri olmayınca işten atıldıkları işçi sayısını artırdılar. Direnişin başladığı günden itibaren toplam 16 kişi işten atıldı, bunu ilk 30 gün içinde yaptı. İşçiler bu işten atılmalarında karşısında içerde olan sendikalı işçilerde sahip çıkınca, işveren bundan böyle işçi atmayacağını kamuoyuna açıklama yapmaya başladı. Eylem ve etkinliklerimiz artınca da işveren önce direk işçilere saldırdı, gözaltına alınmalarını sağladı. Ancak bunlarda fayda etmeyince, işveren işçilerin sendikalı olmalarını anayasal hakları olduğunu anlatmaya başladı. Bugün itibariyle işveren tazminatsız attığı işçilere tazminat ve kötü niyet dahil vereceklerini söylemektedir. Ancak sendikalı işçiler ve sendika olarak bunu da ret ediyoruz.

Türkiye'de hak arama mücadelesine yoğun saldırılar söz konusudur. Bu saldırı-

lar karşısında işçiler arasındaki dayanışma söz konusu mu?

Hasan Gülüm: Bugün işçi sınıfı hareketinin önemli problemlerinde dayanışma duygusunun yitirilmesi, yada onun gereği olan iradenin zayıflatılması söz konusudur. Esenyurt'ta direniş başladığında yitirilen bu duygunun bizi direnişte zayıflatacağını görüyorduk. Bu nedenle, direnişimizin kazanımını dayanışma ve mücadele üzerine oturarak örgütlemeye çalıştık. Öncelikle direnişin sürdüğü yerelindeki iş yerinde bunu sağlamaya çalıştık, daha sonrada sendikamıza bağlı tüm işyerlerinde örmeye başladık. Bugün direnişimizde bunun önemli bir ayağını gerçekleştirmiş durumdayız. Ancak genel sendikalara olan güvensizlik bizi de etkileyen bir sonuç olarak durmaktadır. Son zamanlarda dayanışma kültürü de giderek artmaktadır. Bunu özellikle bulunduğumuz yerde daha yüksek olduğunu söyleyebiliriz. Tekel işçileri, itfaiye ve Esenyurt işçilerinin son eylemleri yitirilen bu duyguyu da canlandırdı.

Bu süreçte ne tür eylemler yaptınız?

Hasan Gülüm: Direnişin başlamasından sonra direnişe dair bir program çıkardık. Bu program çerçevesinde Esenyurt belediyesinin önünde her gün sürekli bekleme kararı aldık. Her hafta Çarşamba günleri belediyenin bulunduğu yerden belediyeye yürüyüşler yaptık. 76 günde bir dayanışma etkinliği gerçekleştirdik. Direnişler birleşiyor, direnişçiler konuşuyor anlayışıyla bir yürüyüş ve panel düzenledik. Tüm bunlardan sonra tekel işçileri ve itfaiye işçileri sonrası, itfaiye ve Esenyurt işçileri ile birlikte boğaz köprüsü eylemini gerçekleştirdik. Her hafta Esenyurt'ta bildiri dağıtarak direnişe destek istedik. Tüm demokratik kurumların içinde bulunduğu platformu kurarak, birleşik bir mücadele örgütledik ve yürütmekteyiz.

Direnişteki işçilerin moral ve aralarındaki ilişkiler noktasında bilgi verebilir misiniz?

Hasan Gülüm: Usta der ya grev işçi sınıfı için bir okuldur. Esenyurt'ta da bunu bir kez daha yaşayarak gördük. İşçiler

işten atılmadan önce çoğu bir birleri ilke fazla görüşmeyen, ilişkileri az olan bir durumda iken, bugün bunun önemli bir bölümü aşmış durumdadır. Ortak hareket ediyor, birlikte karar veriyorlar. Siyasi olarak dün oy verdikleri, başta AKP ve diğerlerine artık eskisi gibi bakmıyorlar, evdeki ilişkilerin değiştiğini gittiğimizde görüyoruz. Moralleri oldukça iyi, direnişin başladığı günden bu gün arasındaki ruhta en küçücük bir kaygıları yok. Üstelik işyerine geri dönmeler de sendika bu işyerine girecek, başka yolu yok andını içmişler. Hatta şu an sendikaya üyelikler başladı ve her gün bir bir artarak sürmektedir.

Avrupa'da ki yerli ve göçmen işçilerden bir talebiniz var mı?

Hasan Gülüm: Siz Avrupalı göçmen işçiler ve yerli işçiler biliyoruz ki bizimle şu yada bu biçimde aynı sorunları yaşıyorsunuz. Yaşanan kapitalist kriz tüm emekçileri değişik şekilde etkilemektedir. Bizim ülkemizde işsizlik ve yoksulluk ile esasta

karşımızda iken, sizde sosyal hakların kısıtlanması ve düşük ücret ile karşınızdasınız. Böyle bir süreçte, uluslararası bir alanda direnişimizin konuşulması bile bizim için önemli kılacaktır. Sizlerin bu anlamdaki en küçük bir kamuoyu oluşturmanız bile bizim için oldukça anlamlı kılacaktır.

ATİK direnişinizle dayanışma kampanyası başlattı. Bu konuda ne dersiniz?

Hasan Gülüm: Bizim için en küçük dayanışma bu anlamda dayanışmaların az olduğu süreçte, enternasyonal bir alanda yapılmasından dolayı oldukça anlamlı kılar. Bunun ATİK olması ise sorumluluklarımızı daha da artırmaktadır. Çünkü Kampanyayı yapan siz Avrupalı Türkiyeli işçiler olmanızdan dolayı, bizim direnişteki mücadelemizde, bizim daha da fazla direnmemizi güçlendirecektir. Bu kampanyayı ve soruları direnişçi işçilerle konuştuğumuzda, direnişçiler ise etrafımızda bulunan başta Türk iş olmak üzere, tüm sendikalara sizler neden yapmıyorsunuz biz direniyor bedelini ödüyoruz. Ya siz ne zaman hareket edeceksiniz diyerek baskılamayı güçlendirirken, morallerini de daha da yükseltmektedir.

Bu anlamda bize değer veren Mücadele gazetesine, onun şahsında ATİK üyeleri ne ve emek dostlarına teşekkür ederim.

ATİK'ten Direnişteki Esenyurt Belediyesi Çalışanlarına Destek Kampanyası

ATİK Konseyi uzun zamandır direnişlerini sürdüren Esenyurt belediyesi çalışanlarını desteklemek amacıyla bir kampanya başlattı. Bu kampanyanın amacı, direnişteki işçilerin desteklemek, direnişin sahiplenilmesi için Avrupa'da kamuoyu oluşturma ve Esenyurt belediyesinin işçilerin örgütlenmesine karşı gösterdiği düşmanca tutumu kınamak olduğu açıklandı.

Yapılan açıklamada; "İstanbul Esenyurt belediyesi çalışanları sendikaya üye oldukları ve örgütlendikleri için 3 Ağustos 2009 tarihinden itibaren kademeli olarak işten atıldılar. İşten atılan 16 belediye çalışanı, Belediye-İş Sendikası 2 nolu şubesi önderliğinde bu yaptırımlara boyun eğmeyerek direnişe geçtiler.

İşçi arkadaşlar, işten çıkartıldıktan günümüze kadar bu direnişlerini tüm zorluklarla sürdürmektedirler. Direnişlerini belediyenin kapısı önünde sürdüren işçilere, belediye başkanı tarafından baskı uygulanmakta, sürekli hareket ve küfürler edilmektedir. Direnişçiler sürekli tehdit altında, direnişlerini sürdürmek zorundadırlar.

Direnen işçi arkadaşlarımızın, direnişlerini sürdürmesi ve haklarını elde edilmesi için uluslararası dayanışmanın önemi büyüktür. 2010'da kültürlerin baş kenti olma iddiasında olan İstanbul'da Esenyurt belediyesinin bu tutumunu teşhir ederek, protesto mektupları göndererek işçilerin bu direnişini destekleyelim. Ayrıca direnişteki işçilere destek mesajları göndererek, onların direnişini sahiplenelim.

Esenyurt belediyesinin bu tutumunu eleştiren-teşhir eden protesto farkları göndererek, işçi arkadaşlarımızın direnişini sahiplenelim. Bulduğumuz iş yerlerinde, üyesi olduğumuz sendikalarda, kitle örgütlerinde, Esenyurt direnişinin sahiplenilmesi için çalışmalar yürütmeliyiz. Avrupa'da ki sendikaların bu direnişi desteklemesi ve sahiplenmesi için girişimde bulunalım."

DİRENIŞE DESTEK MEKTUPLARI İÇİN.

**BELEDİYE-İŞ 2 NO'LU ŞUBE
Hocaüveyiz Mahallesi
Akdeniz Caddesi No: 90/1
FATİH-İSTANBUL
TEL- FAX: 02125250824**

**İNGİLİZCE İLETİŞİM İÇİN:
erensidar83@hotmail.com**

PROTESTO MEKTUPLARI İÇİN:

**ESENYURT BELEDİYESİ
TEL:02126220333
FAX:02126220399**

